

Yêu Anh Lần Nữa

Contents

Yêu Anh Lần Nữa	1
1. [hiện Đại,trọng Sinh]...	1
2. Văn Án	2
3. Chương 1: Quay Ngược Thời Gian	2
4. Chương 2: Trùng Phùng...	7
5. Tôi Xin 1 Phút...	14
6. Chương 3 : Chiếc Bông Tai Còn Lại...	14
7. Chương 4: Đêm Say (18+)	18
8. Chương 5: Em Phải Về Bên Anh!	23
9. Chương 6: Hôn Lễ	26
10. Chương 7: Cuộc Sống Sau Hôn Nhân	29
11. Chương 8: Hạnh Phúc	33
12. Chương 9: Họp Lớp	37
13. Chương 10: Người Yêu Cũ	42
14. Chương 11: Giới Hạn	45
15. Chương 12: Kết Tinh	51
16. Phiên Ngoại 1: Thái Minh Vũ - 5 Tuổi	54

Yêu Anh Lần Nữa

Giới thiệu

Người ta nói tình yêu như một con dao hai lưỡi. Nó có thể khiến một người hạnh phúc đến nỗi cứ ng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-anh-lan-nua>

1. [hiện Đại,trọng Sinh]...

Tác phẩm mới của Blue...

Ý tưởng trôi dạt trong kì nghỉ hè đầy bận rộn và không có cơ hội ôm ấp cái lap thân iu...

Ngôn từ trong truyện do cảm xúc của Blue viết ra nên đừng trách nếu Blue dùng từ không phù hợp...

Tuy nhiên cũng mong các tình iu vẫn yêu thương tác phẩm này của ta như những tác phẩm trước đó và hãy cho ta nhiều lời góp ý để hoàn thiện mình

Truyện này có nhiều cảnh H nên nếu viết không được tốt cũng đừng trách ta vì ta còn bé lém nhe hehehe...

Đôi lúc nghĩ lại cũng không biết nên viết thế nào...(cắn bút...ý lộn cắn ngón tay vì đang đánh máy mà hihi ^ _ ^)

2. Văn Án

Tên truyện: Yêu anh lần nữa...

Tác giả: Blue (HHX)

Thể loại: Hiện đại, ngôn tình trọng sinh, gương vỡ lại lành, sủng, HE

Nguồn: hongnhungcac.wordpress.com

Tình trạng: on-going

Văn án:

Người ta nói tình yêu như một con dao hai lưỡi. Nó có thể khiến một người hạnh phúc đến nỗi cứ ngỡ như mình là người hạnh phúc và may mắn nhất thế gian. Nhưng nó cũng có thể biến một người vì yêu mà hận, thay đổi thành một người không ai có thể tha thứ, không ai có thể đến gần.

Nguyễn Minh Hân, một cô nàng ngây thơ, trong sáng vì yêu mà thay đổi.

Cô yêu anh từ năm cô 18 tuổi nhưng trong mắt anh vẫn là cô bạn gái xinh đẹp, cao ngạo tựa như một nữ vương đi bên cạnh anh...

Vì yêu anh cô bất chấp thủ đoạn kẻ đơn đưa anh lên giường...

Vì yêu anh cô từ bỏ gia đình, người thân của mình...

Vì yêu anh cô lợi dụng cả con trai của mình làm đứa bé từ nhỏ thiếu thốn tình thương của mẹ...

Chỉ đổi lại sự hờ hững và phản bội của anh, sự chán ghét và sợ hãi của con trai...

Cô vì không cam tâm mà sa vào trụy lạc, những hợp đêm, bar,...

Cô vùng tiền như rác, hút thuốc, uống rượu và cả ma túy,... chỉ mong anh vì vậy mà để ý đến cô...

Cuối cùng, vì dùng thuốc quá liều mà bị sốc thuốc...

Giây phút cuối cùng cô mới chợt nhận ra... mình đã sai lầm rồi...

Đáng ra, cô không nên yêu anh, không nên vì anh hy sinh tất cả, trả giá mọi điều...

Nhưng liệu nếu được làm lại từ đầu cô có thể không yêu anh sao? Có thể sao?

3. Chương 1: Quay Ngược Thời Gian

Chương 1: Quay ngược thời gian

A ...đau quá...lạnh quá...

Mở mắt ra chỉ thấy một căn phòng vừa quen, vừa lạ với những tấm rèm cửa bay phấp phới.

Trên giường, Nguyễn Minh Hân bật ngồi dậy, mồ hôi đầy đầu. Gió từ cửa sổ ùa vào làm cô ớn lạnh. Vội kéo chăn đắp lên người mới phát hiện toàn thân mình trần trụi. Bối rối nhìn xung quanh. Đây là... chuyện gì đang xảy ra a...

Cô nhớ mình chết rồi mà ? Bị sốc thuốc vì tiêm ma túy quá liều...

Cô nhớ giây phút cuối cùng trong phòng cấp cứu chỉ có mỗi mình cô, cô đơn, lạnh lẽo,...

Anh ,cha mẹ,anh hai,con trai,người thân của cô đều không đến. Tất cả mọi người đều quên mất sự tồn tại của cô...

Nhưng mà hiện tại,vì sao cô lại ở đây ?

Nhìn lại phòng,đây dường như là khách sạn...

Nhìn trên giường,cô như hút một ngụm khí lạnh,trợn mắt,há mồm...

Anh,Thái Quân Nam-người chồng trên danh nghĩa của cô đang nằm trên giường cùng cô.

Chuyện gì đang xảy ra ? Người đàn ông này ngay từ ngày cô ép anh đám cưới,ngay trong đêm tân hôn đã không hề ngủ chung phòng với cô. Anh thà ngủ trong thư phòng hoặc ghế sofa chứ không bao giờ muốn chung đụng cùng cô. Trừ một đêm vào năm năm trước anh uống say xảy ra quan hệ với cô và đứa con trai cô vì thế mà ra đời.

À không...còn một lần là do cô kê đơn đưa anh lên giường nữa chứ...

Cô ngậy ngốc nhìn anh. Anh đang ngủ say, giấc ngủ yên lành. Cô muốn vươn tay chạm vào mi mắt anh nhưng đôi tay đưa đến không trung thì dừng lại. Cô không dám...

Đã bao lâu rồi cô không nhìn thấy anh? Ba năm? Từ ngày cô gái kia quay lại anh đã không còn bước vào căn nhà của cả hai. Anh ra đi không nhìn thấy mặt cô anh có vui không? Anh ra đi mang theo cả đứa con trai của cô vì anh cho rằng cô không xứng làm mẹ nó và đúng như vậy...cô không đáng làm một người mẹ...

Với anh,cô chỉ là một người phụ nữ đã tâm đã kê đơn ép anh lấy cô. Một người phụ nữ ham giàu sang bỏ mặt cả gia đình,bỏ luôn danh dự,bỏ cả tôn nghiêm,...Với con,cô là người mẹ vô tâm,lợi dụng nó để níu kéo chồng mình,không tiếc tẩm con bằng nước đá để nó bị bệnh mà có cớ kéo chồng mình về...

Cô yêu anh bất chấp mọi điều,yêu anh đến điên dại. Cô không cần biết sẽ tổn thương những ai chỉ cần đến được bên anh cô chấp nhận trả giá.

Yêu anh, cô kê đơn chuốc say anh đưa anh lên giường...

Yêu anh, cô từ bỏ cơ hội vào đại học danh tiếng, một lòng chỉ muốn làm một người vợ hiền bên cạnh anh...

Yêu anh, cô bỏ mặt gia đình, bỏ cả tình thân,làm cha mẹ mất mặt, anh trai vì cô mà gặp tai nạn qua đời,...

Yêu anh, cô chấp nhận đau đớn phẫu thuật chỉnh hình sao cho giống khuôn mặt người con gái anh yêu...

Yêu anh, cô lợi dụng chính con mình làm nó từ nhỏ thể trạng đã yếu ớt, dễ bệnh chỉ mong anh vì nó mà để ý cô...

Yêu anh, cô vung tiền như rác, sa vào trụy lạc,thay đổi chính mình chỉ mong anh vì thế mà nhìn cô,dù bằng nửa con mắt cũng được...

Yêu anh, cô nhất quyết không chịu ly hôn,không muốn toàn thành cho bọn họ được hạnh phúc,cô muốn anh là của cô,chỉ mãi là của cô thôi...

Yêu anh, mỗi đêm cô đều ôm lấy áo sơ mi của anh vào lòng mà khóc trong yên lặng,tự biến chính mình thành một người không ra người,ma không ra ma...

Giây phút cuối cùng của cuộc đời, cô nhận ra mình đã quá sai lầm rồi...

Hiện tại,nhìn người đàn ông bên cạnh nước mắt cô rơi...

Đưa tay lấy chiếc điện thoại trên bàn ngủ cạnh giường,mở ra...Ngày 25 tháng 11 năm 201X, 6h15 sáng...

Đây không phải là buổi sáng ngày hôm sau sau khi cô kê đơn đưa anh lên giường hay sao? Hiện tại là chuyện gì đang xảy ra đây?

Cô nhẹ nhàng ngồi dậy đi vào phòng tắm mà không làm người đàn ông kia thức giấc.

Nhìn chính mình trong gương. Đây là khuôn mặt khi chưa phẫu thuật của cô. Khuôn mặt xinh xắn, tròn trịa mang nét trẻ con đáng yêu. Thân hình từ nhỏ đã hơi béo một chút. Tính tình cô thì hơi hướng nội, cô có rất ít bạn bè. Một chút nét nữ tính cuống hất cô cũng không có. Mọi người đều cười trêu ghẹo cô, xem cô như một đứa bé và cô gặp được anh, anh đối với cô rất tốt. Vì thế, cô muốn anh là của cô, chỉ là của cô thôi...

Cô không nhớ mình đã chịu đau đớn bao nhiêu lâu để biến mình thành người phụ nữ giống y như cô bạn gái đã đi du học của anh. Những cuộc phẫu thuật chỉnh hình đau đớn và nhiều biến chứng làm cô đuối sức nhưng cũng biến cô thành người phụ nữ giống cô gái kia. Cuối cùng, thì cô được gì? Khuôn mặt giống y thì đã sao? Anh vẫn không cần cô...

Úp mặt mình vào bồn nước cho tỉnh táo, giờ cô phải nghĩ xem chuyện gì đang xảy ra đây?

Chả lẽ... cô đã quay ngược lại 15 năm trước?

Vì sao cô vẫn không chết đây?

Ông trời vì sao muốn cô sống lại lần nữa để làm gì? Nếu đã cho cô sống lại thì tại sao không cho cô sống lại vào thời điểm chưa từng quen biết anh? Tại sao lại trêu người cô làm cô sống lại ngay cái ngày cô kê đơn lừa anh lên giường chứ?

Cô nhớ đêm hôm đó, cô đã lừa anh uống ly rượu mà cô đã pha sẵn thuốc kích thích rồi đưa anh vào phòng khách sạn mà cô đã đặt sẵn. Anh vì tác dụng của thuốc hay vì nỗi hận kẻ đã kê đơn anh mà anh đêm đó không một chút dịu dàng, không một chút yêu thương.

Cô nhớ ánh mắt đầy căm phẫn của anh nhìn cô. Cô nhớ từng những cái hôn, cắn không một chút dịu dàng của anh. Anh là vì sự hoạn nạn của thuốc nên mới cùng cô xảy ra quan hệ chứ anh không hề yêu cô.

Nhìn những dấu hôn đỏ thẫm, cái đau nơi hạ thân, những vết bầm tím trên thân thể mà cô vô cùng xấu hổ. Tại sao cô lại vô liêm sỉ như vậy? Dùng lần đầu tiên của người con gái để trói buộc anh, ép anh kết hôn cùng cô. Vẫn ngây thơ như vậy tin anh dần dần sẽ yêu cô, cô và anh sẽ sống hạnh phúc cùng nhau. Như vậy sự hi sinh của cô là đáng giá. Nhưng giờ thì sao?

Vội vàng mặc lại bộ quần áo đêm qua đã bị anh xé nát, cũng may vẫn còn cái áo khoát bên ngoài còn toàn vẹn. Chạy lại mái tóc dài, lau khô nước mắt. Nhìn lại chính mình, Nguyễn Minh Hân cô xứng với anh sao? Không bao giờ! Người xứng với anh phải là người xinh đẹp, khả ái, thông minh, tài giỏi,... Người như cô dù có thay đổi thế nào thì vẫn là một chú quạ đen giả trang thành một con công xinh đẹp. Nhưng công là công mà quạ mãi là quạ thôi...

Len lén bước ra khỏi phòng, trước khi đóng cửa nhìn lại người đàn ông trên giường. Anh vẫn còn ngủ ngon như vậy, yên lành như vậy. Nếu hỏi cô có hối hận vì đã trao sự trong trắng của mình cho anh không? Cô sẽ không do dự đáp rằng: Không! Cô hạnh phúc vì anh là người đàn ông đầu tiên của cô. Yêu anh... cô chưa từng hối hận. Cô chỉ hối hận là vì sao kiếp trước mình lại yêu anh điên dại như vậy? Người ta từng nói yêu là sự cho đi vậy cô sẽ vẫn yêu anh nhưng cô sẽ cho đi mà không hề nhận lại để bản thân mình không sa vào nỗi đau của kiếp trước...

Tạm biệt... tình yêu của em...

Em sẽ mãi không yêu ai... trừ anh...

~

Người đàn ông trên giường chợt mình thức dậy. Đầu anh nhúc nhích đến độ sắp nổ tung ra. Anh chỉ nhớ đêm qua sau khi uống một ly rượu từ tay tiếp viên, cơ thể anh trở nên vô cùng nóng và khó chịu... Anh- Thái Quân Nam lần đầu tiên biết cảm giác khi trúng xuân dược là như thế nào.

Nhìn xung quanh, đây rõ ràng là phòng ở khách sạn. Nhìn lại mình, toàn thân anh trần trụi đúng như anh đoán. Anh đã bị người ta kê đơn. Đêm qua, với tác dụng của xuân dược với lại anh cũng muốn biết cô gái kia muốn gì ở anh, đã vậy thì lợi dụng việc này để phát tiết dục vọng bao năm qua của anh cũng được đấy chứ? Vì vậy anh đã cùng cô gái đó xảy ra quan hệ.

Anh không nhớ rõ khuôn mặt cô gái đó ra sao, anh chỉ nhớ mùi sữa tươi thơm mát trên người cô, làn da trắng mềm mại như tơ lụa cao cấp, mái tóc dài đen nháy mềm mại, bờ môi ngọt ngào như kẹo và cơ thể ấm áp tuyệt vời,... Nếu nói đêm qua anh chỉ có sự phát tiết dục vọng vì thuốc kích thích thì không hoàn toàn đúng. Trong đó còn có sự mê luyến của anh về thân thể bên dưới anh, anh muốn nghe tiếng nức nở của cô, anh muốn nghe tiếng cô vì anh mà cầu xin tha thứ,...

Bước xuống giường, giở chăn lên. Đập vào mắt anh là một vết đỏ tươi trên ga giường trắng tinh biểu hiện của một xử nữ. Cô gái này xem ra là lần đầu tiên a...Vậy đêm qua anh có tính là quá bạo lực với cô không?

Nhìn hướng phòng tắm. Có ánh đèn. Cô đang ở bên trong sao? Anh bật cười với tay lấy cái áo choàng treo bên cạnh choàng vào. Ngồi trên sofa, lấy một điếu thuốc lên hút. Anh chờ xem cô sẽ làm gì tiếp theo đây? Cô muốn tiền? Danh vọng? Hay gì khác?

Chờ mãi mà không thấy cô bước ra. Không kiên long được anh bước đến cửa phòng tắm, gõ gõ cửa:

-Này? Cô định ngủ trong đó hay sao?

-...

-Này...

Đẩy nhẹ cửa thì cánh cửa liền bật mở. Bên trong không một bóng người. Anh có cảm giác như có một làn gió thổi từ Bắc Cực đập vào mặt anh. Lần đầu tiên trong đời anh có cảm giác mình bị bỏ rơi. Cô xem anh là cái gì đây? Con mèo nhỏ ăn vụng xong thì chùi mép bỏ trốn sao?

Móng tay đâm vào da thịt đau buốt. Anh quay lại lấy quần áo thay vào rồi bất chợt anh nhìn lại trên giường có một vật đập vào ánh mắt anh. Một chiếc bông tai bằng bạch kim hình mặt trăng và ngôi sao bằng pha lê thật xinh đẹp. Cầm chiếc bông tai trong lòng bàn tay mình. Chiếc bông tai nhỏ nhỏ, xinh đẹp và đáng yêu biết chừng nào...Nó là của cô? Mỉm cười anh nhẹ nhàng cho nó vào trong ví tiền như một bảo vật.

-Nếu tôi bắt được em...không chỉ đeo lại cho em chiếc bông tai này...mà chính tay tôi sẽ dùng xích khoá em lại...để em không bao giờ trốn mất được nữa.

~

-Em chịu về nhà rồi à?

Như một kẻ phiêu bạt xa nhà, cô theo trí nhớ tìm đường về nhà. Vừa bước tới trước cổng đã nghe thấy một giọng nói vô cùng quen thuộc mà cô cứ ngỡ mình không bao giờ thấy nữa. Ngược đôi mắt mờ mịt về phía giọng nói kia. Người con trai với khuôn mặt anh tuấn trong bộ áo bành tô màu cà phê đang đứng dựa trước cổng nhà. Ánh mắt anh tuy có nét tức giận nhưng cũng không lấp đi nét ấm áp khi nhìn thấy cô. Anh chính là anh trai duy nhất của cô: Nguyễn Minh Hạo. Người anh yêu thương cô hết mực. Người anh mà kiếp trước vì cô mà qua đời.

Lúc trước ngay cái ngày cô đuổi theo xe anh, khi anh đi cùng người phụ nữ kia. Anh trai cô vì cứu cô khỏi chiếc xe tải chạy với tốc độ cao trên đường mà ngược lại bị xe đụng chết. Cái ngày anh ra đi trong bệnh viện cô vẫn chưa được nhìn anh lần cuối mà chỉ lo chồng mình và ả tình nhân của anh đang ở đâu. Cho đến khi mất đi người anh yêu quý cô mới biết rằng gia đình dường như đã quay lưng lại với mình. Cô chẳng còn gì nữa cả...

Nhìn cô em gái ánh mắt mơ hồ nhìn mình làm Nguyễn Minh Hạo cũng hơi bực mình. Anh tiến tới nhu nhu mái tóc dài đen nháy của cô nghiêng rằng, nghiêng lợi:

-Em đó! Đi chơi không biết giờ giết gì cả? Biết cả nhà lo lắng cho em lắm không? Anh đã phải nói dối ba mẹ em đến nhà bạn dự sinh nhật còn bản thân thì ra đây chờ em nguyên một buổi tối, lo lắng thế nào em biết không?

Nghe anh cào nhào, Nguyễn Minh Hân càng nghe càng muốn khóc. Anh là thế đó. Một người anh chiều em gái, chiều đến hư luôn. Giờ phút này cô cảm thấy muốn cảm ơn ông trời biết chừng nào. Vì ông đã cho cô gặp lại anh trai. Cô sẽ không để lịch sử tái diễn, sẽ không để anh vì cô mà đau lòng, sẽ không để anh chết. Quyết sẽ không!

-Anh hai!

Sà vào lòng anh như một chú chim nhỏ nép vào đôi cánh mẹ. Ôm anh thật chắc cứ ngỡ nói lỏng tay thì sẽ biến thành một giấc mơ. Anh bất ngờ vì cái ôm của cô em gái nhưng lại cảm thấy hạnh phúc dâng tràn khi cô gọi anh một tiếng “anh hai!”. Cảm giác này quả khiến anh cảm thấy vô cùng có thành tựu a...

-Sao thế?

-Em...nhớ anh và...-Tinh nghịch ngược mắt nhìn anh cười một cái- Em đói bụng...

Còn rất không khách khí mà “ ột ột” hai tiếng trong bụng nữa. Nguyễn Minh Hạo đẩy em gái ra dùng sức xoa đầu cô biến nó thành một tổ quạ thì mới cam tâm:

-Em đó! Chỉ giỏi ăn thôi!

Mỉm cười theo anh bước vào nhà. Đây là nhà cô. Căn nhà bao năm qua cô quên mất. Cứ như một kẻ xa nhà lâu năm, cô chạy khắp nơi xem xét từng ngõ ngách trong căn nhà. Thấy em gái lăng xăng chạy làm Nguyễn Minh Hạo thấy lạ nhưng thấy cô dễ thương như vậy cũng không hỏi gì. Sau khi xem đã đời chạy vào phòng bếp nhìn anh trai đang nướng bánh mì, chiên trứng ốp la, cô ôm chầm lấy anh từ phía sau nói:

-Bây giờ mới thấy...nhà mình đẹp quá anh ha?!

-Vâng vâng...bây giờ mời cô đi tắm thay đồ rồi mời ba mẹ xuống ăn sáng cho tôi nhờ.

-Yes sir!

Làm động tác chào kiểu lính y như lúc nhỏ hay chơi cùng anh rồi cười ngọt ngào chạy lên phòng. Căn phòng này vẫn như vậy, con người trong nhà vẫn như vậy. Chỉ có cô là đã đổi thay rồi. Không còn là cô bé bướng bỉnh của ngày nào. Tâm hồn cô bây giờ là cô gái hơn 30 tuổi. Cô sẽ không cho phép mình phạm phải những sai lầm như kiếp trước. Kiếp này cô không thể sống cho riêng mình mà còn sống cho gia đình cô.

Thay một bộ váy liền màu xanh lam đơn giản nhất trong tủ quần áo. Chảy lại mái tóc bị anh hai làm rối cô mỉm cười. Từ ngày quen biết anh, cô đã ra sức mua những quần áo hàng hiệu đắt tiền, hở lưng, hở vai, xẻ tà, siêu ngắn chỉ ngu ngốc nghĩ rằng như vậy mới lọt vào mắt anh nhưng sau này cô mới biết thì ra cho dù cô mặc đẹp đến đâu, trang điểm kỹ thế nào, dù cô có khuôn mặt giống cô gái đó thì sao chứ? Anh không cần cô nha...

Nhìn lại đồng hồ trong tủ kia, cô thở dài. Chắc phải đem sửa lại hoặc mua mới thôi... Dù sao bây giờ cô cũng không phải là một cô gái trẻ nữa hay nói đúng hơn là một phụ nữ trung niên trong lớp vỏ bọc của cô gái trẻ nghe có vẻ hợp lý hơn nhiều...

Sau khi bước ra khỏi phòng mới phát hiện ba mẹ đã dậy rồi. Cô cũng nhanh chóng bay nhanh xuống lầu. Thấy ba mẹ và anh trai đã ngồi vào bàn cô nhanh chân chạy xuống hôn lên má mẹ và ba một cái:

-Chào ba, mẹ!

-Con bé này sao hôm nay nổi hứng hôn hít thế? Có phải làm sai chuyện gì không?

Ba cười cười nhéo nhéo cái má mềm mại của cô hỏi. Cô liền làm nũng:

-Oa! Ba cứ nghĩ con làm gì sai không à...

-Em đó! Không công bằng tí nào sao chỉ hôn ba mẹ mà không hôn anh.

-Xí! Không thèm!

Làm một cái mặt quỷ với anh rồi sau đó cô nhìn tất cả mọi người một lượt, mỉm cười ra quyết định:

-Ba mẹ, anh hai...con muốn đi du học...con có giấy báo nhập học ở trường đại học Harvai...tháng sau sẽ chính thức nhập học.

Cô đã suy nghĩ rất kỹ, cô muốn đi du học. Không chỉ để khẳng định mình, mang tự hào về cho gia đình, mà sâu xa trong đó chính là...cô muốn xứng với anh.

Cô không muốn mình và anh ở hai thế giới xa như vậy. Dù anh và cô không đến bên nhau cũng không sao. Chỉ là cô không cam tâm khi nhớ lại những lời nói của kẻ khác...cô không xứng với anh...cô gái kia và anh mới là một đôi...họ mới là một gia đình...

Ba mẹ và anh trai nghe nói không thể tin vào lỗ tai mình. Anh trai cô sau vài phút đứng hình đã mở miệng hỏi trước:

-Em không đùa chứ? Không phải em nói không chịu học lên đại học sao?

-Em suy nghĩ lại rồi nên muốn học.

-Em quả thật có giấy báo nhập học ở trường đại học danh tiếng đó thật sao?

-...Em có cảm giác như anh không tin vào em gái mình nhỉ?

-Ba mẹ ơi...con không nằm mơ chứ?

Thế là hai tuần sau, cô chính thức lên máy bay đến Mỹ. Ba mẹ và anh trai biết được cô muốn đi du học vô cùng vui mừng. Còn cô, cô ra đi mang theo nỗi nhớ về anh. Mai đây trở về anh và cô liệu còn nhận ra nhau không? Có lẽ anh sẽ không biết cô là ai...nhưng cô sẽ không bao giờ quên được anh vì cô đã đem hình bóng anh khắc sâu tận trái tim mình...

-Tạm biệt mày...Nguyễn Minh Hân...

4. Chương 2: Trùng Phùng...

Chương 2: Trùng trùng...

9 Giờ sáng, sân bay Quốc Tế...

Bao nhiêu ánh mắt đổ dồn về phía một cô gái đeo kính râm, tóc dài đen nháy uốn nhẹ, mặc áo khoác đỏ, váy ren đen và đeo một chiếc khăn quàng cổ màu trắng cùng một đôi ủng cổ cao màu chì. Không cần nhìn kỹ cũng biết cô gái này xinh đẹp bao nhiêu. Thân hình tuyệt mỹ nhưng lại kết hợp với một khuôn mặt trẻ con đáng yêu biết chừng nào. Rõ ràng, cô gái đó sinh ra để người ta đau sủng...

Ba năm... một khoảng thời gian nói dài cũng không dài mà nói ngắn cũng không ngắn. Thời gian... với nhiều người nó là liều thuốc quên đi quá khứ, xoa dịu nỗi đau. Nhưng với Nguyễn Minh Hân thì không như vậy... Thời gian... như càng làm nỗi nhớ về anh càng thêm sâu đậm. Làm sao cô quên được người đàn ông cô đã yêu suốt một kiếp người? Dù biết yêu anh là vô nghĩa, yêu anh là khổ đau... như sao cô vẫn muốn gặp lại anh...

Ba năm, đã khiến cô thay đổi thật nhiều. Cô không hiểu vì sao từ khi sống lại những thói quen ăn uống của cô dần thay đổi, cơ thể cô cũng không còn thuộc dạng ăn vào là béo như trước nữa. Lúc trước vì muốn hợp với giới thượng lưu như cô bạn gái anh mà cô thích đồ ăn Tây nhưng giờ thì cô lại không ăn nổi nữa. Hễ ăn vào là sẽ đau dạ dày ngay thôi. Tuy nhiên, cô lại thích những món ăn Việt mà lúc trước cô cứ chê lên chê xuống. Nhất là khi đến Mỹ, có lúc cô ước gì có thể bay về Việt Nam mà ăn vài món vỉa hè thôi...

Cô cũng không đi phẫu thuật chỉnh hình thành cô gái kia nhưng ai cũng nói cô rất xinh đẹp. Nhất là cô bạn cùng phòng với cô ở Mỹ, cô ấy lúc nào cũng thích nhéo má, xoa đầu cô thôi... Nghĩ lại mà cô cảm thấy thật buồn cười a... Đây có tính là lợi ích mà ông trời cho cô khi cô sống lại hay không? Từ một người không xinh đẹp, không người thân, bạn bè giờ thì dường như cô đã có tất cả...trừ anh...

Cô ra đón taxi về nhà, ngồi trong xe ngắm nhìn thành phố A sau ba năm lưu lạc làm cô chua xót. Kiếp trước, sao cô không phát hiện thế giới này đẹp như vậy? À...Đúng rồi...kiếp trước trong mắt cô chỉ có anh...

Chỉ suy nghĩ mông lung được một tý thì đã thấy taxi dừng trước cổng nhà. Bước xuống xe, lấy tiền trả xong cô ngậy người trước cửa nhà một lúc. Ngoại trừ những hàng cây cao lớn hơn, màu tường được tô mới hơn thì chẳng có gì thay đổi hết. Nhấn chuông cửa, người mẹ bao năm không gặp của cô vừa thấy cô vừa chạy đến nói to:

-Ba nó ơi! Ông ra xem ai về nè.

Mở cửa, xách vội giúp cô một cái vali, bà cười nói:

-Con gầy đi rồi đó, sao không báo mẹ và ba tới đón con? Con sống ở Mỹ có quen không?...

-Mẹ...

Mặc kệ mẹ đang hỏi cái gì, cô buông hành lý ôm chầm lấy bà, khóc thút thít:

-Con nhớ mẹ quá!

-Tiểu Hân!

Ba từ trong nhà bước ra, ông cầm lấy vai cô nhìn từ trên xuống dưới. Ôi... con gái ông chịu khổ rồi gầy đi a...

-Ba sao vậy?

Nhìn ông sắp khóc, cô bối rối vô cùng. Ông nhú nhú mi, buông ra một câu:

-Ba sẽ vỗ béo con!

Mẹ cô trừng mắt nhìn ông, lại xoay qua con gái cứng cỏi cười nói:

-Đừng nghe ông ấy, con như vậy rất xinh đẹp...

-Anh hai đâu mẹ?

-Anh con có ca cấp cứu ở bệnh viện nên đã đi từ sớm, dạo này nó bận lắm!

Anh trai cô bây giờ là một bác sĩ nổi tiếng ở thành phố này. Từ ngày cô sống lại, mọi thứ xảy ra không khác lắm với kí ức kiếp trước là mấy. Chỉ là cô đi du học và không mù quáng bên cạnh Thái Quân Nam ra thì mọi thứ vẫn vậy, không thay đổi.

Theo ba mẹ vào nhà, lấy những món quà đã mua tặng cho từng người. Hỏi thăm ba mẹ cuộc sống gần đây. Ba mẹ cô điều là bác sĩ, ba cô là viện trưởng bệnh viện thành phố A, còn mẹ cô là bác sĩ khoa phụ sản trong bệnh viện đó. Giờ anh trai cô chính là phó viện trưởng của bệnh viện. Trong nhà chỉ có cô là ngoại đạo, đến Mỹ cô chọn kinh tế, đối ngoại chứ không học y như cả nhà.

Đang nói chuyện vui vẻ thì bất chợt tầm mắt cô dừng lại trên tờ báo trên bàn. Hình ảnh trên trang bìa chính là người đàn ông mà cô ngày nhớ đêm mong- Thái Quân Nam. Cô cứ nghĩ giờ có gặp lại anh, tim cô sẽ không còn đau nữa nhưng không ngờ vừa nhìn thấy hình ảnh của anh thôi mà tim cô lại đập mạnh như thế, đau đến mức nước mắt cô sắp rơi rồi.

-Ba mẹ, con xin phép lên lầu!

Ôm lấy tờ báo, chạy vội lên lầu trước ánh mắt kinh ngạc của ba mẹ. Khoá trái cửa phòng, ôm tờ báo vào trong ngực, cô dần dần vô lực dựa vào cửa phòng, dần dần tụt xuống. Nước mắt như vỡ oà chảy xuống.

Thái Quân Nam... em nhớ anh lắm biết hay không?

Nhìn người đàn ông trong bức ảnh. Anh vẫn không thay đổi cứ như ngày đầu cô gặp anh trong tiệc tốt nghiệp đại học của anh trai mình. Lúc đó, cô chỉ mới 18 tuổi và anh chính là bạn thân của anh trai cô năm ấy anh đã 25 tuổi. Lúc nhìn thấy nụ cười dịu dàng của anh với cô bạn gái xinh đẹp bên cạnh làm lòng cô nổi lên một suy nghĩ “ Nếu anh là bạn trai cô thì tốt quá...”. Anh đối với cô lúc đó cũng rất tốt. Khi cô bị ngã, chính anh đã đỡ cô đứng dậy, hỏi cô có đau không? Trong phút chốc trái tim cô đã thuộc về anh mất rồi...

Anh đúng như trong kí ức kiếp trước trở thành một ông chủ của một tập đoàn tài chính lớn ở thành phố C. Anh là người chính trực, công tư phân minh, năng lực làm việc siêu hạng, tuổi trẻ, đẹp trai nhưng lại chưa

hề có mối quan hệ mập mờ nào với bất kỳ cô gái nào. Đối mặt với những ánh mắt yêu thương, ngưỡng mộ của các cô gái xinh đẹp xung quanh, anh luôn xem như không thấy. Xem ra, anh vẫn chờ đợi cô gái kia quay về...

-Em còn thức không?

Đang chìm vào suy nghĩ, ngoài cửa có tiếng gõ cửa của anh trai cô. Lau vội nước mắt, mỉm cười mở cửa:

-Anh hai!

-Wa?! Em gái anh dạo này đẹp ra nha...

-Anh cũng vậy, đẹp trai hơn trước a...

Hai anh em cô cùng nhau trò chuyện quên cả thời gian. Cho đến khi mẹ cô lên gọi xuống ăn cơm. Cả nhà vây quanh bên mâm cơm làm cô vô cùng xúc động, lâu lắm rồi cô mới có cảm giác ấm áp như thế...

-Lâu rồi mới ăn cơm cùng nhau, sao em lại khóc?

Nguyễn Minh Hạo thấy em gái dường như muốn khóc đến nơi, anh nhanh chóng lấy hộp khăn giấy cạnh bên, rút ra vài tờ giấy lụa đưa cho cô. Cô nhận lấy, khịt khịt mũi, uất ức nói:

-Em cảm động mà...lâu rồi em mới được ăn cơm cùng mọi người...

-Ăn thử xem món canh chua này mẹ nấu ngon không? Mấy món này là những món ăn hồi nhỏ con rất thích đó.

Mẹ múc cho cô chén canh chua cá lóc mà cô yêu thích. Run run tay nhận lấy, mỉm cười nhìn bà:

-Con cảm ơn mẹ...

-Con định sau này làm gì? Thôi thì cứ ở nhà mấy năm chơi đi, cả nhà nuôi con !

Ba cô lên tiếng phá tan sự uỷ mị trong nhà bằng một câu nửa đùa nửa thật. Anh trai và mẹ cô cũng bắt đầu phụ họa :

-Đúng a !

-Ở nhà chơi đi, muốn đi đâu thì đi, thoải mái vài năm rồi hã tìm việc làm.

Nhìn cả nhà lo lắng cho mình làm cô vô cùng hạnh phúc, nhưng cô không dự định làm sâu gạo ở nhà nữa. Cô không muốn mình giống như kiếp trước làm một người phụ nữ vô tài, vô đức như vậy. Cô muốn được tiếp xúc với nhiều người, thử sức trong công việc, tự khẳng định bản thân. Nhìn cả nhà, cô mỉm cười nói :

-Con muốn tìm việc làm...

~

Sáng hôm sau, nhìn những tờ báo đăng tuyển dụng của các công ty, trong đó có một mục của tập đoàn công ty bất động sản Thái Quân đăng tuyển trợ lý thư ký cho tổng giám đốc. Trong phút chốc, cô không kiềm lòng được mà quyết định đăng ký dự tuyển. Dù chỉ được đứng từ xa nhìn anh cũng được, dù anh không nhận ra cô cũng không sao...chỉ cần cô biết mình và anh đang đứng chung một toà cao ốc, chỉ cần cô biết anh vẫn bình an và hạnh phúc là tốt lắm rồi...

Nộp hồ sơ dự tuyển cho bộ phận nhân sự xong, cô bỗng dưng lo lắng. Cô tuy tốt nghiệp đại học Harvard nhưng cô lại không có kinh nghiệm lỡ như không được nhận thì sao ?

Trời không phụ lòng người, ba ngày sau cô liền nhận được một cuộc gọi từ phòng nhân sự mời cô đến phỏng vấn.

Lòng cô tràn đầy hưng phấn cùng lo lắng khi nghĩ đến sẽ cùng anh làm cùng một công ty. Cô nhanh chóng thay một bộ váy công sở nhẹ nhàng, trang điểm sơ qua, đeo một cái kính không sổ che bớt đi nét mặt trẻ con của mình rồi nhanh chóng đến công ty.

Thành phố C cách thành phố A một quãng đường tám tiếng đồng hồ đi ô tô. Nếu được nhận, có lẽ cô sẽ thuê một căn hộ nhỏ gần đây cho tiện. Chỉ nghĩ lại được nhìn thấy anh không hiểu sao tim cô đập mạnh đến vậy.

Tổng công ty Thái Quân nằm ở Mỹ, còn công ty Thái Quân ở đây là công ty con được đặt dưới sự điều hành của tổng giám đốc Thái Quân Nam. Công ty nằm ngay trung tâm thành phố, gần khách sạn, quảng trường, trung tâm mua sắm,...nên nó được thiết kế vô cùng sang trọng.

Bước vào phòng nhân sự, không gian làm việc gọn gàng, mỗi người được ngăn cách nhau bởi các tấm thủy tinh màu xanh biển, họ bận rộn làm việc trong sự im lặng tuyệt đối chỉ nghe thấy tiếng hồ sơ soạn soạn, tiếng bút ghi trên giấy, tiếng điện thoại reo. Tất cả làm cô bối rối không biết có nên lên tiếng hay không thì có một người đàn ông tuổi khoảng bốn mươi, ăn mặc trang nghiêm từ trong phòng đi ra. Ông đưa tay ra bắt tay cô, chào hỏi :

-Cô là Nguyễn Minh Hân ?

-Vâng, xin chào ông.

Ông mỉm cười lịch sự nói :

-Mời cô theo tôi.

-Vâng !

Cô theo ông ta vào thang máy, tiến thẳng lên tầng 10. Tầng 10 quả là đang tuyển dụng nhân viên nhưng xem ra có rất ít người tới phỏng vấn. Cô tò mò hỏi :

-Thưa ông...tại sao lại chỉ có vài người tới dự phỏng vấn ?

-Tổng giám đốc rất khó nên lựa chọn rất kỹ các nhân sự mới chỉ có năm người được mời tới phỏng vấn thôi, chúc cô may mắn.

-Vâng, cảm ơn ông !

Nhìn từng người bước vào rồi lại bước ra với khuôn mặt buồn rười rượi làm cô dần lo lắng. Xem ra kỳ tuyển trợ lý thư ký này khó khăn lắm đây...Nhất là có một cô gái khá xinh đẹp, ăn mặc hàng hiệu với cái váy đỏ cổ chữ V khoét sâu, cái váy ngắn cũng cỡ, trang điểm tỉ mỉ, phong tình vạn chủng đang ngồi gọi tên người vào phỏng vấn. Giọng điệu khách sáo nhưng ánh mắt lại kinh thường người đứng khuôn mẫu của một thư ký cao cấp. Haiz... nếu làm trợ lý cô ta chắc còn khổ hơn a...

Phì ! Cô bất chợt tự cười mình. Có thể trúng tuyển hay không còn chưa biết, cô suy nghĩ nhiều làm gì cơ chứ ?

-Nguyễn Minh Hân !

Chẳng mấy chốc đã đến lượt cô, thu hết dũng khí bước vào, tự nói với bản thân là hãy tự tin lên.

Giang phòng rộng rãi, màu chủ đạo là màu trắng, kết hợp với màu cà phê sữa. Cô nhìn về phía bàn làm việc duy nhất trong phòng, trên bàn là chồng tài liệu, hồ sơ được sắp xếp ngăn nắp và một cái máy tính xách tay. Người đàn ông vẫn đang trầm mặc xem hồ sơ phía sau cái bàn làm việc đó...

Nhưng bước vào rồi thì cô bỗng chốc có xúc động muốn tông cửa bỏ chạy. Người bên trong không ai khác chính là chồng kiếp trước của cô, Thái Quân Nam.

Cổ thu hết can đảm cô mới kiềm được cái chân muốn bỏ trốn của mình. Ông trời a... sao lại cho cô gặp lại anh sớm như vậy ? Cô vẫn chưa chuẩn bị tinh thần gặp lại anh mà ?! Anh liệu có nhận ra cô là cô gái đêm hôm đó không ? Chắc không đâu ! Cô đã thay đổi rất nhiều rồi mà không phải sao ? Nghĩ vậy nên cô lấy hết dũng khí cất tiếng chào hỏi :

-Xin chào, tôi là Nguyễn Minh Hân đến tham gia dự tuyển.

Người đàn ông vẫn không ngước lên nhìn cô, anh vẫn đang chăm chú xem hồ sơ của cô trên bàn. Anh nhàn nhạt buông một câu :

-Tốt nghiệp kinh tế đối ngoại đại học Harvard ?

-Vâng.

-Chưa có kinh nghiệm làm việc ?

-Tôi từng thực tập ở công ty X ở Mỹ.

-Tôi biết...thành tích rất tốt !

Anh ngược mắt lên nhìn cô, ánh mắt lạnh lùng cơ bản thường ngày như đối với mọi người. Anh mặc bộ tây trang màu đen, áo sơ mi trắng, cà vạt màu đen, đeo chiếc đồng hồ giá bạc triệu, tóc cắt tỉa phù hợp với từng đường nét khuôn mặt anh tuấn của anh làm anh toát ra một khí chất lạnh lùng, tôn quý. Nhất là đôi mắt anh, nó vô cùng sắc bén, lạnh lùng, đầy thách thức cứ như chiếu thẳng vào tâm hồn người đối diện. Nó làm cô không tự chủ mà đỏ mặt đầy đầu, cứ như đang trần trụi đứng trước mặt anh vậy.

Thấy nét trào phúng trên môi anh càng ngày càng đậm, cô vội vàng cúi đầu, thu lại ánh nhìn của mình đối với anh.

-Mời ngồi !

Cô run rẩy ngồi xuống cái ghế đối diện anh. Tự hỏi vì sao cái ghế này không đặt ở góc tường đằng kia không tốt hơn sao ?

-Cô sợ tôi sao ?

Bất chợt nghe anh hỏi vậy làm tim cô càng đập dữ dội hơn. Anh nhận ra cô sao ? Nhận ra sao ?

-Tôi...tôi chỉ hồi hộp...hồi hộp thôi !

-Vậy à ?

Nhàn nhạt hỏi một câu rồi lại nhìn vào hồ sơ trên bàn :

-Cô ghi mình có thể nói được tiếng Anh, Nhật, Pháp, Trung ?

-Ngoài ra tôi nói được chút ít tiếng Hàn nữa...

Cô từ nhỏ không có sở thích gì đặc biệt chỉ là rất thích đi du lịch, vì thế cô cũng có hứng thú với tiếng nói của nước họ. Cô cũng học rất nhanh và nhờ vậy cô mới đạt điểm cao trong ngành mà cô chọn học ở đại học Harvard.

Anh liếc nhìn cô từ trên xuống dưới, lại nhìn vào hồ sơ cười nhạt :

-Xem ra cô không phải bình hoa* !

*Bình hoa : ý chỉ những cô gái đẹp nhưng lại không có tài chỉ có thể ngắm chứ không biết làm gì cả.

-Anh...

-Cô được chọn.

-Hả ?!

Đang định phản bác thì anh ta nhanh chóng cho cô một kết quả khá là bất ngờ. Cô cứ tưởng mình không được chọn rồi ấy chứ.

Nhìn biểu hiện ngây ngốc của cô, anh cười trào phúng :

-Xem ra cô vẫn chưa tiêu hoá được niềm vui này nhỉ ?

-A ?! Không, không, cảm ơn tổng giám đốc !

-Cô có thể về nhà thu xếp, mai bắt đầu đi làm...

-Vâng, tạm biệt !

Bước ra khỏi phòng, cô vẫn chưa tiêu hoá nổi tin tức mình được chọn vào làm ở công ty Thái Quân. Cô thư ký ngoài cửa sau khi nhận được điện thoại, liền liếc mắt kiêu ngạo nhìn cô :

-Cô là trợ lý thư ký mới của tôi ?

-A ? Đúng vậy ! Chào chị !

-Chị?!

Nghĩ sao mà gọi cô bằng chị chứ? Cô chỉ mới 28 tuổi thôi mà. Nhìn cô trợ lý mới được đích thân tổng giám đốc chọn lựa. Một cô gái xinh đẹp. Dáng người cân đối, khuôn mặt mang tính trẻ con, đáng yêu. Tóc dài đen nháy uốn nhẹ, mặc bộ váy công sở đơn giản nhưng vẫn không giấu được vẻ đẹp vốn có của cô. Tuy cặp mắt kính xấu xí kia đã che khuất đi vẻ xinh đẹp, đáng yêu kia nhưng cũng không thể làm xấu đi khuôn mặt kia tí nào. Càng nhìn, càng cảm thấy không thoải mái a...

-Cô bao nhiêu tuổi?

-Tôi 23 tuổi...

-Trẻ như vậy liệu có thực lực làm việc không đây hay là nhờ khuôn mặt này kiếm bát cơm a...

-Chị...

Đang định phản bác thì cửa phòng bật mở, Thái Quân Nam bước ra khỏi phòng, anh nhú mi nhìn hai người trước cửa phòng. Rồi quay sang nhìn cô:

-Sao lại chưa về đi?

-A! Xin lỗi! Tôi xin phép!

Cúi chào anh và cô thư ký kiêu ngạo kia xong, cô liền quay đầu chạy vào thang máy. Trời ạ ! Mỗi lần thấy anh tim cô sắp nổ tung rồi.

~

Sáng hôm sau, cô chính thức trở thành một thành viên của công ty Thái Quân. Kiếp trước, cô không hiểu vì sao anh luôn bận rộn, cho tới khuya mới về nhà. Cô cứ nghĩ anh là do không muốn gặp mặt cô nên mới tránh mặt mình luôn tra hỏi, cau có với anh mỗi khi anh về nhà. Làm anh làm việc về một mối, tới nhà thì càng mệt mỏi hơn nên dần dần số lần anh về nhà trễ cũng tăng lên. Bây giờ, nhìn anh vì công ty mà giải quyết tất cả công việc, sự đòi hỏi trong công việc của anh cũng rất cao, cho nên đòi hỏi của anh với nhân viên cũng cao không kém.

Nhìn những trưởng phòng đi vào, đi ra khỏi phòng anh với khuôn mặt như sắp đi chết đến nơi. Có một lần đem cà phê vào phòng bắt gặp cảnh anh nhìn trưởng phòng tài chính với ánh mắt lạnh như một tia X chiếu xuyên qua người ông ta, trong phút chốc cô có cảm giác thông cảm cho ông trưởng phòng đang run cầm cập kia a...

Cô thư ký của anh tên là Bành Kim Nguyên, chính là cô thư ký khó tính hôm qua cô đã gặp. Cô ta quả là một người có tài nha. Tất cả những cuộc hẹn của anh được cô ấy sắp xếp một cách hợp lý nhất, đối với những ông chủ khó tính cũng được cô ta thu phục.

Chỉ có điều, cô ta lúc nào cũng ăn mặc những bộ quần áo xinh đẹp, trang điểm tỉ mỉ, tóc vàng uốn xoăn, thường xuyên không có việc gì là lấy gương ra ngắm nghía, sửa lại tóc, tô lại son, có khi còn kéo cổ áo rộng kia xuống thấp, để lộ ra cả nửa bầu ngực sữa làm cho cô là nữ mà còn đỏ mặt, tía tai.

Rất rõ ràng, chị ta trang điểm không phải cho cô ngắm mà là cho ai kia trong căn phòng đó ngắm cơ. Nhưng xem ra người chị ta muốn hấp dẫn kia lại chẳng hiểu được tâm ý của chị ta một chút nào. Haizzz...Tình trường gian nan a...

Tuy nhiên, cô cũng nghe không ít chuyện xấu của cô ta. Không phải cô nhiều chuyện nhưng là mấy nhân viên ghét cô ta nhiều quá nên kể lại cho cô nghe mà thôi. Ví như, có lần cô ta không mặc áo ngực mà cúi người xuống trước mặt tổng giám đốc nhưng lại bị tổng giám đốc xem như không khí. Hay có lần, cô ta đi

tiếp khách cùng anh rồi giả say ôm lấy anh mà tỏ tình, cuối cùng bị anh tổng thẳng lên taxi tự mình về nhà,...

Những cô gái theo đuổi Thái Quân Nam cũng không ít, nhưng anh chưa bao giờ có quan hệ mờ ám với ai cả. Trong ấn tượng kiếp trước của cô cũng vậy, anh lấy cô cũng chưa từng ra ngoài ăn vụng bao giờ. Mãi cho đến khi cô gái kia trở về, anh mới bắt đầu thay đổi.

Sau vài tuần làm việc, cảm giác của cô chính là anh chồng kiếp trước của cô quả là một người cuồng công việc. Đôi lúc cô tự hỏi anh có phải là người máy hay không ấy chứ ?

Mỗi ngày, cô đều thấy anh ngồi trong phòng làm việc từ sáng sớm, cho đến khi cô tan sở anh vẫn còn làm việc.

Thân là nhân viên, cô cũng đâu dám lười biếng. Ngoài việc cố gắng hoàn thành công việc được giao, còn phải cố hết sức hiểu được những từ ngữ, ý nghĩ của sếp để làm cho thật tốt. Tuy làm việc bên cạnh anh áp lực rất lớn nhưng nghĩ tới ngày nào cũng gặp được anh làm cô vui vẻ vô cùng. Giúp được anh một phần sức lực là tốt lắm rồi...

Công việc của cô cũng như một quản gia vậy. Sắp xếp giấy tờ, phân loại tài liệu, pha cà phê, đôi khi kiêm luôn công việc của Bành Kim Nguyên khi cô ta đi vắng. Những lúc không có việc gì thì trộm ngắm anh một chút cũng hay hay...

Tuy nhiên, có một ít rắc rối nhỏ như...

Khi cô bước ra từ phòng giám đốc vì anh mà pha một tách cà phê...

-Lại pha cà phê nữa sao ? Chấm thế không biết ?!

Bành Kim Nguyên từ khi cô thay thế cô ấy bưng cà phê vào cho sếp thì cô ta thấy cô liền chướng mắt a...

-Là sếp nhờ tôi pha...- Cô vẫn khách khí đáp.

-Phải không ?

-Không tin chị cứ đi hỏi sếp.

-Hứ !

Hoặc là...

-Tôi nhờ cô chỉnh sửa mấy bản tài liệu này sao giờ vẫn chưa xong ?

Bành Kim Nguyên đi tham dự tiệc cưới của ai đó xin phép về trước nhưng lại nhờ cô làm giúp cô ta chỉnh sửa tài liệu. Cô không thể từ chối nên vẫn nhận, nhưng vừa hoàn thành công việc của mình vừa phải giúp cô ta chỉnh sửa tài liệu quả là cô không làm nổi.

-Xin lỗi...nhưng tôi cũng có công việc của mình...

-Nhưng cô phải biết chỗ tài liệu đó hôm nay tôi phải nộp hay không ? Cô muốn hại tôi chứ gì ?

-Chị đừng quá đáng nha...tôi...

Thế là cánh cửa lại bật mở, Thái Quân Nam xuất hiện cầm lên chỗ tài liệu chưa chỉnh sửa xong. Anh liếc mắt nhìn cô nói :

-Tôi nhớ đây không phải công việc của cô ?!

Bành Kim Nguyên mở hời đầy đầu nhìn anh, anh nhàn nhạt liếc nhìn cô ta :

-Xem ra cô không tôn trọng công việc cho lắm nhỉ ?

-Dạ...dạ...thưa tổng giám đốc...

-Từ nay cô và Minh Hân cùng là thư ký của tôi, hai người việc ai nấy làm, ok ?

-Dạ ?!

-Dạ ?!

Chưa để bọn cô hiểu gì thì anh đã bước vào phòng trở lại. Bỏ lại cô cùng ánh mắt căm tức của ai kia. Nhìn cô ta tức giận cầm tài liệu lên làm nốt phần còn lại mà không quên liếc xéo cô, làm cô cũng hết sức bối rối a... Cô lên chức ? Có nên ăn mừng không nhỉ ?

5. Tôi Xin 1 Phút...

hihi cảm ơn bạn...

Thật lòng mà nói tôi chưa bao giờ là một nhà văn thực thụ cả....Tôi chỉ là 1 người viết lách.

Tôi yêu viết lách như yêu tách cà phê vào buổi sáng, như yêu vòng tay của mẹ hay cái hôn lên má của mấy đứa em thơ. Tôi đến với viết lách cũng chỉ vì viết lách cho tôi sống thật với bản thân mình....

Có lẽ với nhiều người cũng ko thể sống với cá tính thật sự của mình và tôi cũng thế...Cuộc sống của tôi thật sự bắt đầu khi đến với enternet. Bạn biết ko tôi không viết để nhận những lượt vote mà tôi viết để tìm lại chính mình, viết để trút bỏ những tâm sự của bản thân. Tôi yêu những bình luận của những người đọc trên mạng ngoài việc để mình rút ra kinh nghiệm cho bài viết lần sau ra còn bởi vì tôi muốn được kết bạn với họ...

Tôi ngoài đời là một người không để lộ cá tính thật sự của mình với ai và tôi có rất ít bạn thân nhưng bạn bè thì không ít, nếu tôi nói từ nhỏ đến lớn tôi chỉ tin và thân với hai người bạn bạn có tin ko? Nhưng tôi cũng ko để lộ bí mật cuối cùng với họ...Tôi đến với mạng enternet không chỉ để trút bỏ tâm sự, viết lách còn giúp tôi có thật nhiều bạn bè dù chỉ nói chuyện hợp nhau cũng được...

Thật ra tôi ko chán vì không ai đọc truyện của tôi mà là tôi có cảm giác mình bị lạc lõng khi ko còn ai bình luận truyện của mình. Bạn nói tôi là một người nhiều chuyện hay bà tám cũng được. Thật sự tôi chỉ muốn được nói chuyện với mọi người để thấy mình có thể sống với bản chất thật của mình và tôi yêu viết lách cũng vì thế...

Mỗi lần lên xem bình luận của bạn đọc trên truyện của mình tôi thật sự hạnh phúc.... Cứ như là gặp được bạn tri âm vậy đó ...

Vì vậy có nhiều lần tôi suy sụp tinh thần và muốn bỏ viết lách nhưng chỉ cần nhìn thấy một lời bình luận của 1 bạn đọc nào đó thôi thì cứ như vừa được một lời khích lệ tinh thần hay 1 cái ôm thật chặt của một người bạn thân làm tôi có sức sống trở lại....

Tôi sẽ tiếp tục viết lách và sẽ viết ra nhiều tác phẩm hay hơn nữa, tất nhiên là hay theo thứ tự bài viết trước và sau của mình chứ ko phải là so với người khác *mỉm cười*....

Cảm ơn vì bạn đã đọc những lời tâm sự của tôi

~Blue~

6. Chương 3 : Chiếc Bông Tai Còn Lại...

Xin lỗi vì tâm trạng ta mấy tuần qua không tốt nên ảnh hưởng tới tâm trạng mọi người...

Bây giờ ta thấy khá hơn rồi cảm ơn các bạn...

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ....(^____^)

Chương 3: Chiếc bông tai còn lại...

Nếu hỏi cô có cảm tưởng gì sau khi lên chức? Cô sẽ không ngần ngại mà trả lời...

Mệt chết đi...

Tan sở, Nguyễn Minh Hân về đến căn phòng trọ của mình. Đây là căn phòng trọ mà cô mới thuê ở gần công ty để đi lại cho tiện. Tuy hơi nhỏ nhưng lại khá ấm cúng. Cô lê tấm thân tàn ma dại của mình lên tới chiếc giường thân yêu rồi không ngần ngại ngã xuống. Haiz... thoải mái a...

Ngày xưa sao cô không biết Thái Quân Nam là một kẻ cuồng công việc và thích đùa kẻ khác nhỉ?

Vừa mới lên chức chưa kịp để cô tự thưởng cho mình một tách cà phê ăn mừng thì anh đã cho cô một chồng ngổn ngang giấy tờ bảo cô sắp xếp tư liệu trong vòng... nửa tiếng để anh còn đi họp. Sau đó còn đặt cơm trưa cho anh và Bành Kim Nguyên “tiền bối”. Sau đó giúp anh gọi điện cho các đối tác hẹn ngày họp mặt bàn chuyện làm ăn,... Cô cứ tưởng mình cô làm những chuyện này thôi chứ thật sự muốn lằm bằm chửi ai kia dữ lắm nhưng thấy Bành Kim Nguyên cũng bận không thua kém gì mình mới cảm thấy tinh thần đã được cân bằng a...

Cố gắng lê bước vào phòng tắm, rửa sạch mọi mệt mỏi của hôm nay xong, rồi về phòng gửi tin nhắn được thăng chức cho anh trai và ba mẹ biết. Xong việc cô ngã mình lên giường, lúc này đây ai kéo cô ra khỏi giường cô sẽ giết kẻ đó!

Thế là chìm vào giấc ngủ...

~~

Sáng hôm sau, cô vừa chưa kịp ngồi ẩm ghế thì đã bị gọi vào phòng tổng giám đốc. Cô đành luyến tiếc bỏ ly sữa đậu nành mới mua lại trên bàn rồi bước vào phòng bộ dạng đợi lệnh chờ anh phân phó. Thái Quân Nam không hề ngước lên khỏi mấy tờ tài liệu tiếp tục ghi ghi chép chép, vừa hỏi:

-Lịch làm việc của tôi hôm nay là gì?

-Dạ...

Cô nhanh chóng đọc lịch trình cho anh xong rồi khẽ liếc nhìn anh. Hôm nay, anh mặc bộ âu phục màu đen, áo sơ mi trắng với caravat màu chì khẽ sột trắng. Tóc anh vẫn như mọi ngày được chải thẳng thớm nhìn bảnh trai nhưng không kém phần lịch lãm.

-Buổi hẹn với giám đốc Lâm bên tập đoàn Thiên Minh tối nay cô gọi thư ký Bành cùng đi với tôi.

-Dạ thưa tổng giám đốc chị Bành đi công tác bên Đài Loan rồi ạ... Có lẽ ngày mai mới về kíp.

Anh cúi đầu suy nghĩ một lát rồi chậm rãi nói:

-Vậy tối nay cô cùng tôi đến đó đi.

-Vâng thưa tổng giám đốc.

Cô cúi đầu chào rồi bước ra cửa phòng, giúp anh đóng lại cánh cửa. Đêm nay, cô cùng anh đi bàn chuyện làm ăn với khách, nghĩ tới thôi mà đã thấy hồi hộp rồi, cứ như là hẹn hò vậy. Khẽ mỉm cười, cô có phải là tự mình đa tình quá hay không? Chỉ là Bành Kim Nguyên người chuyên phụ trách cùng anh đi uống rượu bàn việc với đối tác hôm nay không có ở công ty thôi mà. Nếu không dễ gì là người mới như cô.

Ngồi vào bàn làm việc, uống cho hết ly sữa đậu nành. Rồi bắt tay vào việc soạn thảo kế hoạch và sắp xếp công việc cho ngày mai của anh. Gọi điện cho đối tác, hẹn ngày giờ. Gọi điện gọi cơm trưa cho anh. Theo trí nhớ của cô, anh thường ăn cơm Tây. Thịt bò bít tết, salad rau củ, một ít rượu vang,...khẩu vị vẫn vậy như ngày đầu tiên cô gặp anh. Và như cô biết anh thích ăn cơm Tây vì...cô ấy thích...

Tối đó, anh chở cô trên chiếc BWR sang trọng của anh. Ha ...cô nên cười hay nên khóc đây? Đường như đây là lần đầu tiên cô ngồi chung xe với anh thì phải?! Làm vợ 15 năm nhưng lại chưa từng ngồi lên xe của chồng, cô có bị ai quá hay không đây?

-Cô sao vậy? Không khỏe à?

Anh nhúm mày nhìn cô. Cô bối rối lắc đầu cố nặn ra nụ cười:

-Không sao! Hơi hồi hộp tý thôi.

-Ừm...

Trong xe một hồi im lặng, anh và cô không nói gì với nhau. Tựa như cả hai không quen biết đối phương. Như hai kẻ xa lạ cùng ngồi trên một tuyến xe. Cho đến khi dừng trước nhà hàng sang trọng kiểu Pháp.

Cô đã đặt phòng trước nên nhanh chóng có phục vụ đưa hai người vào phòng ăn. Nhà hàng thiết kế theo kiến trúc Pháp, trang trọng mà tao nhã. Giám đốc Lâm cũng nhanh chóng tới, ông ta là một người hơi mập mạp nếu không muốn nói là cái thùng bia. Ông ta bước vào và bắt tay Thái Quân Nam:

-Xin lỗi tôi đến trễ...

-Không sao, chúng tôi cũng vừa mới đến.

- Ha ha...vị này là...

Ông ta đưa ánh mắt chiêm ngưỡng về phía cô, mắt ông ta sáng lấp lánh khiến cô hơi run lên. Thái Quân Nam thay hai người giới thiệu:

-Đây là giám đốc Lâm, còn đây là thư ký mới của tôi Nguyễn Minh Hân.

Giám đốc Lâm chủ động đưa tay cho cô. Cô nhẹ nhàng bắt một cái rồi nhanh chóng bỏ tay ra nhưng cánh tay kia dường như là thanh nam châm dính chặt vào tay cô. Lúc cô khó xử không biết làm sao thì Thái Quân Nam đã lên tiếng:

-Vậy chúng ta bắt đầu bàn bạc về kế hoạch này đi.

-Vâng vâng...

Ông ta cười hề hề không quên liếc mắt nhìn cô một cái rồi ngồi xuống đối diện với Quân Nam. Theo lẽ thường cô sẽ phải ngồi cạnh ông ta nhưng khi cô vừa định nhắm mắt hi sinh bước qua đó thì bàn tay cô bị một bàn tay to lớn kéo về phía anh. Cuối cùng dưới sự ngại ngùng của giám đốc Lâm, cô ngồi cạnh Thái Quân Nam. Cô có thể xem đây là một hành động anh bảo vệ cô không?

Cuối cùng buổi tiệc rượu này cũng kết thúc. Anh đã ngà ngà say. Việc làm ăn kết thúc suôn sẻ. Hợp đồng cũng đã kí tốt. Nhưng tại sao a???? Anh đã say ngủ quên trên ghế phụ khi anh nói cô chở anh về nhà. Lúc này nếu cô chở anh về nhà anh. Một là sau khi tỉnh rượu anh hỏi cô theo dõi anh phải không nên mới biết đường đến nhà anh. Hai là cô cũng không có chìa khóa nhà anh a...

Thế là xem như hi sinh thân mình chia sẻ cho sắp cái giường thân yêu đi vậy. Tối nay cô hi sinh ngủ sô pha mong rằng ngày mai anh nể tình mà cho cô nghỉ phép một ngày...

~~

Đêm khuya thanh vắng. Anh giật mình tỉnh giấc vì khát nước. Nhìn quanh nơi này không phải phòng của anh. Đồng hồ treo tường điểm 2 giờ sáng. A ...thật nhức đầu nha....Xem ra lần sau uống ít hơn mới được...

Để xem, anh nhớ mình uống say nên nhờ cô thư ký Nguyễn Minh Hân đưa anh về nhà nhưng sao anh lại ở đây? Đây là một căn phòng trọ nhỏ, chỉ có một cái giường...ừm khá là êm ái. Một tủ quần áo, kệ sách, một bàn làm việc với một cái máy tính và một đồng hồ giấy tờ, xem ra đây là nơi để làm thêm giờ ngoài công ty đây. A ...còn một bộ sô pha nho nhỏ và trên đó còn có tiểu thư ký đang ngủ khò vô cùng bắt nhả...

Tướng ngủ xấu vô cùng, hay là vì sô pha quá nhỏ mà tiểu thư ký một chân trên sô pha, một chân trên chiếc bàn cạnh đó, tóc rối bù, bờ môi đỏ mọng hơi hé mở, tiếng ngáy đều đều theo nhịp thở, khuôn mặt không đeo kính trông vô cùng trẻ con đáng yêu. Bất giác anh cảm thấy buồn cười và muốn nhéo lên đôi má ấy.

Ngắm cô chán chê, anh đi lại trong phòng. Xem ra cô là một người khá ngăn nắp. Phòng không vương một hạt bụi, chỉ có đèn hơi nhỏ mà thôi. Anh đi vào bếp, mở tủ lạnh rót cho mình một ly nước lọc. Rồi lại trở về giường, ngồi trên giường một lát không hiểu vì sao anh bước đến bên cô gái có dáng nằm bắt nhả kia lên giường cho cô ngủ thoải mái hơn. Cô bé đó ngủ rất say, anh bế cô lên vậy mà cô không hề hay biết. Khi anh bế cô lên mùi hương từ người cô bay đến thật sự rất dụ hoặc, mùi sữa tươi kết hợp với mùi hoa dịu

dàng làm anh cảm thấy như đã từng ngủ thấy. Khi được thả lên giường cô nàng liền tiến về ổ chăn, cọ cọ mặt lên gối, chép chép miệng rồi lại say ngủ. Xem ra nếu có người mang cô đi bán cô cũng không hề hay biết đây.

Không hiểu sao tự dưng tỉnh dậy rồi thì hết buồn ngủ luôn. Ngược lại anh rất tò mò về nơi ở của cô thư ký mới này của anh. Tầm mắt anh chuyển về phía bàn trang điểm. Cái gương còn nhỏ gấp nhiều lần so với cái gương trong phòng tắm của anh để dành anh cạo râu nữa. Trên bàn cũng chỉ có một cây lược, vài cái kẹp tóc, mấy sậy, hai ba cây son, vài lọ kem dưỡng da, một lọ nước hoa, và một cái hộp nhung màu xanh biển.

Thái Quân Nam anh lần đầu tiên trong đời nổi lên tính tò mò với cái hộp nho nhỏ hình vuông ấy. Không ngần được bàn tay mở hộp anh tự nhủ xem xong đóng lại xem như chưa có việc gì là được? Thế là anh mở hộp ra...

Trong hộp là một sợi dây chuyền trông khá đắt tiền, vài cái lắc tay nho nhỏ, hai ba cái nhẫn và vài cái bông tai rất đẹp. Trong đó có một cái bông tai chỉ còn lại một chiếc. Chiếc bông tai bằng bạch kim hình mặt trăng và ngôi sao bằng pha lê xinh đẹp. Chiếc bông tai mà ba năm qua anh đã tìm kiếm cho trọn một đời. Anh đi hỏi nhiều nơi. Họ nói bông tai này chỉ có một đôi vì nó được một người thiết kế riêng nên chắc chắn một điều sẽ không có chiếc thứ ba xuất hiện. Vậy nay chiếc bông tai này rơi vào tay anh là biểu hiện cho điều gì?

Anh nhìn về phía cô gái đang say ngủ trên chiếc giường duy nhất trong phòng. Tại sao anh lại không nhận ra cô cơ chứ? Ba năm bắt anh phải tìm kiếm em thật sự rất quá đáng đó em có biết không? Nhẹ nhàng cho chiếc bông tai về chỗ cũ anh tiến về phía giường. Chiếc giường vì sức nặng của anh mà lôm xống một chỗ. Con mồi của anh vẫn ngủ ngon như vậy?! Ai cha...sao anh nỡ đánh thức cô đây?

Thái Quân Nam mỉm cười, nằm nghiêng người, một tay chống đầu, một tay vuốt ve những sợi tóc lòa xòa của cô. Con mèo nhỏ a...tội ăn vụng của em ba năm trước chúng ta chưa tính sổ xong với nhau đâu... Anh sẽ dùng cả đời này để mà dạy dỗ lại em ...

Không hiểu sao anh không muốn cô ngủ yên lành như vậy? Anh nhẹ nhàng dùng ngón tay mơn trớn, vuốt ve cái vành tai xinh xắn của cô. Sau đó nhẹ nhàng cúi xuống dùng đầu lưỡi tham dò trên vành tai cô.

-Ừm...

Tiểu mỹ nhân bên dưới đang chìm trong mộng đẹp thì bị quấy rầy nên khó chịu nghiêng người nằm úp sấp trên giường. Tưởng đâu thoát khỏi cái con ruồi vo ve bên tai khi nãy rồi thì ...

-Hức...hức...

Tiểu mỹ nhân đang ầm ức khóc vì khó chịu nhưng vẫn không chịu mở mắt ra khi ai đó đang nghiêng người dùng tay vén tóc cô qua một bên rồi hôn lên trên cổ và vai cô. Vì đã thay trang phục ở nhà nên cô chỉ mặc cái áo thun cổ rộng và quần thể thao ngắn ngang đùi mà không hề biết trang phục của cô đang tiếp tay cho kẻ xấu. Anh dùng một tay vén tóc cô lên rồi hôn lên bờ vai trắng hồng, mềm mại, hít hà hương thơm trên người cô. Tay kia thì nhẹ nhàng vuốt ve bên đùi cô, cảm nhận làn da mềm mướt như tơ lụa ấy. Anh suýt nữa không kìm lòng được mà nuốt luôn cô vào bụng may nhờ có tiếng khóc nỉ non của cô làm anh tỉnh lại.

Nhẹ nhàng hôn lên tóc cô rồi đắp chăn cho cô. Món ăn này không thể ăn quá vội. Hấp tấp quá cô lại chạy mất thì sao? Anh không nghĩ mình có thể chịu đựng thêm vài cái ba năm nữa đâu a...

Vì thế anh nam chính của chúng ta rất an phận mà ôm lấy nữ chính đi vào giấc mộng cho đến khi....

-Á A.....

Nguyễn Minh Hân cô đã từng dặt tội với ai? Tại sao số cô lại khổ như vậy? Rõ ràng đêm qua cô nhường sếp cái giường của mình rồi mà sao lại sáng ra thấy mình và sếp đang ôm nhau ngủ?!

Chả lẽ đêm qua cô chỉ hứng dâng trào leo lên giường cưỡng bạo anh?(HHX:Nữ chính ơi cô đừng tự biên tự diễn nữa được không? |||__ __)

Nhìn tiểu mỹ nhân đang có vẻ mặt vô cùng khó hiểu. Lúc thì như tự hỏi, lúc thì khiếp sợ, lúc thì bối rối,... mặt cô cũng đổi màu liên tục trắng xong thì đỏ, xanh xong thì trắng thật là dễ thương...

-Có chuyện gì sao?

-Dạ...không!

Cô bối rối lắc đầu. Dù có kể dao lên cổ cô cũng không dám nói mình bò lên giường anh.

-Đêm qua...đêm qua...tôi...tôi...

-Đêm qua tôi thấy em ngủ sô pha không thoải mái nên tôi bế em lên giường dù sao cái giường này cũng đủ chỗ cho hai người mà.

-Vậy nghĩa là không phải tôi tự bò lên giường anh?!

Nhìn vẻ mặt vui mừng của cô làm anh cảm thấy buồn cười. Xem ra kẻ anh yêu là một đứa bé còn chưa lớn đâu? Vỗ vỗ đầu cô, anh cười nói:

-Trễ rồi chuẩn bị đi làm thôi.

Nhìn anh rất tự nhiên đi vào phòng tắm nhà cô, cô cảm thấy trời đất quay cuồng. Anh xem nhà cô là tài sản của anh hả? Tuy nói anh là sếp cô hay là chồng kiếp trước của cô đi nữa cũng phải xin phép cô mới được vào phòng tắm nhà cô mới đúng chứ nhỉ?

Haiz... xem ra cuộc đời cô sắp bị anh đảo lộn hết rồi....

7. Chương 4: Đêm Say (18+)

em nào chưa đủ 18+ thì đi ra ngoài chơi nếu không đừng có trách tác giả không báo trước ^_<>

Chương 4: Đêm say (18+)

Mấy hôm nay Thái Quân Nam rất lạ. Anh dạo này hay gọi cà phê hơn. Cũng như hôm nay, cô đang pha cho anh cốc cà phê thứ 8 trong ngày rồi đây. Cô cảm giác mình không giống thư ký mà giống chân chạy việc cho tổng giám đốc hơn. Anh không kêu cô pha cà phê thì kêu cô đưa tài liệu, nghe điện thoại, lập kế hoạch,...nói chung thì cô cứ chạy ra chạy vô thật sự vô cùng mỗi chân a... Tuy nhìn thấy anh mỗi ngày là một niềm vui nhưng chạy việc mỗi ngày lại là một cực hình nha.

-Tổng giám đốc, cà phê của ngài.

-À! Cám ơn em.

Anh đón lấy cốc cà phê “vô tình” chạm vào bàn tay cô cũng làm cô mặt đỏ tim đập liên hồi. Anh mỉm cười nhấp một ngụm cà phê cũng làm cô khó thở. Dạo này cô cảm thấy anh gợi cảm và đẹp trai hơn trước thì phải. Nhìn anh tao nhã uống cà phê gõ lách cách trên bàn phím thật nhẹ nhàng, nhanh chóng với tốc độ khiến cô xấu hổ. Thật là luôn biết cách “phóng điện lung tung” mà...

-Vậy không có việc gì tôi ra ngoài đây.

Cô vừa quay lưng thì bỗng nghe anh hỏi:

-Dạo này chạy tới chạy lui mệt lắm hả?

-Dạ...không sao.

Cô quay đầu lại thấy anh đang ung dung ngồi trên ghế, hai chân bắt chéo, một tay cầm tách cà phê, một tay gõ gõ vào tay vịn của cái ghế anh đang ngồi. Thật sự đẹp trai nha....

-Vậy em chuyển bàn làm việc vào góc phòng tôi đi như vậy đỡ cho việc chạy ra chạy vô hơn.

-A...

-Cứ tính như vậy đi! Em mau dọn đồ vào đây dù sao phòng làm việc của anh cũng rất rộng mà.

Anh tại sao lại tự ý quyết định như vậy? Cô vẫn đang suy nghĩ mà!

Đúng là phòng làm việc của anh rất rộng rãi. Còn rộng rãi hơn cả căn phòng lúc trước cô vào phỏng vấn nữa. Phòng làm việc của anh nằm ở tầng cao nhất của tòa nhà. Anh do dùng thang máy chuyên dụng nên chả bao giờ chung đụng với ai.

Căn phòng này tường màu trắng, sô pha, kệ sách, bàn làm việc, rèm cửa, chậu hoa, cánh cửa, thảm trải nền đồng bộ màu đen. Trong phòng còn có một cái cửa thông đến một căn phòng để anh mệt mỏi thì có thể vào nghỉ. Nhất là cái cửa sổ thủy tinh phía sau bàn làm việc của anh nó làm cô thích nhất. Cửa sổ như một tấm kính khổng lồ, khi không có việc gì thì được tắm rèm đen che lại nhưng khi muốn ngắm cảnh chỉ cần kéo rèm ra là có thể nhìn cảnh thu nhỏ của thành phố từ trên cao. Tuy nhiên với anh cùng một phòng có...quá áy náy không?

-Thế nào? Có vấn đề gì sao?

-A?! Dạ không! Tôi xin phép.

Cô nói rồi bước ra ngoài, khi tay chuẩn bị mở cửa, cô xoay người lại bối rối nói:

-Anh...anh uống ít cà phê thôi nhé...chúng không tốt cho sức khỏe.

Nói xong đỏ mặt chạy ra ngoài. A ...xấu hổ quá!

Ha ha...nhìn dáng vẻ cô ấy sao mà dễ thương thế nhỉ? Nhưng cô ấy không hiểu là anh mỗi ngày uống cà phê nhiều là để nhìn thấy cô sao? Nếu không phải hôm nay thấy cô ấy xoa xoa gót chân đỏ ửng vì mang giày cao gót chạy việc cho anh, anh cũng không nghĩ ra quyết định đem bàn làm việc của cô vào phòng mình. Như vậy mỗi ngày đều nhìn thấy cô thật là tốt quá đi.

Anh cũng đã cho người điều tra qua. Nguyễn Minh Hân ngoài việc là cô gái của viện trưởng thành phố A ra, điều làm anh bất ngờ chính là cô là em gái của bạn thân thời đại học của anh Nguyễn Minh Hạo. Hai người tuy không học cùng khoa nhưng lại cùng ở chung kí túc xá nên quan hệ chả kém gì anh em ruột thịt.

Lúc trước vẫn nghe Nguyễn Minh Hạo khen ngợi em gái, mỗi ngày đều gọi điện thoại hỏi thăm này nọ. Lúc đó anh cứ trêu Minh Hạo là luyến muội, yêu em gái làm Minh Hạo đỏ mặt lên vì tức giận. Anh mang máng nhớ ra là anh lần đầu tiên gặp cô hình như trong buổi liên hoan cuối năm khi bọn anh tốt nghiệp thì phải. Lúc đó anh cùng đi với bạn gái nên không để ý đến cô em gái của bạn thân, không ngờ cô bé lại để ý anh! Nếu không phải cô thích anh thì đã không thiết kế anh lên giường nhưng tại sao khi đã xảy ra quan hệ cô lại trốn đi tới tận Mỹ quốc xa xôi như vậy? Cô là muốn vứt bỏ anh sao? Càng nghĩ càng tức giận nha!

Mười phút sau, anh đã thấy bàn làm việc của cô an tọa trong phòng mình, như ý anh muốn. Như vậy anh có thể trộm ngắm nhìn cô, thấy dáng vẻ chuyên tâm, bận rộn mê người của cô mà không cần tìm cớ nữa.

-Tối nay có buổi dạ tiệc do công ty Phương Nam tổ chức em đi cùng tôi nhé?!

-A...Dạ?!

Cô đang sửa lại đồng tài liệu thì nghe thấy giọng nói trầm ồm của anh. Cô ngược lên nhìn anh nghe anh nói tiếp:

-Tối nay có ông Akawa của tập đoàn hợp tác của công ty bên Nhật, anh muốn em theo giúp anh, em biết tiếng Nhật mà phải không?

-Vâng.

-Vậy chiều nay cho em nghỉ, em về chuẩn bị 7 giờ anh qua nhà đón em.

-Vâng...em xin phép.

A ...Tối nay đi dự tiệc cùng anh nha... Đây có phải là ông trời bồi thường cho kiếp trước quá ư bi ai chỉ có thể ở nhà không bao giờ được cùng anh danh chính ngôn thuận đi dự bất cứ buổi tiệc nào không?

Cô nhớ lúc trước mình cỡ nào hung dữ, tức tối phách người điều tra Thái Quân Nam đang đi đâu dự tiệc và ai làm bạn nhảy của anh. Sau đó hùng hục hổ hổ chạy đến bữa tiệc tìm người, nắm tóc nữ bạn nhảy của anh mà cho vài cái tát. Lúc đó, anh nhìn cô luôn là vẻ lạnh nhạt như chính cô là một người lạ không hề liên

quan đến anh, phất phất tay rời đi. Cô giờ nghĩ lại thấy mình sao ấu trĩ quá, làm như vậy anh càng ghét cô hơn, cũng tự làm mình xấu hổ với mọi người...

Bây giờ thì cô không cần một khúc hai nháo ba thắc cổ mà vẫn được cùng anh đi dự tiệc quả làm cô thụ sủng nhược kinh. Nhưng nghĩ lại nếu không phải có cơ thể dùng trong việc làm ăn lần này thì cô cũng không có cơ hội đi cùng anh đâu nhỉ? Xem ra học giới ngoại ngữ cũng có phúc của nó.

Thái Quân Nam dừng xe trước cổng nhà cô. Đây là lần thứ hai anh đến đây. Lần trước là say rượu được cô đưa, về lần này là anh đến đón cô đi dự tiệc cùng anh. Anh mong lần thứ ba không phải đi nữa, lúc đó mong rằng cô đã ở tại nhà anh rồi.

Bước xuống xe, nhấn chuông cửa. Một lát sau, anh đã thấy thân ảnh của người trong lòng...

Nguyễn Minh Hàn hôm nay vô cùng lộng lẫy trong bộ váy bằng lụa mềm với phong cách trang điểm nhẹ nhàng, cổ điển. Chiếc váy màu xanh lam ôm sát cơ thể tôn lên đường cong tuyệt mỹ của cô. Cổ áo chữ V làm tôn lên vòng một đầy gợi cảm, cùng mảnh lưng trắng ngần mềm mịn. Chiếc váy xẻ tà táo bạo làm lộ ra đôi chân thon dài đầy gợi cảm được ôm ấp bởi chiếc giày cao gót với những sợi dây đan chéo màu bạc. Trên cổ cô đeo thêm một sợi dây chuyền bằng bạc kim với điểm nhấn là mặt dây chuyền màu xanh lam đồng bộ với chiếc váy. Cô cũng đeo thêm một chiếc lắc tay với những hạt pha lê sáng lấp lánh thu hút ánh nhìn. Tóc cô được búi cao lên cố định bằng một chiếc kẹp dính pha lê sáng lấp lánh. Nhìn cô, anh chỉ có một cảm giác muốn đem cô giấu kín trong nhà không cho ai thấy cả.

-Chúng ta đi thôi.

Thái Quân Nam hôm nay mặc bộ âu phục được đặt may với những đường may tuyệt mỹ tôn lên thân hình cao lớn mà lịch lãm của anh. Bộ âu phục màu đen, áo sơ mi trắng, cùng chiếc cà vạt màu nâu đỏ làm điểm nhấn cho bộ trang phục. Nhìn anh ưu nhã mở cửa xe giúp cô, khi cô bước đến bên anh ngửi thấy mùi nước hoa pha lẫn mùi đàn ông nam tính kia làm cô không nhận được đồ mặt. Sau khi cô an vị vào ghế phụ, anh liền vòng qua bên kia mở cửa ngồi vào ghế lái.

Lần này là lần thứ hai ngồi vào xe anh, cô vẫn không nhận được mà vui vẻ. Anh mở nhạc, là một bản tình ca nhẹ nhàng. Sau đó quay sang hỏi cô:

-Bài này được chứ?

-A...Vâng ạ!

Nhìn anh mỉm cười, tiếp tục lái xe làm tim cô đập thình thịch. Anh quả là càng ngày càng gợi cảm, càng ngày càng đẹp trai a...

Chẳng mấy chốc đã đến nơi tổ chức bữa tiệc. Bữa tiệc được tổ chức trong khuôn viên của một khách sạn lớn nhất thành phố C. Từ ngoài cổng đã nghe thấy tiếng nhạc, tiếng cười nói vang lên. Nơi đây là nơi họp mặt bàn chuyện làm ăn, vui chơi giải trí của giới thượng lưu. Những người đàn ông ăn mặc lộng lẫy, những quý bà sang trọng trong những bộ trang phục đắt tiền. Nếu nói nơi này là để cánh mày râu bàn việc làm ăn, kết giao thương trường, thì nơi này lại là nơi để khoe bày vật chất, tìm kiếm kim chủ (HHX: Kiếm bạn trai giàu có ^_<) của="” những="” cánh="” chân="” yếu="” tay="” mềm.="”>

Hai người một nam , một nữ bước vào nhanh chóng thu hút ánh nhìn của mọi người. Một nam tài, một nữ sắc khiến người người hâm mộ. Cô khoác tay anh đi về phía trước. Chủ tịch công ty Phương Nam nhìn thấy anh nhanh chóng bước đến chào hỏi:

-A! Tổng giám đốc Thái đến rồi! Thật vinh hạnh cho tôi quá!

-Không dám, không dám! Chủ tịch Phương đạo này khí chất càng ngày càng tốt nha...

-Ha ha ha...

Hai người đàn ông tay bắt mặt mừng chào hỏi lẫn nhau nên cô cũng rất thức thời đứng một bên nhấm nháp ly champagne ngọt lịm. Hai người đó không biết nói gì với nhau vài câu rồi ly khai. Anh thấy cô uống rượu cũng nâng lên một ly trên tay người phục vụ, rồi đưa lên miệng nhấm nháp:

-Không nghĩ tới em cũng biết uống rượu?!

-Tôi chỉ uống được một chút ít thôi, mau say lắm.

-Vậy à?

Bởi vì cô cúi đầu nên không nhìn thấy đáy mắt ai kia đang dâng lên một ánh sáng kì dị. Con mèo nhỏ vẫn còn chưa hay biết nguy hiểm đang tới gần...

-A! Ông Akawa!

Bỗng anh nói tiếng Nhật làm cô ngẩn đầu lên thấy một người đàn ông trung niên nhưng vẫn mang vẻ mặt mang đậm nét cuốn hút của một người đàn ông. Ông ta tiến tới cũng dùng tiếng Nhật chào hỏi và bắt tay Thái Quân Nam:

-Chào anh, đã lâu không gặp!

Hai người dùng tiếng Nhật nói chuyện hợp tác căn bản không cần tới phiên dịch như cô. Làm cô có cảm giác mình là người thừa a....

Sau khi bàn xong anh kéo cô ra sàn nhảy. Nhạc chuyển sang một điệu valse trầm ấm nhẹ nhàng. Một tay anh nắm lấy tay cô, một tay ôm lấy bờ eo mảnh khảnh của cô kéo sát vào trong ngực. Mùi hương nam tính làm cô đỏ mặt nhưng không cách nào kháng cự. Anh nhanh chóng dẫn dắt cô đi vào điệu nhạc.

-Em đang buồn à?

Bỗng nghe anh nói làm cô không tự chủ ngược mặt nhìn anh. Thấy đôi mắt đen láy, sắc bén của anh đang nhìn mình, đôi mày kiếm hơi nhíu lại, cái mũi cao, bờ môi gợi cảm làm cô tim tăng gia tốc cứ như là đang chạy bộ.

-Không có...Chỉ là anh biết tiếng Nhật sao còn mang tôi theo làm gì?...Tôi chả giúp gì được hết...

-Ai nói thế? Em nghe hiểu bọn anh nói gì là tốt rồi với lại chả phải em đang theo giúp tôi làm bạn nhảy hay sao?

-....

Cô bối rối gật gật đầu. Anh thì lúc nào cũng đứng, cô không cãi lại anh a....

Sau buổi tiệc, anh lấy lý do cảm thấy không khỏe nên cùng cô về trước. Cũng như lần trước cô làm tài xế đưa anh về. Chỉ có điều lần này anh cũng say bất tỉnh nhân sự như lần trước nhưng ít nhất anh đã đưa chìa khóa và nói cho cô địa chỉ nhà.

Tuy cô có uống một chút rượu nhưng tinh thần vẫn khá tỉnh táo, nắm vô lăng, đạp chân ga lưu loát điều khiển BMW siêu hạng của anh vào đến gara xe nhà anh. Anh vẫn vậy, không hề thay đổi. Ngôi nhà này từng là nhà của cô và anh bây giờ thì nó lại là nhà của sếp cô là anh. Nghe thật là buồn cười quá đi.

Nhà anh chưa bao giờ cần người làm cả, chỉ có thuê một nữ vệ sinh mỗi tuần ba lần tới quét dọn, chăm sóc khu vườn mà thôi nên bây giờ nhiệm vụ cao quý...điều anh lên phòng là chuyện của cô.

Lên đến phòng anh, cô điều Thái Quân Nam đang nửa tỉnh nửa mê tới bên chiếc giường mềm mại thì cô cũng không còn sức lực mà ngã sấp vào lòng anh....

Ánh sáng mờ nhạt của ngọn đèn đường, kết hợp với ánh trăng mờ ảo theo khe hở của tấm màn hắt vào khuôn mặt tuyệt mỹ mà cô yêu thích. Nhẹ nhàng, khẽ khàng đặt một nụ hôn lên môi anh....

-Là em chính mình tự tìm thì đừng trách tôi...

-A...

Bỗng người bên dưới trầm thấp cất lời làm cô hoảng hốt mở mắt. Ánh mắt anh tràn ngập kích tình đang nhìn chằm chằm vào cô. Đôi mắt anh như có lửa làm cô hoảng sợ vội đẩy anh ra....

Nhưng anh đâu dễ dàng cho cô thực hiện ý đồ. Mỡ đến miệng mèo con bắt nhả ra sao? Không có cửa đâu!? Anh nhanh chóng xoay người đem vị trí hai người hoán đổi cho nhau. Anh híp mắt ngắm nhìn cô bé đang nằm dưới thân anh. Hai tay cứng rắn của anh đã ngăn chặn mọi đường lui của cô.

-Anh...anh muốn làm gì?

-Em nói xem?

Anh mỉm cười mỉa mai rồi ôm chầm lấy cô, đôi môi không ngừng nhấm nháp ở vai và cổ cô, hai tay anh cũng nhanh chóng sờ loạn trên tấm lưng trần trắng mịn của cô, cùng lúc phát ra âm thanh rên rỉ thỏa mãn...

-Không! Đừng mà...

Nguyễn Minh Hân dùng hết toàn lực giãy dụa, muốn thoát khỏi ma trảo của anh nhưng chỉ càng khiến anh ôm cô càng thêm chặt. Anh hung hăng xé phăng cái cổ váy xuống, những ngón tay anh bắt đầu tham lam vuốt ve hai bầu ngực mềm mại kia...

Không! Cô không thể để chuyện này xảy ra được. Anh đang say rượu nên không thể làm chủ bản thân nên cô không thể cùng anh xảy ra thêm bất kì quan hệ nào nữa cả! Minh Hân! Hãy tỉnh táo lại đi! Chẳng lẽ mày muốn quay lại cuộc sống trong quá khứ sao? Kiếp trước mày có được hôn nhân với anh nhưng anh vẫn không yêu mày đến tận bây giờ! Mày không thể phạm sai lầm nữa!

-Không!

Cô dùng hết sức lực vùng ra, thoát khỏi vòng tay của anh. Nhanh chóng nhảy xuống giường, chạy đến bên cửa phòng. Tay cô chưa kịp mở khóa thì cổ tay cô đã bị anh bắt lại.

-Á!!!! Buông ra!!!!

Có kêu cũng là vô ích, cô nhanh chóng bị anh thô bạo ném lên giường. Tay anh cũng “tách” một cái, khóa chặt cửa phòng.

-Tổng giám đốc, anh muốn làm gì? Mau thả tôi ra!

-Không bao giờ!

Anh nhanh chóng ép sát cô vào chiếc giường mềm mại. Vì sức nặng của cả hai mà khiến cô dường như bị vùi chôn giữa ga giường và anh. Một tay anh nhanh chóng chế ngự hai cánh tay không an phận của cô, làm cô càng vùng vẫy thì càng ép sát vào người anh hơn.

-Tránh ra...Ummm....

Môi anh nhanh chóng phủ lên môi cô nụ hôn trọn tiếng la hét của cô vào bụng. Đôi môi mềm của cô bị anh nhanh chóng bao phủ, đầu lưỡi anh mang theo hơi rượu tiến vào khoang miệng cô tàn sát bừa bãi. Không biết qua bao lâu, cô chỉ biết khi anh buông cô ra, cô dường như đã không còn không khí để thở nữa, trước mắt cô chỉ thấy mờ mờ. Trong đêm tối, cô chỉ nghe thấy hơi thở loạn nhịp của mình và tiếng cười trầm thấp của anh:

-Chúng ta cũng đâu phải lần đầu...em không cần giả vờ thanh cao như thế...

-Anh....

Cô vì lời nói của anh mà khiếp sợ. Anh nhận ra cô rồi ư? Không thể nào? Đêm đó anh say đến như vậy? Làm sao anh biết được?

-Anh nói gì tôi nghe không hiểu, mau thả tôi ra!

Anh hừ lạnh, bàn tay bóp chặt cổ tay cô hơn còn một tay lần vào vai áo bị xé rách sờ soạng bộ ngực sữa của cô:

-Em không hiểu? Vậy ai ba năm trước đã bỏ lên giường của tôi? Nay lại hôn tôi và nằm đè lên người tôi?

-Tôi...tôi không cố ý...

Môi anh dịch chuyển từ môi cô lên vành tai cô nhẹ nhàng phun một câu làm cô giật bắn cả mình:

-Vậy chúng ta từ từ ôn chuyện để giúp em nhớ lại chuyện giữa hai chúng ta nhé...

Cảm nhận những ngón tay anh đang lần đến đỉnh nụ hoa hồng hồng, nhẹ nhàng chậm chạp cọ xát làm cả cơ thể cô run lên nhè nhẹ. Không được! Cô không thể sai càng thêm sai! Yêu anh là một sai lầm, cô không thể cứ dần thân vào mãi được. Lấy hết sức dùng chân đá vào hạ thân anh với một cú thúc gối.

-A...

Anh rên lên một tiếng rồi buông cô ra, cô định nhân cơ hội này trốn thoát nhưng cô đã lầm. Người đàn ông phía sau lưng nhanh chóng lấy lại tinh thần. Đẩy ngã cô xuống giường. Một tay anh nắm lấy đôi tay vung loạn của cô, một tay nhanh chóng rút cà vạt trên cổ áo xuống trói hai tay cô ra sau lưng một cách vô cùng thành thục.

Nhìn anh cởi bỏ áo khoác và áo sơ mi, cô không ngừng lắc đầu, yếu ớt đe dọa:

-Anh dám làm gì tôi...tôi sẽ kiện anh!

-Kiện tôi? Em dám kiện tôi dám hầu...em cứ thử đi!

Tiếng cười trầm thấp của anh biến mất trong nụ hôn kế tiếp lên bờ môi cô. Lần này anh chẳng những thăm dò vào tàn sát bờ môi mà còn như muốn hút hết dưỡng khí của cô, bàn tay anh như có điện di động hết những nơi mềm mại của cô, đưa cô vào cơn lốc khoái cảm.

Chiếc váy của cô cũng nhanh chóng bị xé nát, vật ngăn cản cuối cùng cũng bị anh kéo ra khỏi chân cô. Cho dù cô cố gắng khép chặt chân thể nào cũng bị anh tách ra. Đôi tay ma lực của anh bắt đầu mơn trớn lên hoa huyết nhạy cảm của cô...

-Không!!!!

Mặc cô giãy dụa chống cự, bờ môi anh chạy dài từ môi, cổ rồi dừng lại ở nụ hoa ngọt ngào đang nở rộ cứng rắn trong tay anh. Chiếc lưỡi anh điêu luyện quét tới đâu làm cô run rẩy tới đó. Cô tưởng chừng mình ngã đến nơi thì...

-A...

Anh thẳng lưng đi vào cô, nước mắt cô chảy dài vì khoái cảm và suy sụp. Sau anh có thể làm thế với cô? Làm sao cô nhìn mặt anh nữa đây? Quan hệ giữa hai người làm sao trở về như cũ đây?

-Đừng khóc...

Anh nhẹ nhàng hôn lên khóe mắt cô. Nó làm tim cô một lần nữa yếu đuối. Nếu đã không thể thay đổi được gì thì cứ để thuận theo tự nhiên đi.

Nguyễn Minh Hân nhẹ nhàng ôm lấy anh, rút vào trong lòng anh, bật khóc:

-Quân Nam! Em yêu anh!

Một câu nói của cô như một chiếc chùy gõ vào một chiếc chuông trong lòng anh, nó vang mãi, vang mãi làm tim anh run động. Một lần nữa chiếm lấy môi cô, anh thốt lên lời tự đáy tim mình...

-Anh cũng yêu em Minh Hân....

(HHX: Mất máu nghiêm trọng cần dưỡng thương....hôm nay đứa nào dám đòi ta chương 27 của Tài Nữ Tu La ta giết kẻ đó..... @_@ (hoa mắt+ mất máu))

8. Chương 5: Em Phải Về Bên Anh!

nhieu người thắng cuộc ghê....(^_^)

thui ta tặng chương 5 cho tất cả lun nha cho công bằng....

Chương 5: Em phải về bên anh!

Sau màn xuân phong kịch liệt đó, Nguyễn Minh Hân đã mệt mỏi chìm vào giấc ngủ. Thái Quân Nam ngồi cạnh giường ngắm cô gái anh yêu đang chìm vào giấc ngủ. Anh khoác hờ áo tắm ngồi dựa vào giường, một tay anh đùa nghịch lọn tóc đen rối tung trên gối của cô, một tay thì cầm ly rượu lên môi nhấp nháp.

Ba năm qua anh chưa một lần quên đi cô, anh vẫn tìm kiếm cô trong hàng vạn người. Anh vẫn luôn nuôi hi vọng gặp lại cô. Đây có phải là duyên số của ông trời khiến anh gặp lại cô, mà cô lại là thư ký của anh nữa chứ?! Nếu thật sự là duyên phận do trời sắp đặt thì anh sẽ không buông tay cô ra nữa...

Nhìn người con gái xinh đẹp đang say ngủ mà lòng anh ảm áp. Anh từng nghĩ cô gái ba năm trước là người như thế nào nhưng lại chưa một lần nghĩ đó lại là một cô bé đáng yêu thế này. Anh từng hỏi Nguyễn Minh Quân- bạn thân của anh và cũng là anh trai của cô là anh từng gặp cô hay chưa. Đáp án quả không ngoài dự đoán của anh là : “ Con bé từng gặp cậu khi chúng ta đang liên hoan cho buổi lễ tốt nghiệp, nhưng chắc cậu không nhớ đâu vì lúc đó cậu đang bị một đám mỹ nhân bu kín mà ha ha...”.

Ôm người đẹp trong lòng, Thái Quân Nam không khỏi cong lên khoe miệng. Anh phải mau chóng biến cô thành người của anh mới được, để con mèo nhỏ này mãi mãi không bao giờ rời xa anh được nữa.

Đêm nay là một đêm không ngủ a.....

Khi những ánh nắng ban mai ảm áp tinh nghịch luồn lách qua những bức rèm màu xanh lam nhảy nhót trên thân thể trắng hồng xinh đẹp của cô bé đang ngủ nướng sau một đêm dài bị hung hăng đòi hỏi. Thái Quân Nam đã thức giấc thay bộ tây trang đơn giản với áo sơ mi màu hồng phấn, quần tây màu xám bạc, nhưng vẫn làm lộ nên vẻ nam tính mạnh mẽ bức người.

Anh không thể tin được là mình lại không thể ngủ được vì kích động. Anh thật muốn biết khi cô tỉnh giấc thì sẽ biểu hiện thế nào? Chắc sẽ vui lắm đây...

Và không phụ sự chờ đợi của anh, con mèo nhỏ đã bắt đầu cựa mình thức giấc....

-Ừm...

Nguyễn Minh Hân cựa mình thức giấc, cô thoải mái vươn vai như ở nhà mà không hay biết có một ánh mắt rục rịch đang nhìn chằm chằm vào thân hình ngọc ngà của cô.

-Mệt mỏi quá...

Thật là mệt mỏi mà cứ như là bị một chiếc xe tải lấn qua người. Nhìn xung quanh, đây là...không phải phòng cô?! Vậy đây là phòng ai??? Là phòng của anh?!

Nhìn quanh và bắt gặp ánh mắt đầy ý cười của tên đàn ông xấu xa đêm qua, làm cô không khỏi đỏ mặt hét lên và với tay lấy chăn che người lại:

-A....

Thái Quân Nam nhẹ nhàng hớp một ngụm rượu vang rồi đặt ly lại trên bàn, sau đó như một con hổ săn mồi tiến về phía cô...

Nguyễn Minh Hân nhìn anh tiến về phía mình mà tim cô đập rộn làm cô có cảm giác không thở nổi và cứng người lại. Cho đến khi anh tiến lại gần dùng tay bóp nhẹ cằm cô khiến cô hé miệng để anh đưa thứ chất lỏng màu đỏ chan chất, ngọt ngào kia vào miệng cô...

Sau khi ép cô uống hết rượu trong miệng, Thái Quân Nam kết thúc bằng một cái hôn sâu. Cho đến khi cảm giác được người con gái trong lòng đã mềm nhũn trong vòng tay anh thì anh mới buông ra mà không quên liếm một vòng đôi môi hồng ngọt ngào của cô...

-Ngủ ngon chứ?

-Anh...anh...

-Em muốn nói gì nào? Anh đang nghe đây!

-Em...em...phải đi làm!

Cô bèn bịa ra một cái cớ, nhanh chóng bò xuống giường nhưng mới bước chân xuống thì cảm thấy chân mình vô lực làm cô suýt ngã. Rất nhanh anh đã giang tay ôm trọn cô vào lòng thả cô ngoan ngoãn nằm trên giường:

-Tối qua mệt như vậy thì nghỉ một hôm đi, anh cho phép đấy!

Nghỉ một hôm? Ý của anh là bắt cô ở lại đây ư? Không thể nào?! Sao có thể bắt cô ở lại nhà anh trong tình trạng này cơ chứ?! Anh không biết...cô xấu hổ à?

-Nhưng em...em nên về nhà...

-Anh nghĩ em nên ở lại đây...sống cùng anh...

-Không được!

Sao có thể được chứ? Cô đang muốn tránh xa anh cơ mà! Cô không muốn mình lại rơi vào tình cảnh kiếp trước đâu!

-Sao lại không được???

Thái Quân Nam gằng giọng. Cô lại muốn trốn anh ư? Không dễ thế đâu! Anh không cho phép cô rời xa anh! Ba năm với anh là quá đủ rồi!

-Em...em...

Nghe giọng anh đầy tức giận làm cô lại quay về vỏ ốc, không dám phản bác lại anh.

Nhìn cô bé xinh đẹp đang run rẩy làm anh có cảm giác như mình vừa mới ức hiếp một cô bé vị thành niên. Thái Quân Nam đưa tay xoa lên đôi má hồng xinh đẹp của cô. Nhẹ nhàng anh hôn lên đó.

-Cô thư ký xinh đẹp, chấp nhận lời cầu hôn của anh chứ?

-Hả?

Đây ...đây là...cầu hôn ư? Anh cầu hôn cô? Trời ơi! Ông hãy đánh con một cái cho con tỉnh dậy đi nè! Sao con lại có thể cầu hôn cô được chứ? Cô chắc chắn đang nằm mơ!

-Mình đang nằm mơ...

Nguyễn Minh Hân ngã lăn ra giường, nhắm mắt lại và liên tục mặc niệm “Mình đang mơ”. Đúng! Chính là mơ! Tỷ nữa mở mắt ra sẽ không có chuyện gì xảy ra hết!

Nhìn người con gái có hành động kỳ lạ đến đáng yêu kia làm Thái Quân Nam không khỏi thú vị gờ cao khóe miệng. Anh nhẹ nhàng leo lên giường đè lên người cô hôn lên đôi môi hồng ngọt ngào thơm mát đó. Cho đến khi người con gái dưới thân vì thiếu dưỡng khí mà liên tục đánh vào vai anh, anh mới buông ra.

Nhìn khuôn mặt đỏ bừng và đôi môi sưng đỏ dụ hoặc kia, Thái Quân Nam không khỏi đắc ý cười:

-Thế nào? Đã tỉnh ngủ chưa?

-Em...em... sao anh có thể hôn em?

Anh sao lại hôn cô chứ? Anh không biết nụ hôn của anh sẽ khiến cô yêu anh không tự chủ được hay sao? Cô không muốn mình lại yêu anh trong ngu ngốc như xưa nữa! Cô không thể chịu thêm một lần đau khổ như vậy nữa đâu...

-Sao lại không? Những chuyện nên làm và không nên làm chúng ta đều đã làm rồi thì hôn nhau có là gì đâu cơ chứ?

-Hả?

Nghe giọng điệu anh bình thản như đang bàn luận về thời tiết làm cô không khỏi cảm thán a...Sao anh có thể nói vấn đề nhạy cảm ấy với vẻ mặt như lẽ tất nhiên như thế chứ?

-Minh Hân...

Đó là tên cô sao? Thì ra tên cô lại nghe hay như vậy, hay là do chất giọng của anh tốt nên nó được phát ra từ miệng anh lại rất hay và gợi cảm như thế chứ? Gợi cảm? Ách! Từ khi nào cô lại dùng từ này để hình dung giọng nói của anh thế này???

Nguyễn Minh Hân bối rối ngẩn đầu nhìn anh. Chạm vào mắt cô là ánh mắt dịu dàng nhu tình của anh, lúc này cô dường như bị nhốt vào sâu trong đôi mắt ấy.

Thái Minh Quân tiến về phía đôi môi đỏ mọng, dịu dàng phun ra nọc độc làm tê liệt con mồi...

-Lấy anh nhé!

-Vâng...

Như bị bỏ bùa mê, cô trả lời đáp ứng anh trong vô thức. Nhanh chóng bị anh vùi sâu vào cơn sóng tình vô tận, vạn kiếp bất phục...

~~Khi cô có ý thức trở lại thì cô phát hiện mình bị anh nhốt ở trong phòng với tình trạng không mảnh vải che thân. Toàn bộ đồ dùng cá nhân của cô đều bị anh tịch thu hết cả. Trước khi anh ra khỏi nhà còn rất khách khí mỉm cười dịu dàng nói:

-Tạm thời em cứ ở trong căn phòng này nghỉ ngơi đi, đến khi nào chúng ta đăng ký kết hôn anh sẽ đưa em về nhà bố mẹ để ra mắt.

Nói chung là, toàn bộ anh đều tự quyết định. Còn cô chỉ có nghĩa vụ nghe lời?!

Không có quần áo để mặc trốn đi, lại không có điện thoại để cầu cứu bên ngoài. Vì thế cô mới tìm kiếm xung quanh xem có bộ quần áo nào hay không thì kết quả làm cô vô cùng thất vọng. Chỉ toàn là quần áo của anh vừa to, vừa rộng, cái nhỏ nhất thì cũng đã che hết người cô rồi. Khi cô đang nghiên cứu cái cửa sổ tầng hai cao chót vót kia thì nghe thấy giọng nói đầy tức giận của ai kia vang lên sau lưng mình:

-Em lại muốn bỏ trốn nữa sao?

-A...Không...em chỉ...

-Em phải bị phạt!

Nguyễn Minh Hân chưa kịp phục hồi tinh thần sau man kinh hách kia thì anh đã tiến đến bên cô như một con sói đang săn mồi. Dèm cô đè dưới thân anh mỉm cười ngọt ngào:

-Ngày mai em đừng hòng xuống giường...

-Không!

Đêm xuân....còn rất dài....

Và sáng hôm sau, cô trong lúc mơ màng mà không hay biết mình đã ký vào tờ giấy hôn ước để mãi mãi rơi vào vòng xoáy của hôn nhân....

Hạnh phúc....sẽ đến với cô sao?

Tình yêu....sẽ lại bắt đầu sao?

9. Chương 6: Hôn Lễ

Chương 6: Hôn lễ

Ba tuần sau quả thật là một ngày cực kỳ bi đát của Nguyễn Minh Hân...

Ba mẹ sau khi biết cô và anh đã đăng ký kết hôn vô cùng tức giận vì cô dám “ ăn cơm trước kẻng”. Hậu quả cô bị nhồi nhét nguyên lý làm người, gia giáo ngàn năm suốt mấy tiếng đồng hồ trong thư phòng trong khi kẻ nào đó vẫn ung dung trong phòng khách uống trà.

Anh trai biết được thì mặt lăm lăm một đống. Cuối cùng đã đánh cho Thái Quân Nam mấy đấm vì dám cướp mất em gái của mình lúc đó cô có cảm giác thế giới được cân bằng. Anh trai muôn năm!!!

Nhưngcuối cùng chuyện gì đang xảy ra?!

-Em gái ngoan ngoãn lên xe hoa đến lễ đường nào, hôm nay em kết hôn...

Anh trai là kẻ xấu! Toàn bộ nam nhân trong nhà đều là kẻ xấu! Nói gì mà em gái là số một?! Sẽ bảo vệ em đến cùng?! Mà giờ lại đưa em mình vào miệng sói?! Tưởng cô đây không biết anh trai để ý Thái Tâm Lan chị họ của Thái Quân Nam hay sao???

Liệt xéo anh trai một cái, rồi ngoan ngoãn bước lên xe hoa. Cô bị ai nghĩ đến ngày trước ngày cưới....

Hai hôm trước hôn lễ....

-Con và cậu ta đã đi đến đâu rồi?

Ba cô ngồi trên ghế salon trong phòng khách giọng vang vang hùng hồn. Trong khi cô áp a áp úng cúi đầu thì Thái Quân Nam dường như đang bàn luận thời tiết đáp lời:

-Tụi con đã qua mức bạn trai, bạn gái rồi ạ!

Liệt xéo tên con rể tương lai, lại chói mắt vô cùng bởi nụ cười của hắn. Hừ hừ... tên nhóc này dám cướp mất con gái đáng yêu của ông đi mà còn chia cái mặt vô tội ra nữa à?

- Tôi có hỏi anh sao?

-Dạ không ạ!

Thái Quân Nam cười cười đáp. Khẽ liếc anh một cái, cô chép chép miệng trả lời:

-Tụi con...là đang quen nhau...

-Bao lâu rồi?

Ba cô lại tiếp tục hỏi. Nguyễn Minh Hân đành mở miệng:

- Ba tuần...

Tính từ ngày cô bị anh phát hiện chắc là được ha?

-Minh Hân em nhớ nhầm rồi phải là ba năm trước đây mới đúng chứ nhỉ?

Thái Quân Nam mỉm cười nho nhã chỉnh lời cô. Hắn nói đâu có sai bọn họ cái nên làm và không nên làm đều đã làm cách đây ba năm rồi nên nói bọn họ quen nhau cách đây ba năm thì có gì sai a?!

Nhìn khuôn mặt đắc ý của anh làm cô vô cùng xấu hổ. Cô thật sự không hiểu anh muốn như thế nào đây? Anh là thật lòng muốn lấy cô sao? Anh sẽ không hối hận sao?

Nhìn cô bé ngồi bên trong mắt mờ mịt, vừa có sợ hãi vừa có vui mừng. Thật là anh nên làm sao để cô tự tin hơn với bản thân đây? Khẽ nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn kia, mỉm cười an ủi cô. Anh hi vọng cô có thể vì anh mà cố gắng tự tin hơn vào tình yêu của hai người.

Cảm nhận ấm áp từ bàn tay anh truyền đến, khẽ ngẩn đầu nhìn sâu vào mắt anh. Ánh mắt ấm áp ôn nhu kia như nhốt cô vào đó. Cô cảm nhận tim mình đập nhanh hơn, ngực ngốc mỉm cười. Cô ước thời gian này dừng lại...

Nhìn hai người trước mặt như xem kẻ khác là không khí mà liếc mắt đưa tình kia mà ba mẹ của Nguyễn Minh Hân không biết nên biểu lộ cảm xúc lúc này của mình thế nào? Haiz... con cháu có phúc của con cháu vậy thì để chúng kết hôn đi...

-Các con cứ chọn ngày cử hành hôn lễ đi!

A! Vậy là ba đồng ý à? Cô không biết nên vui hay nên buồn bối rối nhìn ba mẹ và anh trai. Thấy ba xem như không việc gì nhắm nháp trà, anh trai cô thì liếc nhìn Thái Quân Nam một cái rồi hừ một cái. Riêng mẹ cô thì... Nói thế nào nhỉ? “ Mẹ vợ nhìn con rể càng nhìn càng thích”! Mẹ cô đi đến bên cạnh anh, nắm lấy tay anh cười nói:

-Tốt tốt! Mau mau kết hôn đi! Con gái mẹ quả là rất có mắt nhìn a!

Mẹ! Ai mới là con của mẹ đây?!

Thầm than trong lòng một cái. Cuối cùng phải ngồi qua một bên nghe anh và cả nhà bàn luận về việc đám cưới mà cô đây...nghe và làm là được rồi!

~~

Quay lại buổi lễ kết hôn ngày hôm nay.

Sáng sớm cô đã bị mẹ và mấy cô chuyên viên trang điểm lôi dậy. Mặc cho họ tự ý giày xéo tấm thân ngọc ngà của cô. Sau hơn hai giờ cô quả thật không thể tin vào mắt mình a...

Người con gái xinh đẹp e lệ trong gương là cô? Cô như không tin vào mắt mình mà nhìn chăm chăm. Cô gái trong gương khuôn mặt xinh đẹp sau khi trang điểm càng kinh diễm. Hai má hồng hồng, môi son hồng nhuận, đôi mắt long lanh làm người ta không khỏi muốn cắn một cái.

Chiếc váy cưới được đặt may bởi nhà thiết kế nổi tiếng quả là không hổ danh a! Kiểu váy tuy cổ điển ôm sát cơ thể để lộ đường cong lung linh quyến rũ. Trên nền vải trắng được thêu nên những hoa văn cầu kỳ trước ngực, eo và kéo dài đến chân váy.

Tóc cô cũng được kết lại quấn quanh sau đầu bằng một chiếc kẹp đính đá quý. Voan trùm đầu là loại vải voan cao cấp bên dưới giấu vải đều được thêu hoa văn cầu kỳ như trên áo cưới. Khi đội lên đầu tựa như một thánh nữ trong kinh thánh.

-Con gái mẹ quả nhiên là mỹ nhân a!

Mẹ cô cảm thán làm cô không khỏi đỏ hốc mắt. Cô nhớ kiếp trước mình đã náo loạn như thế nào mới kết hôn được với Thái Quân Nam. Trong khi các cô dâu khác về nhà chồng luôn được gia đình chúc phúc thì cô lại cô đơn lạnh lẽo. Hôn lễ lúc đó dường như chỉ làm cho có chứ không hề mời một quan khách nào. Lúc đó cô lại không nghĩ vì sao lại như vậy mà cứ đổ lỗi cho mọi người xung quanh, trách họ sao không muốn cô hạnh phúc?

Kiếp này có phải cô được đền bù lại hay không? Anh muốn kết hôn cùng cô. Được gia đình chúc phúc. Anh trai nắm tay cô đi đến lễ đường. Tất cả như một giấc mơ mà cô không bao giờ muốn tỉnh lại.

- Tôi giao em gái cho cậu hãy cho nó hạnh phúc nhé!

Nguyễn Minh Quân nắm tay em gái trao cho người bạn thân từ bé Thái Quân Nam. Tuy trong lòng không thoải mái khi bạn thân của mình lại cùng em gái mình lén lút qua lại nhưng nghĩ đến em gái giao cho một người mà hẳn quen biết thì cũng an tâm. Người ta nói “nước phù sa không lưu ruộng người ngoài” cũng chính là thế.

-Anh yên tâm, tôi sẽ bảo vệ và yêu thương cô ấy.

Thái Quân Nam trong bộ tây trang màu trắng, phong thái vô cùng tao nhã đón lấy bàn tay của mỹ nhân, mỉm cười hướng Nguyễn Minh Quân hứa hẹn.

Ngượng ngùng nắm lấy bàn tay của người đàn ông cô yêu cả hai đời. Anh hôm nay thật là anh tuấn. Khuôn mặt kia tỏa ra vô cùng hạnh phúc. Cô tự hỏi mình có thể giữ mãi niềm hạnh phúc này của anh mãi mãi không?

Cùng anh tay trong tay bước trên thảm đỏ, nhận sự chúc phúc của tất cả mọi người mà cô cứ tưởng mình đang nằm mơ. Anh và cô thật sự sẽ hạnh phúc sao?

Cầm nhận bàn tay nhỏ xinh trong tay mình đang lạnh run. Thái Quân Nam khẽ nắm chặt tay cô, mong sẽ tiếp thêm niềm tin và sức mạnh cho người con gái đó. Trông thấy đôi mắt mờ mịt và bối rối của cô ngược nhìn anh, anh mỉm cười chep miệng:

-Hãy tin anh!

Cha xứ mỉm cười nhìn đôi tân nhân và đọc lời tuyên thệ dưới sự chứng kiến của tất cả mọi người tham gia hôn lễ:

-Thái Quân Nam con có đồng ý lấy Nguyễn Minh Hân làm vợ, dù cho sau này đau ốm hay khỏe mạnh, nghèo khó hay giàu sang vẫn yêu thương và bên cạnh cô ấy?

-Con đồng ý!

Thái Quân Nam không do dự trả lời. Anh chưa bao giờ nghĩ mình lại yêu một người đến vậy. Anh muốn mình có thể bên cạnh và bảo vệ cho cô mãi mãi...

-Còn con thì sao? Nguyễn Minh Hân?

-Con... - Trong khi cô do dự thì một bàn tay ấm áp nắm chặt tay cô, cô ngây ngốc nhìn anh trả lời – Con đồng ý!

Hãy cho cô ích kỷ một lần nữa... Hãy cho cô được bên cạnh anh. Yêu thương và chăm sóc anh. Cứ xem như sau này người anh yêu trở lại, anh có quay về bên cô gái ấy. Lúc đó, cô tình nguyện buông tay anh ra.... Dù tìm cô đau nhói...

Chỉ cần anh hạnh phúc...

Chỉ cần anh vui vẻ...

Chỉ cần anh có người thay cô chăm sóc anh...

Cô chấp nhận...

Một lần nữa...

Yêu anh...

Và đau thêm lần nữa...

10. Chương 7: Cuộc Sống Sau Hôn Nhân

LỜI NHẮN:

Blue xin lỗi những độc giả của truyện ” Yêu anh lần nữa” và “Tài nữ tu la” nhiều nhiều lắm

Blue suốt hai tháng nay phải ôn thi và mới hoàn thành cuộc thi học kỳ dạo gần đây. Tuy nhiên vẫn bị nhà trường bắt đi học và mới hôm qua đây mới kết thúc chương trình và được cho nghỉ tết.

Năm mới, tết đến Blue chúc các độc giả cũng là những người bạn của Blue và gia đình gặp nhiều may mắn, phát tài phát lộc. Bạn nào còn nhận lì xì thì năm nay sẽ được bội thu. Bạn nào đang đi học thì học hành tiến tới, được nhiều điểm cao. Bạn nào đã đi làm thì sẽ thành công trong sự nghiệp, kiếm được nhiều tiền. Bạn nào đang tìm việc làm thì nhanh chóng có được công việc yêu thích, lương cao.

Cuối lời, Blue xin hứa sẽ tranh thủ viết truyện mong rằng mau chóng đem hai truyện này hoàn cho mọi người đọc hihi

Hãy tiếp tục ủng hộ Blue nha

Cám ơn 0(n_n)0

Chương 7: Cuộc sống sau hôn nhân

Đây là mơ sao?

Nhìn người đàn ông đang ngủ bên cạnh mình, Nguyễn Minh Hân trầm nghĩ. Hôm qua là hôn lễ mà suốt đời cô không thể quên. Cô thật không thể tin mình lại một nữa kết hôn cùng anh. Nhưng lần này lại là anh cầu hôn cô chứ không phải là do cô gài bẫy anh lấy cô.

Lặng lẽ đưa tay chạm vào mi mắt anh, nhẹ nhàng, chậm chậm. Đôi mi anh dài và dày như cánh bướm, nhẹ nhàng run lên trong tay cô. Cảm giác ngứa ngứa đó làm cô tin vào mình vẫn còn tỉnh táo mà không phải là đang mơ...

-Ông xã em đẹp trai lắm đúng không?

-A...

Giọng anh vang lên làm cô bất chợt giật mình. Định rút tay về thì tay đã bị anh bắt lấy. Bối rối không biết làm sao nên chỉ đành cúi mặt xuống, không dám nhìn vào mắt anh.

-Anh biết mình rất đẹp trai nên em mắc cỡ không dám nói chứ gì? Không sao, chỉ có hai chúng ta em cứ tự nhiên mà sờ.

Để chứng minh mình không hề nói đùa, Thái Minh Quân còn cầm tay cô chạm vào khuôn ngực trần nóng bỏng của anh.

Như chạm vào hòn than nóng làm cô vội vàng muốn rút tay ra nhưng lay hoay mãi cũng không tài nào rút tay ra được. Cô thật là xấu hổ mà! Anh thật xấu xa! Thật đáng ghét quá đi!

-Buông tay em ra!

-Không thích!

Không những không buông tay cô ra mà còn bị anh đưa lên miệng cắn nhẹ, làm mặt cô đỏ bừng như máu. Muốn rút tay ra cũng không được mà để như vậy cô hoài nghi mình sớm muộn cũng bị lên cơn đau tim mà chết mất.

-Mau ...mau buông tay em ra...

-Không thích!

Anh nhắm mắt làm ngơ cắn ngón tay cô tiếp làm cô bối rối muốn khóc.

-Mau lên... đến giờ đi làm rồi!!!

Đúng ! Lý do này hợp lý quá còn gì?! Ha ha...

Liếm liếm ngón tay thon dài trắng nõn kia làm ngón tay cô dính đầy nước miếng trông thật...bóng loáng! Khẽ liếc nhìn cô một cái:

-Ngốc! Em quên chúng ta đang nghỉ phép trong tuần trăng mật mà?!

-A?!

-Ngoài ra anh là ông chủ, đến công ty hay không quan trọng sao?

Cô quả thật quên mất mình đang nghỉ phép. Thật là sao cô lại quên mất chuyện này cơ chứ?!

Từ sau khi đồng ý lấy anh thì trong công ty ai cũng biết cô bây giờ có hai thân phận vừa là giám đốc phụ nhân vừa là thư ký riêng của anh. Có lẽ trong mắt người khác cô là một cô bé lọ lem, một con chim sẻ bay lên cành cao làm phượng hoàng. Họ có lẽ cho rằng cô dùng cách không quang minh chính đại leo lên giường ông chủ chứ không hề biết là cô cũng là một người bị hại a...

Thái Quân Nam mỉm cười ôm chầm lấy cô, một tay cho cô gối đầu còn một tay thì khẽ vuốt mái tóc xoắn dài mềm mượt của cô. Hít mùi hương thơm ngát trên người cô.

-Minh Hân, em muốn đi trăng mật ở đâu?

-Em?!

Tròn xoe mắt nhìn anh. Cô thật bất ngờ vì anh lại hỏi ý cô. Cô nhớ lúc trước ngay cả tuần trăng mật cô còn chẳng có hướng chỉ là việc anh hỏi ý cô xem cô muốn đi đâu.

Đêm tân hôn ấy cô phải một mình trong bộ soa rê trắng, ngồi giữa căn phòng lạnh lẽo chờ đợi chú rể mãi mãi không bước vào căn phòng này. Tuần trăng mật mà cô mong đợi thì lại thành một chuỗi ngày dài anh không về nhà. Cô tự hỏi mình làm như vậy đáng hay không?

Cho đến một ngày phát hiện trong ví anh có hình người con gái ấy. Cô đã điên tiết lên và chạy đến văn phòng anh làm loạn. Rồi tự nhủ lòng rằng do mình không xinh đẹp như cô ấy. Cố gắng chịu đựng bao đau

đón vượt qua bao nhiêu đợt phẫu thuật chỉnh hình. Nhưng khi đứng trước anh, anh chỉ khinh thường cô và bảo: “ Cô không xứng với khuôn mặt thiên thần này!”

Lúc đó, quả thật rất đau....

Nhìn thấy cô bé trong lòng lại tự rơi vào thế giới riêng làm Thái Quân Nam vô cùng bất mãn, khê cắn vành tai nhỏ xinh kia và bảo:

-Không đi trăng mật tốt lắm! Chúng ta hãy ở trên giường mà vượt qua tuần trăng mật này vậy!?

-Ách?!

Chuyện gì chứ? Bị ép buộc một đêm thôi đã mệt muốn chết rồi. Nếu như lời anh nói thì chỉ có nước cô không cần sống chi nữa đâu.

-Không, không... chúng ta nên đi du lịch!

Phụ họa thêm vài cái gật đầu thể hiện quyết tâm. Nguyễn Minh Hân trong lòng cầu nguyện cho anh mau đổi ý đi. Cô không muốn mình chết ở trên giường sau tuần trăng mật đâu.

-Vậy em muốn đi đâu? Vợ yêu?!

Vuốt ve gò má xinh xắn của người đẹp, anh quả thật đã trúng độc vì cô quá nặng rồi. Anh cảm thấy mình càng ngày càng yêu cô rồi.

Nguyễn Minh Hân trầm mặt. Tuần trăng mật thì nên đi đâu? Lúc trước cô hi vọng cùng anh đi hưởng tuần trăng mật và lên kế hoạch rất nhiều. Như ăn tối dưới nến và đàn dương cầm trên dòng sông Seine ở Pháp, tắm suối nước nóng uyên ương ở Nhật, đi dạo trên bờ biển Hawaii,...

Nhưng sau khi sống lại cô không còn mong ước đến những nơi đó nữa. Cô chỉ muốn mình được ở bên anh, tận hưởng hạnh phúc ấm áp vừa có được. Đi du lịch xa thì sao chứ? Làm sao hạnh phúc bằng việc ở bên cạnh người thân của mình cơ chứ?

-Em nghĩ... mình đi thăm ba mẹ đi anh...

Thái Quân Nam nghĩ cô là nhớ nhà nên cười bảo:

-Mới đây mà nhớ ba mẹ rồi sao? Haiz ... chắc anh ghen với ba mẹ em quá.

-Ba mẹ em hồi nào? Em nói là ba mẹ anh mà!

Thì ra là ba mẹ anh... Thế mà anh cứ nghĩ cô là nhớ nhà cơ chứ. Khê xoa đầu cô một cái rồi vươn tay kéo chăn đắp lên người cô.

-Cô dâu xấu nôm gặp ba mẹ chồng à?!

-Anh mới xấu! Cả nhà anh đều xấu!

Cô xấu hổ đánh đánh anh. Thật là xấu hổ muốn chết!

-Đúng, đúng! Cả nhà anh đều xấu, anh xấu, em cũng xấu được chưa??!

Như đang dỗ một đứa trẻ hư đang vùi quạ không chịu ăn cơm, Thái Quân Nam vỗ vỗ lưng cô cười cợt. Nguyễn Minh Hân xấu hổ chẳng biết làm sao. Tự dưng lỗ miệng mắng luôn cả mình vào.

-Được rồi! Được rồi! Chúng ta đi Mỹ thăm ba mẹ, được chưa?!

-Cám ơn anh...

~~

Sau khi xuống máy bay ở California, dưới sự dẫn đường của một người làm trong trang trại của ba mẹ anh.

Trang trại này là thuộc quyền sở hữu của cha mẹ Thái Quân Nam. Khi anh có thể quản lý gia nghiệp thì hai người cũng bay qua Mỹ sống cuộc sống của hai vợ chồng.

Trang trại này kiếp trước cô cũng từng qua đây. Lúc đó là anh đã cùng cô ấy dọn ra ở chung, cô một mình đập máy bay đến trang trại tìm ba mẹ chồng về ngăn cản.

Ba mẹ chồng kiếp trước đối với cô cũng tốt lắm. Khi anh quay lại với cô gái ấy đã vô cùng bất mãn. Đối với con trai cô cũng yêu thích vô cùng. Nhưng khi cô sa đọa vào ma túy, rượu chè thì cũng trở nên ngán ngẩm và không phản đối nữa...

-Đừng lo, ba mẹ chắc chắn sẽ thích em.

Thấy cô trầm mặc làm anh cứ ngỡ cô đang hồi hộp bèn nắm lấy bàn tay cô an ủi. Sự quan tâm của anh làm cô cảm thấy vô cùng ấm áp, khẽ mỉm cười dựa vào vai anh khẽ nói:

-Vâng...

Đương nhiên cô biết ba mẹ anh sẽ thích cô mà. Cô sao lại lo lắng về chuyện này cơ chứ? Cô chỉ là lo nghĩ đến việc nên làm thế nào để hiểu thảo với ba mẹ chồng thôi.

Trang trại rộng lớn xinh đẹp với những con đường đất chạy vòng quanh. Tòa biệt thự nằm dưới những ngọn núi xanh ngút ngàn. Xe vừa dừng bánh đã thấy mẹ chồng cô đi đến:

-Đâu? Đâu? Cho mẹ xem con dâu nào!

Bà Phương là một phụ nữ đã ngoài năm mươi nhưng vẫn trông rất trẻ, nếu nói bà khoảng bốn mươi tuổi chắc chắn cũng có người tin. Ngoài vóc dáng trẻ trung ra thì tính cách bà cũng khá teen làm bà càng trở nên trẻ trung hơn so với tuổi thật.

Vừa thấy Nguyễn Minh Hân, bà Phương nhanh chóng yêu thích không buông tay a.

Nhìn xem, khuôn mặt kia chẳng khác gì một con búp bê bằng gốm sứ tinh xảo. Con trai bà sao lại có phúc “câu dẫn” được một thiên sứ đáng yêu như thế chứ? Nếu như không phải cơ thể bà không tốt bị ông xã không cho sinh nữa thì bà cũng mong muốn có được một cô con gái xinh đẹp như vậy.

-Ông ơi! Mau ra đây! Con trai ông mang vợ nó về ra mắt ông nè.

-Được, ra ngay!

Ông Thái từ trong nhà chạy ra, trên người ông vẫn còn mang tạp dề màu hồng với những họa tiết gấu kungfu ngộ nghĩnh. Ông bước đến vỗ vai con trai, cười nói:

-Làm tốt lắm! Cuối cùng cũng mang người về!

Làm ông lo muốn chết. Ông luôn lo lắng về chuyện tình cảm của con trai. Nhất là cô bạn gái trước của nó, ông luôn cảm thấy con bé kia không chân thực tí nào. Còn những người tình thời gian ngắn của hắn trong thời gian cô gái kia đi du học “đá” nó nữa. Không ai biết lúc đó ông lo con trai mình bị bệnh khó nói là xem như hai ông bà già tội nghiệp này mất hi vọng ôm cháu...

Nhưng giờ đây con trai mang về một cô bé đáng yêu như vậy. Ông cũng cho người điều tra qua thân phận cô bé. Con gái của một gia đình kinh doanh bệnh viện khá nổi tiếng ở thành phố A. Lại từng du học ở Hawaii nên xem ra cũng không thuộc dạng có mưu đồ gì. Đứa con dâu này, ông đã định rồi!

-Mau vào đi! Nghỉ ngơi một tý rồi ăn cơm. Hôm nay ba tự tay nấu món cà ri cho hai đứa. Ăn thử tay nghề của ba.

-Đúng vậy! Đúng vậy! Ngồi máy bay mệt rồi đúng không? Có muốn mẹ pha nước cho con tắm hay không?

Thế là ba mẹ chồng một trái, một phải lôi kéo cô vào cửa, bỏ mặc ai đó đứng giữa trời nắng với một đồng hành lý.

-Thật ra ai mới là con của hai người đây a...

Thái Quân Nam ai oán nói thầm. Lại nhìn nhìn đồng hành lý này mà phát rầu. Sấn tay áo rồi xách lên lầu vậy.

Lên đến căn phòng mọi lần anh thường nghỉ, thấy cô dâu nhỏ đang ngã người lên trên giường cọ a cọ. Nhìn y hệt như một con sâu lười đang cố di chuyển với tốc độ chậm rì.

-Sao vậy?

-Giường anh ấm quá, nằm thật đã luôn!

Buông hành lý xuống sàn, cùng bò lên giường cùng cô. Thái Quân Nam ôm sát vòng eo của cô, hít mùi hương trên người cô.

-Nếu hai chúng ta nằm trên này lần qua lần lại thì càng ấm hơn đó!

“Oanh” một cái. Mặt Nguyễn Minh Hân đỏ bừng. Đưa tay dấm vào ngực anh hờn dỗi:

-Đồ xấu xa! Đáng ghét!

-Ha ha...

Nguyễn Minh Hân vùi đầu vào ngực anh, khẽ nói:

-Ba mẹ đối với em thật tốt...

-Ừ...

-Em thật hạnh phúc...

Rồi ngủ luôn trong vòng tay của anh...

Thái Quân Nam mỉm cười hạnh phúc ôm cô vào lòng. Anh thật hạnh phúc vì cô đã làm vợ anh. Ba năm tìm kiếm kia quả không hề uổng phí...

Anh từng nghĩ mình sẽ không yêu ai từ cái ngày cô gái kia rời xa anh. Có lẽ anh sẽ cưới vợ sinh con làm tròn bổn phận người đàn ông nhà họ Thái. Nhưng anh sẽ không bao giờ yêu nữa...

Anh cũng không phải thuộc loại đàn ông giữ mình vì bạn gái. Trong khoảng thời gian cô gái kia ra đi anh cũng không nhớ mình quen bao nhiêu cô bạn gái. Nhất là trong thời gian ba năm kia, vì tìm Minh Hân mà anh cũng không tiếc ngủ với những cô gái mà anh nghĩ là cô ấy. Nhưng không lần nào anh cảm thấy thỏa mãn cả, mà chỉ làm cho nhanh để giải quyết nhu cầu.

Nhưng giờ đây đã có cô bên cạnh. Anh sẽ nắm giữ không buông tay để cô mãi mãi ở bên cạnh anh...

Nguyễn Minh Hân...

Anh xin thề...

Mãi mãi yêu và bảo vệ em...

Anh yêu em...

Minh Hân...

11. Chương 8: Hạnh Phúc

Trong tuần rồi Blue cố dành thời gian viết được 4 chương (mỗi truyện 2 chương) xem như quà tết của Blue dành cho mọi người được không? (^_~)

Chương 8: Hạnh phúc

Sau một ngày nghỉ ngơi tại trang trại, Nguyễn Minh Hân cùng Thái Quân Nam cùng nhau đi dạo trong khuôn viên. Đây là khoảng thời gian vui vẻ, hạnh phúc nhất từ trước đến nay của cô.

Thái Quân Nam nhân cơ hội được nghỉ ngơi trong suốt bao năm vất vả với công việc mà tha hồ thả lỏng người trong niềm vui bên cạnh cô vợ nhỏ xinh của mình.

Cha mẹ anh cũng rất vui vì gặp lại con trai sau bao năm xa cách lại có thêm một cô con dâu ngoan hiền. Hai ông bà suốt ngày cứ tranh thủ làm vài món ăn ngon chiêu đãi cô con dâu mới. Nhất là mẹ chồng cô, bà thật sự xem cô con dâu này như con gái ruột của bà.

- Minh Hân, con mặc thử bộ váy này xem? Hôm qua mẹ đi khu mua sắm thấy bộ váy này rất hợp với con nên mua cho con nè.

Bà nhanh chóng ướm bộ váy liền màu xanh lam lên người cô sau đó ngắm nghía thành quả của mình gật đầu:

- Dáng người con quả rất dễ mua đồ nha. Mai mốt đi mua sắm với mẹ, mẹ mua thêm cho con mấy bộ nữa.

Ha ha... từ nay bà không cần phải ghen tỵ mấy bà bạn có con gái nữa rồi vì giờ bà đã có cô con dâu xinh xắn như vậy rồi. Sau này bà phải đi mua sắm thường xuyên, mua nhiều nhiều thứ đẹp đẹp cho con dâu mới được.

-Con cảm ơn mẹ.

Nguyễn Minh Hân cảm động nhìn bà. Bà thật tốt với cô. Chỉ nghĩ đến kiếp trước cô vô lễ với bà là cô lại cảm thấy xấu hổ vô cùng. Cô tự hứa với lòng kể từ nay cô sẽ hiếu thảo với cha mẹ anh như chính ba mẹ ruột của mình.

- Con và Minh Hân đi dạo đi khoảng nửa tiếng sau về là có cơm ăn rồi.

Cha chồng cô từ trong bếp ló đầu ra. Ông thật là một người đàn ông hoàn hảo a. Dù là trên thương trường hay trong phòng bếp ông đều có thể thực hiện hoàn hảo.

Thái Quân Nam lấy áo khoác và mũ giúp cô mặc rồi nắm lấy tay cô, quay sang nói:

- Vậy bọn con đi dạo xung quanh đây.

-Con chào ba mẹ.

Cô và anh cùng nhau dạo bước trên con đường mòn dẫn lối vào khuôn viên trồng nho và táo đỏ. Mùa này đang là mùa táo, nhìn những quả táo đỏ tươi thơm ngon làm cô vô cùng thích thú. Thỉnh thoảng, Thái Quân Nam sẽ hái vài trái cho vào cái túi xách của cô để tỷ nữa có thể làm món tráng miệng cho buổi ăn trưa.

- Em muốn ăn quả táo này quá à.

- Không được, vẫn chưa rửa sạch mà.

-Nhưng em muốn ăn...

Nhìn cô nũng nịu đáng yêu như vậy làm lòng Thái Quân Nam như hòa tan. Anh bất đắc dĩ lắc lắc đầu rồi cầm một quả táo chín đỏ nhất, dùng áo mình lau kỹ rồi mới đặt vào lòng bàn tay cô.

Đón lấy quả táo anh trao, Nguyễn Minh Hân cười tươi như hoa. Nhón chân hôn lên má anh một cái:

-Cảm ơn anh!

Nhìn cô như một đứa trẻ làm Thái Quân Nam lắc lắc đầu. Anh thật hết cách với cô. Cô có lẽ chính là điểm yếu của anh a...

- Chào cậu chủ, cô chủ.

Một ông chú mặc đồng phục làm vườn đi về phía hai người. Ông trên tay còn cầm theo cần câu và một cái thùng có lẽ là thùng đựng cá. Ông cười hì hì đưa thùng cá về phía hai người:

- Cá tôi mới câu được còn rất tươi, hai cô cậu mang về nấu canh ăn đi.

- Cảm ơn chú Jonn.

Thái Quân Nam tiếp nhận thùng cá lễ phép nói. Sau đó hướng về phía cô giới thiệu:

- Đây là chú Jonn, chú ấy là bạn thân từ bé của cha anh. Lúc nhỏ anh vẫn thường theo chú ấy đi câu cá, chú câu cá siêu lắm.

- Con chào chú!

Nguyễn Minh Hân hướng về phía chú Jonn gật đầu cười. Chú cười cười nói:

- Ha ha... chào cô! Cậu chủ tôi xem từ nhỏ đến lớn, cậu ấy là người đàn ông tốt đó.

- Vâng, cháu biết.

- Thôi, tôi còn phải mau chân về kéo bà nhà cần nhằn nhứt lỗ tai lắm. Mau đem cá này về nấu canh kéo cá hết tươi sẽ không ngon nữa.

-Dạ, con cảm ơn chú!

Thái Quân Nam cười gật đầu. Chú Jonn cười rồi lại nhanh chân vác cần câu đi về một hướng vừa đi vừa huýt sáo. Thái Quân Nam một tay cầm thùng đựng cá, một tay nắm lấy tay cô cười nói:

- Chúng ta về thôi.

- Dạ.

Khi hai người bọn cô về đến biệt thự thì cơm nước cũng đã chuẩn bị xong. Mẹ chồng cô nhanh chóng chạy ra đón lấy cái giỏ xách đầy táo trên tay cô cười nói:

-Mau rửa tay vào ăn cơm, mẹ sẽ gọt táo này để ăn tráng miệng.

Sau đó bà quay sang con trai thấy anh đang cầm thùng đựng cá liền bảo:

-Quân Nam con đem cá vào bếp nhờ dì Lâm nấu canh cá cho Minh Hân uống. Cá này rất tốt cho người gầy giống như con đó Minh Hân, con nên ăn nhiều một chút, con gái mập mập một chút mới đẹp chứ?!

- Dạ con cảm ơn mẹ.

- Mau mau rửa tay ăn cơm nào.

Ba Thái từ trong phòng ăn nói vọng ra.

Sau khi đã an vị trên chính chỗ ngồi của mình. Cô nhanh chóng trở thành tiêu điểm của cả nhà. Cha mẹ anh và Thái Quân Nam thay phiên nhau gắp thức ăn vào chén của cô.

- Ăn thử món này xem tay nghề của ta như thế nào?

- Ăn nhiều một chút đừng có ngại.

Nhìn đồ ăn nhanh chóng tràn ra khỏi chén làm cô không biết làm thế nào ăn hết nữa. Cô đưa ánh mắt cầu cứu nhìn Thái Quân Nam. Nhưng anh không những không giúp cô mà còn gắp thêm mấy miếng cà rốt vào chén của cô:

- Cà rốt tốt cho mắt ăn nhiều một chút!

Hix ... anh vốn biết cô ghét nhất là cà rốt mà. Đồ xấu xa!

Làm lơ ánh mắt u oán của ai kia. Thái Quân Nam nho nhả ăn tiếp phần ăn của mình. Haiz... có lẽ anh nên lập một kế hoạch vỗ béo cô dâu nhỏ của mình mới được. Có vậy mới ôm đã tay một chút chứ...

~~

Sau hai tuần đến Mỹ thăm cha mẹ chồng và nghỉ trăng mật, hai người bọn cô cũng lên máy bay về nước.

Bọn cô còn một tuần nghỉ ngơi nữa mới bắt đầu đi làm nên đây là khoảng thời gian cô và anh mua sắm chuẩn bị cho cuộc sống hôn nhân của hai người.

Thái Quân Nam đưa cô đến trung tâm mua sắm để mua những vật dụng cần thiết. Những thứ chỉ cần cô nhìn qua lỗ khen “đẹp” hay “đễ thương” là y như rằng chúng bị đóng gói đưa về nhà.

Nhìn ai kia đang lên cơn mua sắm cuồng tại quầy y phục. Anh dường như muốn đem hết toàn bộ những đồng quần áo đó về nhà. Nguyễn Minh Hân nhanh chóng cướp lấy cái váy ren màu đen trên tay anh:

- Đủ, đủ! Anh định mua hết đồng này về hay sao? Em đâu có mặc hết được chứ?

- Không mặc hết thì để sau này mặc.

- Nhưng nó sẽ lỗi thời đó.

- Ra mẫu mới lại mua.

Nguyễn Minh Hân liếc trắng mắt. Tổng giám đốc như anh có tiền cũng không nên xài phun phí như vậy a...

Nguyễn Minh Hân khụ hai tiếng, đang định nói chuyện thì bỗng nghe phía sau vang lên giọng nói ngang ngược vô cùng:

- Váy này tôi rất thích, bao lại cho tôi đi.

Cô nhân viên nghe vậy khó xử nói:

- Xin lỗi cô, cái váy này số lượng có hạn chỉ có duy nhất một cái nhưng đã có người chọn trước rồi.

Cô gái sau lưng hừ lạnh nói:

- Vậy thì đã sao? Bảo họ nhường lại là được!?

Vì cô ta đứng sau lưng hai người nên không nhìn thấy mặt của Thái Quân Nam và Nguyễn Minh Hân, cô ta chỉ thấy cái váy trên tay cô gái kia rất hợp với mình nên dù biết nó có thể được mua rồi nhưng cô vẫn muốn. Với lại một người xinh đẹp như cô ngỏ lời thì ai lại không nể mặt cơ chứ?

Hử? Váy này anh cảm thấy hợp với vợ mình nhất mà cũng có người muốn cướp của anh sao? Đâu có dễ như vậy?!

Nguyễn Minh Hân không nghĩ gây chuyện nên định đem áo buông xuống nhưng chưa kịp buông thì đã bị anh cướp đi đưa cho cô nhân viên:

- Gói cái váy này và những món đồ kia gửi đến địa chỉ ghi trên danh thiếp giúp tôi!

Cô nhân viên nhanh chóng tiếp nhận. Hôm nay quả là ngày may mắn a! Năm nay có lẽ sẽ được thưởng hoa hồng đây ha ha ha...

- Bạn gái anh thật xinh đẹp chắc chắn sẽ rất hợp trong bộ váy này đó. Anh thật có mắt chọn đồ.

Thái Quân Nam nghe người ta khen vợ mình làm tâm hoa nộ phóng, cười sửa chữa:

- Chúng tôi là vợ chồng.

- Oa... không nhìn ra nha?! Hai người quả thật xứng đôi đó! Đúng rồi! Tầng trên chính là thời trang cặp đôi và gia đình đó hai vị có thể lên xem thử...

- Được! Tốt!

Người đàn ông kia nhanh chóng bị những lời mời hoa mỹ lừa gạt gật gắt đầu. Nguyễn Minh Hân ngao ngán lắc đầu bị anh lôi đi tầng trên để cuồng quét tiếp quần áo cặp đôi.

Nhưng không phải muốn đi là có thể đi được vì có người nhanh chóng chắn ngang đường của hai người. Thái Quân Nam theo bản năng ôm lấy Nguyễn Minh Hân, ngẩn đầu nhìn người đối diện.

Trước mắt tự dưng xuất hiện một nam nhân anh tuấn, suất khí bức người làm cô gái đó không tự giác lùi hai bước nhưng rất nhanh chớp chớp đôi mắt với hàng mi giả dày cộm bằng cách tự cho là đáng yêu nhất, giọng nói từ ngang ngược, bá đạo ban nãy cũng được thay bằng giọng mượt mà, đáng yêu:

- Xin lỗi, tôi...tôi đi dạo từ sáng giờ mới thấy cái váy này hợp ý nên...anh có thể nhường cho tôi không?

Sau đó hai mắt long lanh, môi khẽ cắn ngược nhìn Thái Quân Nam. Bộ dáng diễm đạm đáng yêu như thể chỉ cần một lời từ chối xuất ra là có thể ngắt xiu.

Nguyễn Minh Hân không tự giác nhìn trời. Cô thật sự không hiểu sao có người thay đổi nhanh như chong chóng như vậy a.

Tuy nhiên, cô cũng cảm thấy cô gái này quen quen. Đang suy nghĩ xem mình đã từng gặp cô ta ở đâu thì Thái Quân Nam đã trực tiếp kéo cô hướng lầu hai thẳng tiến, xem cô gái kia như không khí mà lướt qua.

Nói gì chứ? Thái Quân Nam anh đây không cho nữ nhân khác vào mắt huống chi lại là người muốn tranh đoạt đồ của vợ mình?! Chi bằng ở đây ngốc thôi thì mau mua thêm vài bộ xinh đẹp cho vợ yêu mặc không phải tốt sao?

Nhìn đôi tình nhân đi lướt qua mình, xem mình như không khí làm cô ta bất chợt khựng người lại, nụ cười trên môi cũng cứng lại luôn. Nhanh chóng xoay người đuổi theo thì rất nhanh hai thân ảnh đó đã biến mất trong cánh cổng thang máy làm cô ta chỉ biết tức tối dậm chân.

Tầng hai là quầy trang phục cập đôi và trang phục gia đình. Thái Quân Nam trực tiếp mua, dường như anh chỉ hận không thể ôm hết chúng về mà thôi. Nguyễn Minh Hân cũng lười quản anh, muốn mua thì mua cũng không phải cô trả tiền mà lo gì?

Đến lúc mua đồ cho anh thì đơn giản hơn. Vì đại đa số là trang phục công sở đều được đặt may riêng nên anh chỉ mua thêm mấy bộ trang phục mặc thường ngày và để đi chơi mà thôi. Dáng người Thái Quân Nam cũng rất người mẫu nên sinh ra đã là cái giá đồ mẫu, mặc gì cũng ok.

Sau một trận đại chiến ở trung tâm thương mại, hai người cũng lên xe trở về nhà. Trước khi về cô đã lôi kéo anh đi siêu thị gần nhà mua thức ăn. Tất nhiên, với một người đàn ông chưa bao giờ bước chân vào siêu thị như anh thì đương nhiên chỉ có nhiệm vụ...đẩy xe hàng. Nguyễn Minh Hân thì chọn đồ và anh tính tiền chứ sao?

Về đến nhà cô rất tự nhiên vào bếp nấu ăn. Nhớ lúc trước cô cũng từng ở đây nấu cơm chờ anh về ăn nhưng anh chưa bao giờ chịu ăn thức ăn cô nấu. Nên giờ cô muốn một lần nữa nấu cho anh ăn, xem như đây là tâm nguyện hai đời của cô đi.

Thái Quân Nam vào bếp thấy cô đang bận rộn với số thức ăn tươi sống trên bàn, mở miệng hỏi:

- Em định làm món gì?
- Em muốn nấu cà ri.

Chắc cũng không quá khó đâu nhỉ? Chẳng lẽ một người tài giỏi như mình lại không thể giúp vợ nấu ăn sao?

- Để anh giúp em!
- Được!

Nhìn người đàn ông cô yêu đang hăng hái xông pha vào đám rau củ làm lòng cô ấm áp vô cùng, có lẽ hạnh phúc chỉ đơn giản như vậy. Được ở bên cạnh người mình yêu, cùng nhau ăn, cùng nhau ngủ và chăm sóc cho con cái. Hạnh phúc... có lẽ lại mỉm cười cùng cô...

Nhưng sự thật chứng minh. Con người không ai hoàn mỹ cả.

Nhìn phòng bếp nhanh chóng biến thành bãi chiến trường cùng với cái đĩa sứ thứ sáu bị vỡ nát kia làm Nguyễn Minh Hân nhanh chóng biến thân thành ác quỷ:

-ANH MAU BIẾN KHỎI ĐÂY CHO EM!!!

12. Chương 9: Hẹn Lối

Chương 9: Hẹn lối

Cái gọi là tin nóng hổi thì tất nhiên được đồn thổi rất nhanh. Tin tức Nguyễn Minh Hân và Thái Quân Nam kết hôn mau chóng được truyền khắp hang cùng ngõ hẻm trong công ty. Những người lúc trước có thái độ không tốt với cô nhanh chóng thay đổi sắc mặt, nếu không thì cố gắng tránh mặt cô cho đỡ xấu hổ.

Bà Kim Nguyên cũng là một trong số đó.

- Chị Nguyên, chào buổi sáng!

Nguyễn Minh Hân vừa thấy thư ký Bà Kim Nguyên vừa xuất hiện theo thói quen cất tiếng chào buổi sáng.

Bành Kim Nguyên nghe thấy tiếng chào, gượng ngừng xoay người lại cất tiếng chào lại:

- Chào buổi sáng...tôi đi làm việc đây.

Nói rồi nhanh chóng bay về bàn làm việc mở máy tính và cắm cúi làm việc cứ như không làm nhanh sẽ bị đuổi việc vậy.

Nguyễn Minh Hân ngượng ngừng sờ sờ mũi. Cô thật không hiểu mình có đáng sợ đến nỗi không ai dám đắc tội đến vậy không?

- Sao vậy?

Giọng nói trầm thấp vang lên phía sau lưng làm cô không tự giác xoay người nhìn lại. Thái Quân Nam đang dựa người vào bàn làm việc hai tay vỗ về vành lý cà phê mà cô vừa mới pha xong cho anh.

- Em cảm thấy dường như mọi người ... sợ đắc tội em thì phải?!

- Sao em nghĩ vậy?

- Vì lúc trước em nhớ họ đâu có nói chuyện với em khép nép như vậy đâu.

Thái Quân Nam nhăm nháp một ngụm cà phê rồi nhẹ đặt ly xuống bàn, bước về phía cô ôm lấy hai bờ vai cô, cười nói:

- Vì họ sợ đắc tội với giám đốc phu nhân như em đấy mà.

- Hả?!

- Thân phận khác nhau sẽ có thái độ đãi ngộ khác nhau, đây chính là thể thái nhân tình em hiểu chưa?

Nhìn cô gái phía trước đang biểu hiện ra khuôn mặt ngốc lảng, vừa đáng yêu vừa xinh xắn làm Thái Quân Nam không tự chủ hôn trộm một cái, cười nói:

- Mặc kệ bọn họ, chúng ta hãy cứ làm việc của chúng ta cho tốt là được rồi, thư ký của anh!

- Tuân lệnh tổng giám đốc!

Nguyễn Minh Hân mỉm cười xốc lại tinh thần tiếp tục làm việc. Tuy bây giờ quan hệ giữa cô và anh không còn đơn giản là tổng giám đốc và thư ký nữa mà còn là quan hệ vợ chồng, nhưng cô không nghĩ vì vậy mà mình lại quay về cuộc sống bà chủ nhà như lúc xưa, cô muốn mình mạnh mẽ hơn, tự tin hơn và có thể tự nuôi sống chính mình.

Đang kiểm tra email xem có thư gì quang trọng không thì thấy một cái email được gửi từ lớp trưởng năm 12 của cô gửi đến. Là thư thông báo họp lớp. Cô cũng đã lâu lắm rồi không tham gia hoạt động họp lớp rồi. Từ khi sống lại đến giờ vì đi du học nên cũng không có thời gian để tham dự nay quả thật không biết khi gặp lại bạn bè năm 12 sẽ là cảm giác như thế nào nhỉ?

Nhìn cô vợ đáng yêu đang thả hồn không biết ở chốn nào, Thái Quân Nam cũng chậm chậm đi về phía sau lưng cô.

- Họp lớp à?

Tiếng nói trầm thấp, gợi cảm cùng hơi nóng tỏa ra sau lưng làm Nguyễn Minh Hân đỏ lên hai má, cười nói:

- Ừm! Cũng lâu không gặp lại nhớ lớp ghê.

- Có cần anh cùng đi không?

Khẽ vuốt ve mái tóc mềm mượt của cô. Anh thật muốn tuyên bố với mọi người cô là của anh. Cô xinh đẹp như vậy chắc hẳn trong lớp cũng không ít kẻ “mơ mộng hảo huyền” đâu nhỉ?

- Thôi đi! Không cần!

Cho xin đi! Nếu anh đi cùng cô thì số lượng người căm ghét cô chắc chắn sẽ tăng như giá cổ phiếu. Anh đẹp trai lại tài giỏi nhiều tiền như vậy thì cô không bị đánh hội đồng mới lạ đó!

- Sao lại như vậy? Anh đi cùng em có làm sao đâu?

Sao lại có người ghét bỏ việc đi chung với một người đẹp trai như anh chứ? Không phải các cô gái đều thích giới thiệu bạn trai của mình với mọi người sao? Anh có chỗ nào không tốt mà bị cô ghét bỏ như vậy chứ?

Nhìn người đàn ông anh tuấn, tao nhẽ đang bày ra tư thế buồn như cô vợ bị chồng ghét bỏ thật buồn cười. Nhưng chỉ nghĩ đến mấy ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống của mấy cô gái khác dính lên người anh thì cô cũng kiên quyết không nhượng bộ.

- Không là không!

- Có thật là không cần anh cùng em vào thật sao?

- Thật không cần mà, em chỉ vào chào hỏi một chút rồi ra ngay.

Dù sao hồi nhỏ đến hết cấp ba, số bạn bè của cô chỉ được đếm trên đầu ngón tay mà thôi. Vì học giỏi, tính nhát gan, không hay chủ động bắt chuyện làm quen, cộng thêm việc có một người anh trai bảo vệ quá mức chặt chẽ nên cô có rất ít bạn bè.

Những bạn nữ thì nếu không nằm trong nhóm ghét cô thì cũng nằm trong nhóm sợ phiền phức nên cũng không có mấy người làm bạn cùng cô. Còn bạn nam thì bị uy danh “chăm em” của anh trai cô mà cũng không có mấy ai dám làm quen, dù sao mỹ nhân thì có đầy mà tính mạng thì có một mà thôi. Cho nên lần họp lớp này cô chỉ muốn gặp lại những gương mặt thân quen hồi cấp ba chứ cũng không nghĩ ôn lại chuyện cũ gì cả.

- Em nhớ không được uống rượu đó nghe chưa? Còn nữa tránh xa mấy tay đàn ông trong lớp em ra luôn biết chưa?

- Biết rồi! Biết rồi mà!

Sau khi đã “an ủi” ổn thỏa ông xã của mình xong thì cô cũng được phép mở cửa xe đi vào nhà hàng ghi trong email.

Thật ra lúc trước cô ngốc lắm. Lúc nào cũng muốn chứng minh mình là người may mắn lấy được người đàn ông mà bao nhiêu người khác đều mơ ước. Chứng minh mình mới là người vợ chính thức, những người phụ nữ khác chỉ là kẻ thứ ba, tình nhân bí mật mà thôi. Từ đó mà đắc tội với nhiều người mới đi đến kết cục đáng thương mà đáng hận.

Đời này, cô sẽ không như lúc trước. Dù cho hạnh phúc đến đâu cô cũng không dám rêu rao bên ngoài. Hạnh phúc kiếp này cô sẽ chính tay mình tranh thủ.

Bước vào căn phòng đã được ghi trong địa chỉ thì đã thấy mọi người tề tựu ở đó cả rồi. Nhìn quanh một vòng rồi mỉm cười bước vào:

- Xin chào!

Mọi người nghe tiếng cùng quay đầu nhìn về phía cửa thì thấy một cô gái xinh đẹp trong bộ váy màu xanh nhạt, tóc búi cao làm lộ rõ khuôn mặt tuyệt đẹp.

- Cậu là Nguyễn Minh Hân đúng không?

- Hoa hậu giả đường Minh Hân kìa!

- Cậu xinh hơn lúc trước nha.

Một số người thân quen với cô hồi cấp 3 rất nhanh đã lôi kéo cô mà hỏi chuyện tới tấp. Còn một số người khác không thân với cô lắm thì chỉ cười cười xã giao rồi thôi.

Trong số đó, có một cô gái cũng rất là xinh đẹp ngồi ở một góc nào đó đang tức điên lên. Cô ấy là Dương Mỹ Chi cũng là cô gái mà hôm trước giành váy với vợ chồng Nguyễn Minh Hân.

Hôm nay cô dự định sẽ ăn mặc thật đẹp cùng đi với bạn trai giàu có đến dự tiệc để tiện thể khoe với mọi người nhưng từ khi Nguyễn Minh Hân bước vào thì mọi thứ dường như không còn nằm trong dự tính của cô nữa...

Nguyễn Minh Hân – đối thủ một mất một còn của cô khi còn học trung học. Chỉ vì cô ta mà cô không giành được danh hiệu hoa hậu giảng đường. Cũng vì cô ta mà cô luôn là người thứ hai trong suy nghĩ của bọn con trai. Cứ nghĩ là sau khi tốt nghiệp sẽ không phải còn bị so sánh với cô ta nữa nhưng giờ lại gặp nhau nữa.

Sau khi nghĩ ra cô gái đi cạnh người đàn ông đẹp trai hôm qua và đã giành chiếc váy ưng ý nhất mà cô muốn mua lại là Nguyễn Minh Hân thì cô lại càng tức giận. Nhất là hôm nay kẻ đang mang danh là bạn trai của cô lại đang nhìn chằm chằm vào cô ta mới tức chứ?!

Nguyễn Minh Hân lúc còn đi học thì luôn ăn mặc giản dị đã xinh đẹp rồi thì nay một thân hàng hiệu lại càng phụ trợ cô càng thêm nổi bật. Một số bạn nữ trong lớp không kiềm lòng được mà bật thốt lên:

- Cái này có phải là loại đồng hồ hiệu chanel số lượng có hạn đúng không?

- Woa!!!

Nguyễn Minh Hân từ nhỏ cũng chưa từng để ý các nhãn hiệu quần áo hay phụ kiện gì cả nhưng nghe cô bạn thốt lên cũng không nhịn được phì cười. Sao cô lại đồng ý mặc những thứ này ra đường chứ?

Dương Mỹ Chi luôn thấy mình là tâm điểm của mọi người nhưng giờ Nguyễn Minh Hân lại giành hết sự chú ý của mọi người làm cô vô cùng tức tối, hận không thể đem cô giẫm nát dưới chân:

- Năm năm không gặp cậu càng trở nên xinh đẹp nha. Nói thật đi cậu đi thẩm mỹ viện bao nhiêu lần nè?

Mọi người không nhịn được trêu khêu miệng. Đừng nghĩ dùng giọng trêu đùa đó mà mọi người không hiểu ý đồ của cậu chứ? Nhưng hãy nhìn làn da trắng hồng không tỳ vết của Nguyễn Minh Hân đi, có chỗ nào cho thấy nó đã được chỉnh sửa nhờ thẩm mỹ viện chứ?

Nguyễn Minh Hân nghe Dương Mỹ Chi hỏi cũng không vội trả lời mà ngược lại hỏi:

- Cậu có phải cô gái hôm trước giành mua cái váy với mình trong trung tâm mua sắm đúng không?

Một câu hỏi của cô nhanh chóng làm bầu không khí trong phòng trở nên quái dị. Mọi người đều phóng tầm nhìn về phía Dương Mỹ Chi với nhiều thái độ tò mò và cả vi sướng khi người gặp họa.

- Mọi người đã đến đông đủ rồi hay là mình nhập tiệc đi ha?!

Lớp trưởng nhanh chóng phá tan bầu không khí quái dị đó. Mọi người cũng cười cười mà bắt đầu nhập tiệc. Nguyễn Minh Hân cầm đĩa gấp một miếng sushi bỏ vào miệng mà không nhịn được nhuộm mèm vì vị mặn của nó. Cô bèn đem ly nước cam lên miệng uống một ngụm và cũng không nhịn được trêu trêu khêu miệng. Haiz... tất cả tại vì anh cứ ngày ngày nuôi dạ dày cô bằng những món của nhà hàng nổi tiếng nên giờ khẩu vị cô thật khó chiều chuộng làm sao, nếu sau này ly hôn thì ai có thể chiều nổi cô về khoản ăn uống này của cô đây?

Nhìn Nguyễn Minh Hân chỉ ăn vài miếng rồi thôi thì Dương Mỹ Chi không khỏi cười thầm trong bụng. Nếu cô đoán không lầm thì người đàn ông hôm đó chính là bạn trai của cô ta. Mà người đàn ông giàu có thì chỉ mua đồ hiệu cho tình nhân của mình chứ chẳng bao giờ đưa tình nhân của họ đến nơi đông người vì sẽ làm giảm giá trị của họ.

- Chắc chưa bao giờ ăn món ăn nổi tiếng nên không biết ăn như thế nào phải không? Có cần mình chỉ cách ăn sushi không?

- Đúng là chưa ăn qua...

Cô có bao giờ được ăn những món của những nhà hàng thứ kiểu này đâu nên nói chưa ăn qua chắc cũng được nhỉ?

- Chào em, em là bạn thân của Mỹ Chi sao? Anh là bạn của Mỹ Chi rất vui được gặp em.

Trương Quốc Bảo nhanh chóng lộ ra nụ cười hoàn mỹ thể hiện sự phong độ đẹp trai của mình trước mặt người đẹp. Hôm nay may mắn là hắn nhầm chán không có việc gì làm nên mới miễn cưỡng đi dự buổi tiệc họp lớp của Dương Mỹ Chi, nhờ vậy mà hắn mới gặp được thiên thần mà hắn hằng mong ước. Hắn tin, với dáng người và gia cảnh hoàn mỹ của mình hắn sẽ mau chóng chiếm được trái tim của người đẹp mà thôi.

-Tôi và Mỹ Chi không phải bạn thân.

Nguyễn Minh Hân không quen với sự nhiệt tình quá đáng của một người con trai như vậy nên cô trả lời rất nhanh, mong sẽ mau chóng được trở về nhà.

- Cô...

- Xin lỗi, hôm nay mình chỉ ghé qua một chút thôi. Hôm nào rảnh chúng ta lại họp mặt nữa nhé. Chúc mọi người vui vẻ mình về trước!

Cô đang định xoay người bước đi thì...

- Khoan đã!!!

Dương Mỹ Chi lên tiếng và cản đường cô đi. Trên tay cô ta cầm một ly rượu thật đầy, giơ lên khiêu khích:

- Muốn đi thì trước hết uống xong ly rượu này đã.

- Nếu tôi không muốn uống thì sao?

- Cô phải uống!

Thấy Dương Mỹ Chi làm khó dễ Nguyễn Minh Hân làm hân cảm thấy hân cũng phải ra mặt dạy dỗ cô bé này vì đã làm hân mất mặt lúc này. Từ đó cô nàng sẽ biết không thể đắc tội với hân và ngoan ngoãn làm tình nhân của hân.

- Ai dám bắt vợ tôi uống rượu?!

Một giọng nam trầm thấp vang lên. Thái Quân Nam bước vào cửa và kéo theo tất cả ánh mắt của mọi người. Anh mỉm cười bước đến vòng tay quanh eo nhỏ xinh của Nguyễn Minh Hân:

- Thấy em lâu quá không xuống nên anh lên xem sao. Có mệt không?

Khẽ lắc đầu rồi cô mới ủy khuất nói:

- Có người ép em uống rượu nên chưa xuống được...

- Ai dám ép cô ấy? Bước ra!

Khác hẳn với giọng điệu dịu dàng khi nói chuyện với Nguyễn Minh Hân. Lúc này giọng anh thật có uy lực của một người lãnh đạo. Chỉ trong phút chốc, căn phòng trở nên vô cùng yên tĩnh.

Trương Quốc Bảo từ khi sinh ra cuộc sống luôn thuận buồm xuôi gió, chưa bao giờ ăn qua cái khổ. Hân chỉ biết ức hiếp người khác, dựa vào gia đình hân mà muốn đi ngang thì đi ngang, đi dọc thì đi dọc. Chỉ cần đưa tiền ra thì có cả trăm cô gái sa vào vòng tay của hân. Nên hân vẫn chưa biết mình gặp phải người không nên chọc. Vì vậy hân liền đối với Thái Quân Nam khinh thường nói:

- Tôi muốn cô ấy uống thì đã sao?

“ Bốp!”

Vừa nói xong hân đã bị đau đến nổ đom đóm mắt vì một cú đấm của đối phương. Đưa tay lên che mặt, hân liền phát hiện máu mũi mình đang chảy ròng ròng, đau đến hân hét lên:

- Mà dám đánh tao! Bảo vệ?! Quản lý đâu???! Mau đến đây a!?

Hân bùm mặt chạy ra cửa phòng và la hét. Vừa ló đầu ra khỏi cửa liền gặp một người quen, hân nhanh chóng chạy đến khuôn mặt a dua nịnh nọt:

- Chú Hải! Chú Hải! Chú mau giúp cháu a! Hân dám đánh cháu a!

Ông Hải mới bàn công việc làm ăn với khách hàng xong đang định đi về thì đã bị một thằng nhóc con của một công ty làm ăn với nhà ông níu kéo lại. Vừa định mặc kệ bỏ đi thì nhìn thấy một người quen, ông nhanh chóng bỏ qua tên nhóc trước mặt mà chạy đến trước mặt Thái Quân Nam, cười ha ha:

- Chào cậu Quân Nam, hôm nay thật là vinh hạnh cho tôi được gặp cậu a...

Trương Quốc Bảo lần đầu tiên thấy ông Hải hạ mình trước một người như thế nên cũng không khỏi run lên một cái. Chả lẽ hân đụng phải kẻ không nên chọc rồi hay sao?!

Thái Quân Nam khẽ liếc mắt nhìn ông mập trước mặt, rồi liếc kẻ vừa bị anh đấm nói:

- Ông quen cậu ta?

- Không! Sao tôi quen cậu ta được? Cậu ta chỉ là con của một chủ công ty nhỏ mà công ty tôi hợp tác mà thôi a...

Thái Minh Quân vòng tay qua eo Minh Hân, lạnh nhạt nói:

- Vợ chồng tôi có chuyện đi trước, nơi này ông xử lý cho tốt.

- Dạ, dạ! Tôi sẽ xử lý tốt! Xin cậu đừng lo.

Nhìn bóng lưng hai người đi ra khỏi cửa, ông mới thở phào nhẹ nhõm. Thật là xui xẻo! Sao hắn lại đến nhà hàng này ăn cơm chứ? Nếu biết trước hắn sẽ không đến nơi này để gặp phải vụ việc khó chơi này. Càng nhìn càng tức, ông không khỏi đá một cước vào người Trương Quốc Bảo, nghiêng răng nói:

- Việc hợp tác của hai nhà chúng ta đến nay là hết! Không làm ăn gì nữa hết! Hãy về mà nói với ba cậu như vậy đi! Hừ!

- Chú Hải! Xin đừng làm vậy mà....

Trương Quốc Bảo giờ cuối cùng cũng biết mình sai lầm rồi. Hắn không nên vì sắc mà lâm vào vụ việc này mà đắc tội với người không nên đắc tội. Nhưng giờ mọi chuyện không thể cứu vãn được nữa rồi. Nếu chú Hải thật sự cắt đứt hợp tác của công ty nhà hắn thì xem như từ nay hắn sẽ mãi mãi không còn chỗ đứng trong thành phố này nữa. Ai có thể coi trọng một người không còn địa vị gì trong xã hội nữa cơ chứ?!

13. Chương 10: Người Yêu Cũ

Chương 10: Người yêu cũ

Một ngày như mọi ngày, Thái Quân Nam vẫn cùng Nguyễn Minh Hân làm việc như bình thường. Ai xem báo cáo thì xem báo cáo. Ai duyệt tài liệu thì duyệt tài liệu.

- Quân Nam, anh ký giúp em bản hợp đồng này đi.

Nguyễn Minh Hân giờ như một cánh tay phải không thể thiếu của Thái Quân Nam không chỉ trong tình cảm mà còn trong công việc. Thái Quân Nam lấy bản hợp đồng từ tay vợ yêu, sẵn tiện kéo tay cô làm cô ngồi xuống trên đùi của anh, cười nói:

- Ký một bản phải hôn một cái mới được đó nha!

- Đáng ghét! Giờ là giờ hành chính không cho phép lấy việc công làm việc tư đâu nhe?!

- Ha ha ha...

Không khí ấm áp hài hòa của đôi vợ chồng son làm Bành Kim Nguyên vừa mới thăm dò ló đầu vô, đang không biết nên làm thế nào báo cho tổng giám đốc một tiếng thì đã có một bàn tay đẩy cánh cửa phòng ra.

Thạch Anh Thư căn bản là muốn đến để gây cho Thái Quân Nam một bất ngờ nhưng không ngờ người bị bất ngờ lại là cô.

Hai người trong phòng còn không hề phát hiện có sự xuất hiện của người khác. Cô có thể nhìn thấy hai người đang cùng nhau hưởng một hạnh phúc mà không ai có thể phá vỡ được. Cô cũng có thể nghe thấy tiếng cười hạnh phúc phát ra từ họ.

Nguyễn Minh Hân lơ đãng nhìn ra cửa. Vừa nhìn thấy người đứng trước cửa thì thân thể cô bỗng không thể khống chế được mà run lên.

Phát hiện cô gái nhỏ trong lòng phát run, Thái Quân Nam lúc này mới nhìn ra cửa, khẽ cau mày hỏi:

- Sao cô vào đây được?

Bành Kim Nguyên vội vàng nói:

- Cô Thạch Anh Thư là đại diện cho công ty Nam Phương đến bàn hợp tác với ta. Lúc này có gọi điện lên phòng cho tổng giám đốc nhưng không có ai bắt máy nên định mở cửa hỏi ý anh nhưng cô Anh Thư đã mở cửa bước vào rồi à!

Cho nên đây không phải lỗi của cô a! Tiền thưởng, tiền lương xin hãy giữ nguyên đừng cắt mất a! Cô vô tội!

Khẽ vuốt tóc cô gái đang thất thần trong lòng mình, Thái Quân Nam không một chút để ý nói:

- Cô hãy đưa cô Anh Thư xuống phòng khách trước đi.

- Dạ dạ! Mời cô Anh Thư đi theo tôi...

Thạch Anh Thư không thèm liếc nhìn cô thư ký một chút. Khuôn mặt xinh đẹp lộ ra vẻ vô cùng ủy khuất nhìn hai người nói:

- Em biết anh giận em nhưng xin đừng đối xử với em như thế...

Nguyễn Minh Hàn nghe vậy cương người lại. Đang định rời khỏi vòng tay của Thái Quân Nam thì đã bị anh kéo lại, xiết chặt vòng eo cười nói:

- Ngoan, đừng lộn xộn.

Bà Kim Nguyên nhìn về phía Thạch Anh Thư rồi lại đến vợ chồng tổng giám đốc không biết nên đi hay nên ở.

Nhìn xem, nhìn xem! Cao cấp vậy công sở bao lấy dáng người xinh đẹp, lộ rõ ba vòng. Khuôn mặt tuy lộ vẻ diễm đam đáng yêu nhưng xem kia bộ dáng làm sao có ý tứ gì là đến bàn công việc a?! Rõ ràng là đến cướp đàn ông! Mà còn là đàn ông đã có vợ nữa chứ?! Kể thử ba! Đây chính là trong tiểu thuyết Trung Quốc “tiểu tam” đây mà?! Phải mau báo cho các chị em biết có hồ ly tinh xuất hiện mới được a! Tin này sẽ sốt dẻo đây!

Thạch Anh Thư lộ ra đôi mắt ủy khuất, nước mắt muốn rơi nhưng cứ cố không để rơi xuống càng làm cho người đối diện càng thương xót, đưa ra lòng hảo tâm.

- Sao anh có thể làm thế với em?

Kiếp trước cũng với khuôn mặt giả dối này đã khiến cô mất đi tất cả. Ai biết được dưới lớp mặt nạ xinh đẹp, lương thiện kia lại là một con người đầy âm mưu và tính kế. Khiến cô càng ngày càng sa vào cái bẫy mà cô ta đào sẵn. Càng lún càng sâu không thể nào đứng lên được.

Kiếp này cô không thể để mình mất đi tất cả được, nhất là mất đi anh và con. Không bao giờ!

- Ngoan đừng sợ...

Thái Quân Nam không biết vì sao vợ anh lại có vẻ sợ Thạch Anh Thư. Theo lý thì hẳn là hai người chưa từng chạm mặt mới đúng chứ? Thôi mặc kệ! Tâm tình vợ là quan trọng nhất, giải quyết nhanh vụ này còn đưa vợ đi ăn trưa mới là quan trọng!

Anh nhìn thoáng qua cô gái ăn mặc xinh đẹp. Anh đã từng rất yêu cô gái này, từ khi cô bỏ đi cũng không từng quen qua bạn gái, toàn tâm toàn ý đợi cô trở về. Nhưng...

Khẽ vuốt ve cô gái nhỏ ở trong lòng. Đây mới chính là tâm hồn của hắn a...

- Hôm nay cô đại diện Phương Nam đến đây bàn việc làm ăn sao?

Thạch Anh Thư chỉ mang danh của công ty đến đây mục đích chính là làm cho Thái Quân Nam bất ngờ mà thôi. Tuy tức giận vì bạn trai cũ kết hôn nhưng cô vẫn biết lúc này không phải là lúc tức giận, mang đôi mắt ủy khuất nhìn về phía Thái Quân Nam nói:

- Em chỉ muốn làm anh bất ngờ thôi... Em làm mất thời gian của anh sao? Em xin lỗi... Em rất nhớ anh, em nghĩ anh cũng vậy...

Nguyễn Minh Hàn là con gái mà nhìn vẻ mặt diễm đam đáng yêu lại nhu nhược yếu đuối kia cũng không khỏi nảy sinh điểm thương tiếc hướng chỉ là đàn ông?

Nhưng Nguyễn Minh Hân lại không biết. Khuôn mặt yếu đuối đầy nước mắt kia chỉ có thể làm rung động trái tim của người yêu cô ta mà thôi. Còn với người đã không còn yêu nữa thì chỉ cảm thấy khuôn mặt này thật là giả dối. Thái Quân Nam cũng không khỏi giật mình vì cảm giác của mình. Tại sao trước đây anh không cảm thấy như vậy nhỉ? Chẳng lẽ điều đó ứng với câu “tình nhân trong mắt hóa Tây Thi” sao?

Nhìn Thái Quân Nam trầm tư, Thạch Anh Thư cho là anh đang nhớ về những kỷ niệm ngày xưa. Vì vậy, cô bước lên vài bước rút ngắn khoảng cách giữa hai người:

- Em vẫn rất nhớ anh a... Sao anh có thể lấy người phụ nữ khác? Chẳng phải lúc xưa anh đã nói là sẽ yêu em trọn đời hay sao?

Vừa nghe Thạch Anh Thư nói làm anh không khỏi nhớ đến mấy bộ phim thần tượng mà dạo này anh và vợ đang xem. Câu “ Sao anh có thể lấy người phụ nữ khác?”, “ Anh đã nói yêu em trọn đời hay sao?”,... Ách?! Chẳng lẽ anh biến thành nhân vật nam chính trong mấy bộ phim tình cảm nhằm nhĩ đó hay sao?

- Quên giới thiệu, đây là vợ tôi: Nguyễn Minh Hân – Anh quay sang phía Nguyễn Minh Hân nói - Còn đây là người yêu cũ của anh Thạch Anh Thư cũng là bạn chơi từ nhỏ với anh.

Nguyễn Minh Hân không khỏi ngây ngốc vì anh có vẻ thoải mái giới thiệu quan hệ của hai người như thế. Nhưng nhanh chóng cô cũng trở nên an tâm vô cùng vì lúc này đây cô – Nguyễn Minh Hân mới chính là vợ hợp pháp và cũng là người anh đã chọn.

- Xin chào chị.

Cô nhớ lại lúc trước khi mà cô phát hiện anh đã quay lại với người yêu cũ. Lúc đó cô đã phản ứng thế nào? Cô đã nổi điên lên vì lo sợ mất anh, cô đã hành động ngu ngốc như một người đàn bà chanh chua ngoài chợ. Cuối cùng, chẳng những không giữ được chồng mình mà còn phụ trợ cho vẻ yếu đuối, thánh thiện giả tạo của kẻ thứ ba càng thêm đáng thương , tội nghiệp.

- Xin chào...

Thạch Anh Thư cắn môi, dường như muốn khóc đáp lại một tiếng. Sau đó lại quay sang Thái Quân Nam ủy khuất nói:

- Chúng ta cũng đã sáu năm chưa gặp mặt rồi nhỉ? Em và anh có thể cùng đi ăn bữa cơm ôn chuyện không?

- Thư ký Nguyễn, cô hãy đưa cô Anh Thư đến phòng dành cho khách trước sau khi tôi thu xếp xong sẽ qua đó.

Như không nghe thấy Thạch Anh Thư nói cái gì, anh chỉ lạnh nhạt lên tiếng cho thư ký thu xếp mọi chuyện. Bành Kim Nguyên cũng nhanh chóng thể hiện vai trò thư ký của mình, chạy đi mở cửa cười tươi tắn:

- Mời chị theo tôi.

- Nhưng...

Thạch Anh Thư biết lúc này cô không thể làm cương được, khẽ cắn môi cô ủy khuất nhìn hai người đang ôm cùng một chỗ kia một cái rồi quay người bước theo cô thư ký. Cô tin chắc là vì anh còn giận cô vì ra đi không lời từ biệt mà bỏ anh sáu năm trời nên anh cố tình ra vẻ hạnh phúc với cô vợ mới cưới của anh mà thôi.

Chắc chắn sau này cô chỉ cần quan tâm anh một chút, làm nũng một chút thì anh sẽ quay lại bên cô. Mọi chuyện sẽ quay lại như phút ban đầu chẳng có gì thay đổi hết.

Sau khi cánh cửa phòng được đóng lại. Thái Quân Nam càng xiết chặt vòng eo của vợ, khẽ dựa cằm mình vào bờ vai của cô và cười nói:

- Là em không tin anh hay em không tin ở chính mình?

- A?

- Đừng nghĩ anh không biết em đang nghĩ gì? Anh đã nói rồi, người anh yêu là em, người anh cưới cũng là em. Dù trước đó anh và Anh Thư đã từng yêu nhau thì sao? Em nên nhớ là “ đã từng” có nghĩ là quá khứ. Còn em, em mãi mãi là hiện tại và tương lai của anh.

Khẽ cắn môi dưới nghĩ ngợi một lúc cô mới quay đầu lại nói với anh:

- Vậy nếu như có một ngày anh phát hiện mình còn yêu cô ấy thì hãy nói với em. Nếu không em không dám chắc mình có kiềm nổi cơn tức giận mà đi giết cô ấy...

Hôn chụp một cái lên bờ môi của vợ. Thái Quân Nam cười nói:

- Nói hươu nói vượn gì đấy?

Anh làm sao có cảm tình với Thạch Anh Thư cho được. Chính cô ta đã bỏ rơi anh mà đi Mỹ, anh không trút giận lên gia đình cô ta đã là may rồi sao lại có thể có tình cảm lại với cô ta. Nhưng nếu cô ta vẫn không an phận mà gây rối thì ngay cả một ít tình nghĩa còn sót lại cũng mất đi thì đừng trách anh đây không nể tình xưa nghĩa cũ.

- Bây giờ, em hãy lấy túi xách chúng ta hãy cùng chơi trò mất tích, cứ mặc kệ cô ta đi xem cô ta có thể chờ tới khi nào?!

Nháy mắt tinh nghịch với cô một cái và đưa ra đề nghị. Nguyễn Minh Hân bật cười gật gật đầu:

- Ok! Em đi ngay.

~

Dưới sảnh có một đám người đang bàn luận về chuyện tổng giám đốc có người ái mộ tìm tới cửa. Đại bộ phận nhân viên không ai biết về chuyện Thạch Anh Thư là người yêu cũ của Thái Quân Nam vì lúc đó anh vẫn chưa tiếp nhận gia nghiệp của dòng họ. Họ chỉ nghĩ Thạch Anh Thư chính là một trong số các cô gái ham giàu sang phú quý, biết người ta có chồng rồi mà vẫn không chịu buông tha.

Nên khi hai vợ chồng cô vừa bước ra khỏi thang máy chuyên dụng cho tổng giám đốc thì có một đám ánh mắt cổ vũ bay về phía cô. Ngoài ra còn có một số nhân viên nhiệt tình hò hét:

- Chị Minh Hân, em ủng hộ chị!

- Cố lên!

- ...

Cho đến khi hai người đã đi xa mới không còn nghe thấy tiếng hò hét ấy nữa.

14. Chương 11: Giới Hạn

Chương 11: Giới hạn

- Quân Nam, hôm nay chúng ta đi ăn đồ ăn Pháp nha? Anh thấy sao?

Thạch Anh Thư dụi dằm nhìn Thái Quân Nam hỏi ý kiến.

Hôm nay, cô đã tốn nhiều thời gian để thuyết phục anh cùng cô ăn một bữa cơm hợp mặt sau sáu năm không gặp. Hôm qua cô như con ngọc ngà trong phòng khách đợi anh mà sau đó cô mới biết được anh từ lâu đã cùng vợ dặt nhau trốn khỏi công ty rồi.

- Vào xe đi rồi nói sau.

Thái Quân Nam mở cửa sau, cũng không quên đưa tay đặt ở cửa xe để tránh vợ yêu bị đụng đầu khi bước vào. Chờ cô đã ngồi yên anh mới lấy từ trong túi ra một hộp sữa, sủng nịch nói:

- Uống sữa đi tí nữa là có thể ăn rồi.

Sau đó cũng ung dung bước lên mở cửa xe và ngồi vào tay lái. Thấy Thái Quân Nam ngồi vào tay lái, Thạch Anh Thư vui sướng bước vào ghế phụ cười nói:

- Em biết anh vẫn còn nhớ mà mới để em ngồi ghế phụ cạnh anh...

Chưa đợi cô ta nói hết câu đã nghe người đàn ông bên cạnh nhàn nhạt đáp:

- Ghế phụ có xác xuất nguy hiểm vì tai nạn giao thông nhiều hơn.

Ý là: chỗ này nguy hiểm nên không để vợ ngồi đây được.

Thạch Anh Thư nụ cười không kịp thu về thì trở nên vô cùng cứng ngắt. Thay vì cảm thấy vui sướng như lúc ban đầu thì giờ cô cảm thấy mình dường như đang ngồi đám lửa a.

Nhưng đến khi thấy nhà hàng Pháp nổi tiếng vừa bị lướt qua, cô ta cũng không thể không mở miệng:

- Quân Nam, chúng ta không phải nói là ăn nhà hàng Pháp sao?

- Tôi đâu nói sẽ ăn nhà hàng Pháp.

Thái Quân Nam nhàn nhạt đáp, vẫn giữ vững tay lái theo lộ trình của mình.

- Nhưng...

- Trời dạo này hơi lạnh...

Trời lạnh thì sao? Thạch Anh Thư nghiêng đầu khó hiểu.

- Minh Hân dạo này nói muốn ăn lẩu Thái, hôm nay nhân dịp cô về nước nên cũng đi ăn luôn một thể.

Cho đến khi xe anh dừng lại. Quân Nam bước xuống mở cửa xe cho Minh Hân, mặc cho Thạch Anh Thư tự mình mở cửa bước xuống xe.

Thạch Anh Thư khi nhìn thấy nhà hàng thì không khỏi cứng miệng. Nơi này... cũng gọi là nhà hàng sao?

Chính xác đây là một nhà hàng nhỏ theo kiểu gia đình. Phong cách trang trí đơn giản ấm áp mang không khí gia đình nhỏ. Mỗi bàn ăn đều có một bình phong ngăn cách, tuy nhỏ nhưng mà thanh nhã.

Nguyễn Minh Hân như ngửi thấy mùi lẩu thơm ngon, tâm hồn đã bay vào nhà hàng mất rồi. Vì vậy, cô mặc kệ tất cả xách túi đi thẳng vào nhà hàng. Thái Quân Nam cũng nhanh chóng bước theo chân vợ mà không hề để ý có người đang đứng nhìn nhó phía sau.

Tôi không biết ăn cay...

Lời chưa kịp nói thì phát hiện hai người kia đã đi một đoạn xa rồi. Thạch Anh Thư cũng đành cắn môi mà bước vào. Thôi thì cứ ăn đi, có gì thì về mua thuốc đau bao tử uống là được. Ngoài ra, nếu mình có chuyện gì thì Quân Nam chắc chắn không thể bỏ mặc mình. Dù sao đi nữa, bữa ăn này quyết phải ăn cho bằng được.

Nhưng cho đến khi ngồi vào bàn ăn nhìn nồi lẩu sôi nghi ngút, màu xanh tươi của rau, màu đỏ của thịt bò, màu tươi mới của tôm, mực được xếp ngay ngắn trên mâm cũng không thể làm cô thêm ăn. Ngược lại mùi ớt bay lên mũi kia lại khiến ruột cô cồn cào nhức nhối.

Thể chất cô không tốt, mỗi lần ăn cay không cần nói về căn bệnh đau bao tử kia lại tái phát, thì cũng có một đồng vấn đề xảy ra. Cô là một người không biết ăn quá cay, mỗi lần ăn cay thì mặt cô lại nổi lên một đồng mụn xấu xí. Và đây cũng là lý do cô không muốn ăn cay nhất!

Khi cầm thực đơn trong tay, cô đã nghĩ Quân Nam sẽ chọn món lẩu cá kèo. Loại cá mà cô yêu thích và lại không cay. Nhưng thật không ngờ anh lại gọi lẩu Thái mà còn là loại... đặc biệt siêu cay nữa chứ!?

Ăn hay không đây?

Kệ, liều mạng! Thạch Anh Thư dùng đũa gấp một miếng thịt bò, nhúng nhúng vào nồi lẩu đang sôi nghi ngút kia, liều mạng cắn một cái. Nước mắt liền chảy như mưa, cay cay cay, cay quá đi!!!!

Mặc kệ Thạch Anh Thư đang khinh hô vì cay thì hai vợ chồng nhà ai đó vẫn đang hì hục chiến đấu với nồi lẩu thái cực cay kia. Nhất là Nguyễn Minh Hân dạo này rất thích ăn cay, cơ thể cô lại rất tốt ăn đồ nóng cũng chưa từng biết nổi mụn là gì. Ở nhà muốn nấu lẩu nhưng lại ngại dọn dẹp và chuẩn bị nguyên liệu phiền phức nên mới muốn đi ăn ở ngoài nhưng Thái Quân Nam lại không thích đến mấy quán ăn kiểu này, anh luôn nói nó là nơi phức tạp ăn ở nhà cho bảo đảm vệ sinh. Hừ! Đừng cho là cô không biết hân muốn ăn thức ăn cô nấu nên mới như thế!? Cô đâu phải ngốc!

Thạch Anh Thư nhìn hai vợ chồng kia xem mình như không khí không khỏi cảm thấy ủy khuất. Món lẩu này không thể ăn tiếp được nên cô đành nhìn Thái Quân Nam với khuôn mặt ủy khuất nói:

- Bây giờ nhìn anh hạnh phúc như vậy em thật sự rất vui. Xem như không thể làm người yêu thì cũng là bạn mà đúng không anh? Hôm nào hai chúng ta hẹn nhau ăn một bữa cơm nhé?

Thái Quân Nam đang nhúng mấy miếng thịt vào nồi lẩu rồi đặt chúng vào chén của vợ mình, nghi hoặc ngược mắt nhìn lên:

- Cô vừa nói cái gì?

- Em...

Chưa để cô nói xong thì Thái Quân Nam như cơn lốc giành lấy hộp ớt sảy của Nguyễn Minh Hân đang cầm trên tay nói:

- Như thế đủ rồi, không nên ăn cay nhiều như thế!

Nhìn hai vợ chồng người ta mắt to trừng mắt nhỏ làm Thạch Anh Thư gần như phun hỏa. Người ta không rảnh quan tâm người qua đường như nàng a!

Sau khi ăn xong, vì Thạch Anh Thư dường như có xu hướng muốn đi theo hai người nữa nên Thái Quân Nam lạnh lùng nhìn cô ta nói:

- Anh Thư cũng ra nước ngoài đã lâu chắc chưa quen thuộc với trình tự làm việc trong nước. Thông thường việc hợp tác giữa hai công ty không nhất thiết phải trực tiếp đàm phán cùng tổng giám đốc mà phải qua từng phòng ban bên dưới trước.

Thạch Anh Thư nghe vậy không khỏi trắng mặt nhưng nghĩ lại cảm thấy dường như trong lời của Thái Quân Nam có sự trách móc nàng bỏ hẳn ra nước ngoài sáu năm nên không khỏi cảm thấy hư vinh, ôn nhu nói:

- Không phải em cố tình không liên hệ với anh. Khi mới qua nước ngoài em phải bận rộn lo việc ăn ở và học tập, đến khi rảnh rồi mới phát hiện làm mất số điện thoại của anh rồi...

Thái Quân Nam không khỏi xoa thái dương. Anh có muốn biết mấy chuyện này đâu chứ? Với lại chuyện của cô ta thì quan hệ gì tới anh?

- Hai vợ chồng tôi không định về công ty nên tôi đã kêu tài xế đến để đưa cô về rồi. Nếu cô muốn đi đâu thì có thể kêu anh ta đưa đi tôi và vợ xin đi trước.

Nói rồi không đợi Thạch Anh Thư đáp lời thì đã nắm tay vợ mình lên xe đi mất.

~~

Nguyễn Minh Hân không hiểu tại sao một tháng nay không thấy Thạch Anh Thư đến công ty bám lấy chồng cô nữa. Nhưng theo tính tình cô ta đâu có dễ gì mà buông tha như vậy?

Quả không ngoài dự đoán, một tháng một tuần sau thì Thạch Anh Thư đã mò tới cửa....

Khi cô mở cửa ra nhìn thấy một cô gái trang điểm tỉ mỉ, mặc váy ngắn cổ chữ V màu đỏ đứng trước cửa làm cô không biết nên mời vào hay đóng sầm cửa lại đây? Thì Thạch Anh Thư đã lớn tiếng nói như để người trong nhà nghe thấy:

- Chào Minh Hân, tôi đến tìm Quân Nam.

Nguyễn Minh Hân thật muốn hét lên mà hỏi: Tìm chồng tôi làm gì mà phải đến nhà vào ngày chủ nhật hả?

Nhưng mỗi lần nhìn gương mặt xinh đẹp kia thì lại gọi lên những ký ức kiếp trước khiến cô sợ hãi làm sao mà dám hét lên với người ta.

- Mời vào.

Thạch Anh Thư cũng không khách khí bước vào ngênh ngang bước vào ngồi lên bộ ghế sofa như chính chủ nhân trong nhà vậy. Thạch Anh Thư chéo chân sao cho đáng chuẩn nhất, nhìn quanh hỏi:

- Quân Nam đâu rồi?

Giọng điệu như đang hỏi người giúp việc: chồng tôi đi đâu vậy?

Nguyễn Minh Hân áp chế tức giận trong lòng nói:

- Anh ấy ra siêu thị gần nhà mua đồ rồi...

Trong lúc đó cửa bật mở, Thái Quân Nam mặc quần tây, áo thun nhẹ nhàng bước vào trên tay còn cầm một giỏ rau củ. Thái Quân Nam vừa vào cửa đã nói vọng vào:

- Hôm nay không có loại nước lau sàn mùi mà em thích anh đã nhờ người mua hộ rồi chiều họ sẽ đem qua tận nhà.

Sau đó dường như phát hiện nhà mình có khách, xoay người hỏi:

- Anh Thư hôm nay qua đây có chuyện gì sao?

Thạch Anh Thư còn chưa phục hồi lại tinh thần khi thấy Thái Quân Nam đi siêu thị. Một người như anh mà lại đến siêu thị hay sao?

- Em muốn nhờ anh giúp một chuyện....

Chưa nói xong thì Thái Quân Nam đã xoay người lại dịu dàng nói với vợ:

- Anh có mua rau củ em cần rồi nè, có cần anh đem nó rửa sạch hay không?

Nhìn sự dãi ngộ khác biệt của Thái Quân Nam với Nguyễn Minh Hân và với cô. Cô không khỏi tức giận nghĩ: Nếu lúc xưa mình không bốc đồng bỏ ra nước ngoài mà không lời từ biệt có phải hay không hạnh phúc này là của cô? Nếu Nguyễn Minh Hân biến mất liệu anh có thể trở về bên cô không?

Nhất là khi cô bỏ đi ra nước ngoài, lặn lội tiếp xúc với thế giới bên ngoài cô mới phát hiện: cô yêu anh, không thể không có anh. Vì không có anh thì cô chẳng là gì cả...

Nàng dù xinh đẹp, nhà cũng thuộc hàng thượng lưu nhưng khi ra nước ngoài không có sự che chở của Thái Quân Nam, nàng cũng chẳng là ai cả. Bọn con trai thì chỉ quan tâm đến khuôn mặt của nàng, quan tâm đến những cuộc vui điên cuồng ở bar hay khách sạn. Không ai thật lòng như anh đã từng...

- Hôm nay em đến mong anh nghĩ lại việc hợp tác với công ty ba em được không?

- Xin lỗi, Anh Thư cô nên biết công ty là hợp tác trên quan hệ làm ăn để kiếm lời chứ không phải kiếm lỗ, công ty ba cô không đạt yêu cầu do công ty tôi đưa ra cho nên...

- Chẳng lẽ anh không nể tình xưa hay sao??? Anh thật vô tình đó! – Thạch Anh Thư tức giận hét lên.

Thái Quân Nam cười lạnh nói:

- Chúng ta không có tình cũ! Lúc trước cô bỏ đi không lời từ biệt chỉ gửi một tin nhắn “ chia tay đi” rồi bay đi du học, tôi không nổi điên hạ gục công ty nhà cô là tôi đã có tình nghĩa lắm rồi. Cô còn nói tôi vô tình?!

Vừa nói anh vừa vỗ vỗ đầu của Nguyễn Minh Hân ý bảo cô uống cho hết ly sữa. Nguyễn Minh Hân chu môi ủy khuất, ngày nào cũng bắt cô uống sữa làm cô bắt đầu ngán đến chết mùi vị của sữa.

Thạch Anh Thư thấy anh nổi giận cũng sợ hết hồn. Khuôn mặt xinh đẹp nhanh chóng ủy khuất rơi nước mắt:

- Xin lỗi, em... em không có ý đó...

Nguyễn Minh Hân nhìn khuôn mặt xinh đẹp đang tỏ ra yếu đuối mỏng manh kia mà sợ nó sẽ khiến chồng mình lung lay lần nữa, bèn hỏi:

- Cũng đến giờ nấu cơm rồi nếu chị không ngại thì ở lại ăn cơm nha.

Nếu người ta nghe được thì biết điều mà dọn đồ đi về rồi nhưng với một số người mặt dày như Thạch Anh Thư đây tất nhiên sẽ không nghe hiểu ý tứ đó mà ở lại:

- Tất nhiên rồi! Từ nhỏ tôi đã đến đây chơi rồi, nơi này chả khác gì nhà tôi mà ha ha...

- Ha ha... vậy chị ngồi chơi tôi vào nấu cơm đây.

- Anh giúp em.

Thái Quân Nam nắm tay Nguyễn Minh Hân cười nói. Sau đó nhanh chóng quên luôn vị khách không mời mà đi vào bếp.

Nguyễn Minh Hân vừa vào bếp liền hỏi ý kiến của người đàn ông đang vo gạo bên bồn nước kia:

- Hay hôm nay nấu món sườn sốt chua ngọt nha anh?

Chỉ nghĩ đến mùi thịt thơm thơm, chua chua ngọt ngọt, thêm vị cay cay của ớt là khiến cô thêm nhỏ dãi. Thái Quân Nam nhún mày lo lắng nói:

- Em mới hết ho mà muốn ăn cay rồi sao?

- Không! Em muốn ăn càng cay càng tốt!

Nàng ưa thích nhất là món cay. Nhất là khi biết được cái người bên ngoài kia không ăn được món cay thì cô lại càng đặc biệt thích ăn cay a!

- Không những món đó, em còn muốn ăn hải sản nướng muối ớt nữa.

- Ủ thì nấu nhưng không được ăn nhiều, nấu thêm món súp cà rốt khoai tây đi.

- Vâng.

Nhìn một nhà hai người đang hạnh phúc kia làm Thạch Anh Thư vô cùng chứng mắt. Cô ta liền bước đến cầm đi rửa rau đang rửa dở của Thái Quân Nam tươi cười nói:

- Để em giúp anh, không thể cứ ăn mà không làm gì được.

Nguyễn Minh Hân thật không thể tin được chị ta có thể xem cô như không khí mà chỉ quan tâm đến người đàn ông của cô. Cô cười như không cười nói:

- Ai lại để khách vào bếp bao giờ, chị cứ ra ngoài ngồi chơi đi.

Nhưng căn bản cô ta không hề để cô vào mắt chỉ chăm chú nhìn người đàn ông đang đeo tạp dề nhưng vẫn cực kỳ điển trai kia, cười ngượng ngùng:

- Em đã lâu không về nước thì anh hãy để em trở chút tài đi. Anh còn nhớ lần em đã tự tay xuống bếp nấu cho anh món mì Ý và bò bít tết không? Mấy năm nay em cũng thường hay đi học lớp nấu ăn để có một ngày nấu cho anh ăn những món thật ngon a...

Cuối cùng còn ngại ngùng đỏ mặt, ngược nhìn Thái Quân Nam.

Thái Quân Nam cũng không ngại ngùng phán một câu xanh rờn:

- Nhưng nhà chúng ta không cần khách xuống bếp nấu ăn nha. Cô cứ lên phòng khách mà đợi đi, có Minh Hân giúp tôi là được rồi.

Thái Quân Nam đã lên tiếng rồi thì Thạch Anh Thư cũng không thể giả bộ mặt dày mãi được đành cắn răng nói:

- Được.

Sau khi ăn xong bàn ăn đầy những món sát thủ kia, Thạch Anh Thư không khỏi oán giận trong lòng. Cô thật sự không cam lòng anh lại có thể đối xử với cô như vậy. Vì thế dù ăn cơm xong rồi cô vẫn không muốn về, vẫn mặt dày ở lại ngồi chơi xơi nước.

Nguyễn Minh Hân trong lòng thật khó chịu. Chẳng lẽ cô ta cho rằng mình là chủ nhân ở đây hay sao? Định ở lý ở đây không chịu đi sao? Cho dù cô từng nghĩ mình sẽ tình nguyện ra đi khi cô ấy trở về. Nhưng bây giờ khác mà.

Chồng cô lúc này đâu hề có tình ý với cô ta nữa. Lúc này đang là thời điểm vợ chồng cô hạnh phúc nhất. Trả lại cho cô ta? Cô thật không cam lòng!

Như nhìn thấy sự khó chịu của Minh Hân, Thái Quân Nam cũng chẳng có tâm trạng chơi trò mờ ám với Thạch Anh Thư nữa.

- Tôi nghĩ cô nên về thì hơn, việc hợp tác giữa hai công ty cũng không phải do tôi tự quyết định mà còn có sự đồng ý của hội đồng ban quản lý. Nên nếu cô đến đây vì chuyện hợp tác giữa hai công ty thì không cần nữa đâu.

Thạch Anh Thư không thể tin được nhìn Thái Quân Nam mà rơi nước mắt. Cô đã vì anh mà về nước chẳng lẽ anh không thể nể tình một chút nào sao?

- Anh biết em yêu anh mà! Tại sao anh có thể nói như vậy với em? Anh dù hận em đã bỏ anh đi thì chẳng phải em đã về rồi sao? Em đã nghĩ chúng ta có thể hạnh phúc khi gặp lại nhau nhưng tại sao anh lại bỏ em mà lấy người khác? Có phải cô ta đã dùng thủ đoạn gì buộc anh lấy cô ta đúng không? Đúng không???

Nghe đến đây thì Thái Quân Nam không khỏi đen mặt. Nhất là khi nhìn về phía Nguyễn Minh Hân thấy cô cúi đầu thì anh biết cô lại đang nghĩ đến chuyện tình một đêm kia của hai người mà cảm thấy áy náy thì anh lại càng nóng lòng. Thái Quân Nam lạnh lùng nói:

- Nếu đã vậy thì mời cô ra khỏi nhà giùm tôi vậy, chúng tôi cần nghỉ ngơi!

- Xin lỗi... Em sẽ không làm anh khó xử nữa. Em sẽ không quấy rầy anh nữa. Là tại em không nghĩ đến suy nghĩ của Minh Hân nên làm anh khó xử. Chỉ là em rất nhớ anh nên mới muốn đến đây gặp anh, chỉ cần anh hạnh phúc em liền vui vẻ. Dù sao năm đó là em tự ý ra đi nên không trách được anh, em biết anh cũng đau khổ...

Thạch Anh Thư biết mình không nên lớn tiếng như vậy. Vì vậy nhanh chóng chuyển khuôn mặt vai nữ chính trong cảnh phát hiện bạn trai mình lấy người khác thành khuôn mặt nữ vai chính trong cảnh hiểu được bạn trai đang khổ sở khi phải đứng giữa trách nhiệm và tình yêu.

Nghe đến đây, Nguyễn Minh Hân liền không thể chịu nổi nữa. Cô liền không thèm suy nghĩ gì nữa mà cầm luôn bình trà trên bàn hướng về phía Thạch Anh Thư mà ném.

- Cút, cút khỏi nhà tôi ngay!

- A!!!

Bị nước trà nóng đổ lên người của mình. Làm Thạch Anh Thư không thể giữ nổi hình tượng thực nữ của mình nữa mà nhảy cẫng lên. May mà trà nóng không tạt lên mặt cô mà đổ lên quần áo làm áo cô bị dính nước trà, còn mảnh vỡ bình thì rơi vào chân cô chỉ khiến chân cô trầy xước chút xíu nhưng cũng khiến cô chật vật không chịu nổi.

Thấy Nguyễn Minh Hân đang có triệu chứng muốn ném đồ tiếp nên Thái Quân Nam bèn ôm lấy vợ mình, trấn an cô:

- Ngoan, bình tĩnh... bình tĩnh....

Thạch Anh Thư thấy Thái Quân Nam an ủi Nguyễn Minh Hân mà không hề quan tâm đến người bị hại là cô nên liền ủy khuất, đầm đìa rơi nước mắt:

- Quân Nam...

Thái Quân Nam không nghe thấy thì thôi, nghe thấy giọng cô thì càng tức giận gào thét:

- Cô không nghe sao? CÚT!!!!

- A...

Nhìn khuôn mặt có xu hướng biến thành ác quỷ kia làm Thạch Anh Thư hồn phi phách lạc. Cầm túi xách lên chạy như bay ra khỏi nhà, sợ ở đây thêm một giây nào nữa thì bị anh bóp chết mất!

- Không sao rồi.... Ngoan....

Anh thật là không nên để Minh Hân gặp Thạch Anh Thư mới đúng. Nếu không cô sẽ không phải lâm vào tình trạng này. Cảm xúc dạo này của cô ấy lại không ổn định có phải vì chuyện này hay không a...

- Em không thích cô ta...hu hu...
- Ủ ... không thích...
- Em không ... muốn trả anh cho cô ta...hu hu...
- Ủ... Anh cũng không xa em...
- Em...ghét cô ta...
- Ủ... Anh cũng ghét cô ta...
-
-

Nhìn tiểu nữ nhân đang ngủ say trong vòng tay anh, khuôn mặt xinh đẹp còn vương nước mắt làm anh thật khiến anh đau lòng. Thật là làm anh không thể bớt lo mà....

15. Chương 12: Kết Tinh

Chương 12: Kết tinh

Khi Nguyễn Minh Hân thức dậy thì đã là sáng ngày hôm sau rồi. Nhìn quanh cô thấy mình đã ở trong phòng từ khi nào. Có lẽ hôm qua cô đã được anh đưa về phòng nhưng sao cô lại ngủ đến giờ này cơ chứ?

Thái Quân Nam mở cửa phòng đi vào, trên tay anh bưng một mâm thức ăn sáng gồm cháo thịt nạt và dưa mắm mà cô thích ăn, tất nhiên còn kèm theo một ly sữa nóng. Thấy cô ngơ ngác nhìn mình, anh liền cười dịu dàng hỏi:

- Đã đói rồi đúng không? Ăn sáng đi này.

Nguyễn Minh Hân vẫn ngồi ngơ ngác nhìn anh mà không hề đáp lại. Thái Quân Nam phì cười, đặt bữa sáng lên bàn cạnh đó và ngồi xuống cạnh cô. Khẽ vén những lọn tóc rối tung của cô ra sau đầu rồi sùng nịch hôn cô một cái lên trán:

- Anh dứt em!

Nguyễn Minh Hân ngây ngốc ăn từng muỗng từng muỗng cháo. Cho đến khi còn non nửa bát mới dừng lại. Thái Quân Nam đặt chén cháo xuống bàn, dùng khăn giấy lau khóe miệng cho cô, rồi mới đưa ly sữa cho cô uống. Sau khi uống hết ly sữa thì Thái Quân Nam mới dịu dàng hỏi:

- Em cảm thấy sao rồi? Còn mệt không?

Nhìn anh dịu dàng nhìn cô làm cô nhớ lại biểu hiện hung dữ của mình hôm qua. Lúc đó cô không suy nghĩ gì hết mà làm theo cảm xúc của bản thân. Cô đã thật sự không khống chế được mà cầm bình trà ném về phía Thạch Anh Thư.

Nói như thế nào cô ấy cũng là bạn gái cũ của anh. Cô làm như thế có phải không rộng lượng hay không? Cô làm vậy anh có cảm thấy mất mặt? Có thấy cô quá hung dữ hay không? Có ghét cô hay không?

- Em... em xin lỗi... hôm qua em ...

Nhìn cô bé yếu ớt nghẹn ngào xin lỗi làm Thái Quân Nam không khỏi ôm chặt lấy cô vào lòng, trái tim như bị người ta gãi ngứa vừa đau vừa nhột:

- Anh mới là người cần xin lỗi.

- A...

- Anh đã không suy nghĩ đến em, nếu như anh không cho Thạch Anh Thư vào nhà thì em đâu phải khó chịu đến nỗi phải... à ừm... dùng hành động để biểu lộ cảm xúc?!

Mặt Nguyễn Minh Hân càng ngày càng đỏ. Cô đem qua quả thật không hề suy nghĩ hậu quả mà chỉ hành động theo cảm xúc. Cô cảm thấy Thạch Anh Thư thật quá đáng, cứ muốn cướp chồng cô!

Cô quả thật từng suy nghĩ sẽ nhường anh lại cho Thạch Anh Thư khi hai người họ gặp lại nhau nhưng với điều kiện là Thái Quân Nam vẫn còn yêu Thạch Anh Thư!

Cô ích kỷ như vậy là đúng có phải không? Người anh yêu chính là cô đúng hay không?

- Hôm qua... em đã hành động thiếu suy nghĩ...

- Sao cơ?

- Em đã ném bình trà vào cô Anh Thư... em thật sự không cố ý đâu... em chỉ là không chịu được cô ta cứ bám lấy anh... muốn cướp anh...

- Không! Em làm đúng lắm! Nên ném!

- Ồ?!

- Là anh không nên cho cô ta bước vào ngôi nhà này, anh không nên giữ lại chút tình nghĩa nào với một người như cô ta. Với người muốn phá hoại gia đình chúng ta thì phải tiêu diệt từ trong trứng nước!

- A...Anh... có bao giờ hối hận... vì lấy em không?

Thái Quân Nam nhìn đôi mắt ươn ướt của cô làm anh không kiềm lòng được mà thương tiếc. Bèn ôm lấy cô mà hôn ngẫu nghiêng trên làn môi đỏ mọng, hồi lâu mới buông ra:

- Chuyện làm anh thấy hạnh phúc nhất trong cuộc đời này là gặp được em và yêu em.

- Quân Nam...

Cô xúc động nhìn anh và không kiềm lòng được mà sà vào lòng anh ôm chặt eo anh mà khóc nức nở.

Anh yêu cô! Đúng là anh yêu cô nha!

Cô thật sự rất vui!!!

- Haizz...

- Sao anh lại thở dài?

Vì sao anh lại thở dài? Có phải anh nghĩ đến việc hôm qua và cảm thấy đã lấy phải một người vợ hung dữ như cô?

- Đạo này em cảm xúc khá thất thường...

- Hả?

- Lại thích ăn đồ cay...

- Ừ thì... - Cô đạo này quả rất thích món cay a.

- Hình như anh nhớ không lầm thì kỳ kinh nguyệt của em bị trễ thì phải?!

- Trễ...

Cô đỏ mặt cắn môi. Sao anh có thể nhớ rõ chu kỳ kinh nguyệt của cô trong khi cô còn không nhớ cơ chứ?!

Mà khoan?! Trễ ư? Có nghĩa là?!

Nguyễn Minh Hân không khỏi vui sướng sờ sờ bụng mình mà cười.

- Đúng vậy! Em có thai rồi!

- Em thật sự có thai sao?

Chỉ nghĩ đến khuôn mặt con trai mơ hồ trong ký ức làm cô xúc động phát khóc.

Con trai cô! Đứa bé xinh đẹp và ngoan ngoãn! Đã trở về với cô rồi!

Mặc dù thời gian mang thai sớm hơn so với kiếp trước nhưng có sao đâu?! Việc cô trở lại quá khứ đã thay đổi rất nhiều điều rồi không phải sao?! Cô phải thật vui vẻ mà sinh ra đứa bé này. Nó là kết tinh của tình yêu của cô và anh!

Nhìn vợ yêu vui sướng đến độ khóc òa trong lòng làm anh không khỏi cảm thấy ghen tỵ vì tình cảm của cô dành cho đứa con của hai người.

Nhưng chỉ cần nghĩ đến đứa bé sẽ giống cô. Xinh đẹp đáng yêu như vậy làm anh không khỏi háo hức chờ đợi. Một bé gái giống cô thật là tốt làm sao.

- Con gái chúng ta sẽ rất xinh đẹp giống em.
- Ô? Sao là con gái mà không phải là con trai?
- Con gái giống em! Rất tốt!
- Con trai giống anh cũng tốt mà
- Con gái!

-

Thôi được rồi! Anh muốn nói sao cũng được dù sao khi sinh bé ra thì anh cũng phải thừa nhận bé là con trai anh thôi không phải sao?

Con trai! Hãy chứng minh cho cha con thấy con trai cũng tốt vô cùng. Bé ngoan của mẹ!

Mẹ sẽ cố gắng bù đắp cho con. Yêu thương con cho cả phần mẹ đã thiếu sót ngày trước đối với con. Mẹ sẽ không bao giờ hại đến con sẽ để con có cuộc sống hạnh phúc nhất!

~~

Thái Quân Nam khi biết được vợ mình có thai và anh sắp được làm cha. Anh thật sự không hề nghĩ mình có một ngày trở thành cha người khác. Anh vừa vui sướng vừa hạnh phúc khi biết trong bụng người vợ anh yêu có một hình hài đang được hình thành và vài tháng nữa thôi anh sẽ được nhìn thấy nó. Một đứa bé giống cô đi theo sau lưng anh và gọi “cha ơi”. Thật hạnh phúc biết nhường nào!

Còn về Thạch Anh Thư, anh đã tổng cổ cô ta ra khỏi cuộc đời anh. Anh sẽ không để cô ta tiếp cận gia đình anh một lần nào nữa. Công ty gia đình cô ta anh cũng sẽ không giúp đỡ dù chỉ trên mặt tinh thần vì thế anh đã mở cuộc họp báo nói rõ mình đã có vợ và yêu vợ biết nhường nào. Ai cũng không có quyền xen vào gia đình anh và sẽ trả giá đắt nếu dám làm vợ con anh đau khổ. Cô ta không xứng đáng để anh niệm chút tình riêng nào.

Một người anh đã từng yêu nhưng khi phát hiện khuôn mặt thật trái ngược hẳn với những gì anh biết. Đó là một cú sốc nặng đến nhường nào. Sao anh có thể từng yêu một người giống như cô ta?! Mất anh năm đó bị mù hay sao?

Lại nói về vợ yêu của anh. Xinh đẹp hiền lành... à thì đôi lúc giận lên hơi dữ một tý nhưng vẫn xem như rất dịu dàng. Ngoài ra cô còn biết nấu ăn trong khi một thiên tài như anh chỉ biết vo gạo nấu cơm. Cô lại có thể giúp anh trong công việc, sinh con cho anh thì một người phụ nữ giỏi giang như vậy làm sao mà không đáng yêu đây?

Nhưng ...

Giai đoạn mang thai này người cực khổ không ai khác ngoài anh...

- Hôm nay em muốn ăn cơm tiệm không thích nấu đâu.

Nguyễn Minh Hân mang thai bốn tháng đang ngồi nhai đậu phộng xem tivi phòng khách nói với chồng. Đạo này tính tình cô có hơi tùy hứng một tý. Muốn làm gì thì làm. Thêm ăn gì cứ ăn. Đặc biệt vô cùng thích làm nũng với anh.

- Em muốn ra ngoài ăn hay anh mua về cho em.
- Không muốn đi đâu, trời nắng lắm!

Nhìn người vợ trẻ con của mình làm anh cảm thấy yêu vô cùng bèn sưng nịch hỏi:

- Em muốn ăn ở nhà hàng nào? Dưới lầu nhé?

Cô sờ sờ bụng mỉm cười nói:

- Con nói muốn ăn ở nhà hàng mà mình từng ăn, cách đây 5 cây số cơ.

Nghe vậy, bản năng làm bố của người nào đó nổi dậy liền mặc áo khoác, lấy chìa khóa xe bay ra khỏi nhà mà thực hành nhiệm vụ.

Anh dạo này sẽ vì cô và con mà bỏ buổi họp để cùng cô đi khám thai. Sẽ làm nũng với cô đòi nghe nhịp thai trong bụng cô. Có khi sẽ áp tai vào bụng cô cả tiếng đồng hồ để được nghe tiếng thai nhi cử động.

Cho đến khi biết thai nhi trong bụng cô là con trai thì anh vẫn rất vui vẻ. Anh quyết định sẽ đào tạo nó thành một người đàn ông mạnh mẽ để bảo vệ mẹ nó trước những kẻ dòm ngó đến cô. Con trai! Nếu làm cha thất vọng, cha sẽ đánh vào mông con đó biết hay chưa? Ha ha ha...

[Kết....]

Có lẽ còn vài phiên ngoại nữa ... những ngày viết mấy chương cuối này là những ngày khó chịu thứ hai trong cuộc đời mình... muốn biến mất luôn trong cõi đời này cho rồi....

Đau quá....

16. Phiên Ngoại 1: Thái Minh Vũ - 5 Tuổi

Phiên ngoại 1: Thái Minh Vũ - 5 tuổi

Xin chào mọi người! Cháu là Thái Minh Vũ , năm nay cháu đã được 5 tuổi. Cháu rất là thông minh và đẹp trai vì ngày nào mẹ cũng khen cháu thế mà.

Cha cháu là Thái Quân Nam. Cháu rất thích cha cháu nha! Đẹp trai nè, biết chơi với cháu nữa. Nhưng mẹ nói cha cháu là một “cây hoa đào di động” mỗi khi cha cháu dẫn cả nhà ra ngoài đường đi dạo phố hay mua sắm là một đám mây cô xinh đẹp cứ đi ngã vào người cha cháu thôi. Cháu nghĩ hoài vẫn không hiểu ” cây hoa đào di động ” là gì? Ai biết chỉ cháu đi!?

Mẹ cháu là Nguyễn Minh Hân. Mẹ rất là xinh đẹp nha. Cháu nghĩ mẹ chắc chắn đẹp hơn mấy cô người mẫu trên ti vi luôn đó. Nhưng mà mẹ cháu trước mặt cha cháu thật sự giống như bạn cháu hơn. Mọi người muốn biết vì sao không? Để cháu nói cho nghe...

Sáng sớm cháu thức dậy rồi, vệ sinh cá nhân xong chuẩn bị đi đến trường thì mẹ cháu vẫn còn ngủ nướng cơ! Cháu hỏi cha cháu, cha cháu cười nói: ” Mẹ con cần ngủ bù !”. Cháu cảm thấy thương mẹ ghê luôn, chắc mẹ cháu đã làm việc mệt mỏi lắm nhỉ?

Mỗi lần cháu uống sữa, mẹ cháu cũng phải bị cha cháu ép uống một ly. Chẳng phải nói sữa chỉ cần cho con nít hay sao? Vậy mẹ cháu là con nít à?

Ngoài ra cháu thấy mẹ cháu hay làm nũng với cha cháu lắm. Hừ?! Cháu là con trai không thèm làm nũng với cha cháu đâu !

Vì vậy, cháu cảm thấy cha cháu thật vĩ đại. Cha cháu vừa phải chăm sóc cho cháu vừa phải chăm sóc cho mẹ. Nghe thôi sự nói giá sữa tăng lên không biết cha cháu có đủ tiền để mua không đây? Cháu có nên đập ống heo lấy tiền phụ giúp gia đình không?

Nhà cháu chắc nghèo lắm!?

Vì sao cháu nghĩ như vậy hả? Cháu thấy nhà mấy bạn trong lớp ai cũng đi xe taxi hay xe hơi mới tinh tới trường còn cháu thì đi xe cũ ơì là cũ. Mẹ nói là đi xe này cho không bị bọn xấu để ý, nhưng nhà cháu nghèo thế thì ai thèm bắt cháu làm chi đúng không?

Cha mẹ cháu thì phải đi làm suốt ngày, rất là bận rộn. Cha cháu có đôi khi còn phải đi công tác xa nữa, có khi cả tuần mới về. Lúc đó mẹ cháu sẽ bảo cháu kêu cha cháu là : ” Chú ơi! ” làm mặt cha cháu đen hết luôn, nhưng mẹ lại cười rất vui!

Cháu sẽ học thật giỏi, lớn lên kiếm tiền nuôi cha mẹ.

Cháu đi uống sữa để mau lớn đây!

Hẹn gặp lại!

Bye ^o^

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-anh-lan-nua>